

Giới thiệu Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế

Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế xoay quanh mạt thế phủ xuống, thế giới điên đảo. Con người - kẻ thống trị cả ngàn năm nay, bây giờ lại trở thành những con mồi bị săn đuổi, nằm bên dưới đáy của chuỗi thức ăn, mạng sống ti tiện như cỏ rác.

Các người cảm thấy như thế nào?

Đau đớn?

Tuyệt vọng?

Còn ta, ta cảm thấy thế giới khoa huyền này hết như thiên đường trong tim ta. Một thế giới người ăn thịt người, kẻ mạnh hiếp đáp kẻ yếu. Một địa ngục hết như thiên đường...

Thế nào? Hoảng sợ à?

Các người sợ hãi là truyện của các người. Ta sẽ tận hưởng thế giới ngôn tình này một cách tuyệt vời nhất, chìm đắm trong thứ không khí của hủy diệt này, đem tất cả đều đạp dưới chân ta. Mà các người, chỉ có thể mãi mãi ngưỡng mộ ta ở vị trí thấp kém nhất.

Huyết tinh zombie ư? Thu vào hậu cung!

Tiểu bạch thỏ gian xảo? Ngoan ngoãn lê cái mông lại đây!

Cái gì đệ nhất nhân loại? Chẳng phải hán còn đang bụng trà cho ta đây sao?

Hả? Không có không gian tùy thân? Kẻ nắm giữ dị năng không gian cấp S đang ve vẩy cái đuôi đằng sau ta đây này.

Diên cuồng nam giết người như ngóc kia thì đang ngày đêm hát ru ta ngủ đây!

Mạt thế này, ta không phải kẻ mạnh nhất. Thế nhưng, ta chính là người đứng nơi cao nhất, nhìn xuống hết thấy vạn vật!

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chuẩn Bị Hoàn Hảo

"Hôm nay là ngày XX, tháng Y năm 2016, trời trong xanh và nhiều mây. Dự báo rằng trời sẽ nắng cả ngày, không mưa. Nhiệt độ ở vào khoảng..."

Bíp.

Ti vi bị tắt phụt không thương tiếc. Nhìn bầu trời tốt đẹp như thế này ai mà không biết rằng trời sẽ rất đẹp chứ. Làm điều thừa!

[Nhóm chat: Biến thái và Háo sắc]

Nữ thần hà tiện: Tiểu Sắc, hôm nay trời rất đẹp, em có định đi đâu chơi không vậy?

Sắc nữ vô tình: Không không, em không muốn ra ngoài. Tia nắng sẽ làm da của em trở nên xấu xí!

Ta là sắc lang: Tui có một điều rất khó tin, các bà có muốn nghe không?

Nữ thần hà tiện: Có cốt mau phun, có rắm mau thả!

Ta là sắc lang: Kì thật, hôm nay chính là tận thế a!!!

Nữ thần hà tiện:...

Sắc nữ vô tình:...

Nô lệ số 1 của Nữ thần:...

Nô lệ số 2 của Nữ thần:...

Trạch nam iu computer:...

Biến thái cảnh sát:...

Sắc nữ vô tình: Quá tuyệt vời!!! Ta đã mong chờ biết bao.

Nữ thần hà tiện: số 1, số 2 nhanh chóng mua đồ dự trữ về nhà!

Biến thái cảnh sát: Sau tận thế nhớ tập hợp lại một chỗ, ta có rất nhiều rất nhiều súng a~

Trạch nam iu computer: Thân, ta trốn đây. Các bé nhớ mang theo computer ta đặc chế để liên lạc nhé!

Ta là sắc lang: Trạch! Đến nhà ta ngay! Nhớ kỹ, 5 giờ chiều sẽ xuất hiện dị trạng. Đúng 12 giờ đêm, mặt thế sẽ hoàn toàn bùng nổ!

(Nhóm chat trống)

Sắc nữ vô tình vút xuống tai nghe, hai tay ôm mặt.

Sắc lang có năng lực đặc biệt, điều này ai trong nhóm cũng biết, hắn đã chinh phục hết mọi người nhờ năng lực của hắn rồi. Mà năng lực của hắn rất biến thái: TIỀN TRI.

Hắn nhìn ra được hết thay tương lai, nhắc nhở mọi người trong nhóm rất nhiều lần. Nhiều lúc nhờ có hắn mà mọi người thoát được những kiếp nạn lớn. Bởi vậy nên lúc này hắn nói mặt thế đến, mọi người đều biết rõ, mặt thế chắc chắn sẽ đến!

Trần Phương khẽ nhắm mắt, dần xuống kích động trong lòng. Thế nhưng khỏe môi không hiểu sao vẫn chẳng thể kéo xuống được. Cô đã mong muốn được sống trong thế giới của những cuốn sách viễn tưởng kia từ lâu lắm rồi! Thế giới này thật nhàm chán, vô cùng nhàm chán!

Một thế giới của hủy diệt và chết chóc hẳn là sẽ thú vị hơn nhiều, không đúng sao?

Bây giờ là 7 giờ sáng, còn 10 tiếng trước khi xuất hiện dị trạng. Đây cũng là lúc mà Trần Phương cô cần hành động rồi!

Bíp

"Chị Trang, cho em vay tiền được không?"

"Ok, bao nhiêu cũng?"

"Càng nhiều càng tốt! Nếu được thì chị bán hết tất cả những gì có thể bán đi rồi gom tiền lại cho em." Dù sao thì sau mặt thế, tiền cũng chỉ là giấy lộn dùng để chùi đít mà thôi.

Trần Trang giật mình, dụi tất điều thuốc lá trên tay, khuôn mặt xinh đẹp tà khí lại nghiêm túc cau mày lại.

"Tiểu Phương... Có chuyện gì vậy? Tiền chị không thiếu đâu, muốn gì cứ nói!"

"Chị Trang!" Trần Phương cắt đứt lời cô. "Em chỉ có thân nhân duy nhất là chị thôi. Chị phải tin tưởng em!"

"Được!" Trần Trang cắn răng. "Chờ chị 1 tiếng! Chị sẽ mang tiền đến chỗ em."

Cúp máy, Trần Trang mặc vội áo khoác, bước ra khỏi cửa. Ngoài cửa là một đám người mặc áo đen, khuôn mặt dữ tợn nồng đậm sát khí. Vâng, là xã hội đen.

"Chị Đại, có chuyện gì sao?" Tiểu Trung xoắn xuýt tiến lên, khuôn mặt nịnh nọt. Đầu ai ngờ một người đàn ông cao to lịch lãm, tay nhuốm đầy máu tanh lại có thể bày ra cái khuôn mặt buồn cười này chứ. Tất nhiên là có thể, nhất là trước mặt cô gái này.

Trang đại tỷ nổi tiếng gần xa, lão đại của Thần Long bang chính là cô gái xinh đẹp Trần Trang này đây. Nghe nói cô ta là nữ đặc công xuất ngũ do lý do đặc biệt, một tay đù quất ngã 10 thằng đàn ông, súng bắn trăm phát trúng cả trăm, xài dao đặc biệt xuất chúng. Tiểu Trung chính là lão đại trước kia của Thần Long bang, bị Trần Trang mài suốt 1 đêm, sớm mai hai tay dâng lên tất cả, lùi xuống làm đàn em.

Người ta gọi đây là truyền kì "Trang Đại Tỷ".

Lúc này, Trần Trang đang vô cùng lo lắng trước hành động của em gái. Cha mẹ mất sớm nên hai chị em phải nương tựa vào nhau để sống. Nên khi nghe em gái nói chuyện với giọng kì lạ đó, Trần Trang vẫn lựa chọn tin tưởng Trần Phương. Gì chứ, nếu nó có sai chuyện gì thì vẫn có Trần Trang cô đây mà.

"Tiểu Trung, bán hết tất cả cổ phần ở các công ty kia, bán luôn cả mọi mảnh đất chúng ta nắm trong tay nữa. Bảo anh em dồn hết tiền vốn vào đây cho chị! Trong vòng 1 tiếng phải hoàn thành!"

"Vâng!" Tiểu Trung ngay lập tức dẫn người rời đi. Mệnh lệnh của Đại tỷ là tất cả, bọn hắn chỉ cần chấp hành mà thôi.

Trần Trang im lặng suy nghĩ, sau 3 giây liền ra bến đỗ xe, phóng thẳng đến một nơi.

... ..

Trần Phương đứng trước cửa phòng, cảm giác được áp lực tỏa ra từ nó. Đúng vậy, cô sợ. Đã 3 tháng rồi cô chưa bước ra khỏi cửa, bây giờ cảm thấy thật kì quái.

Mà thôi, mặc thêm một cái áo trùm đầu thật kín nữa là được. Mặt thế đến mà không có lấy một cái dao để phòng thân thì thật là tệ hại.

Siêu thị Big C.

Ở khu vực bán dao kéo, một người ăn mặc kín mít đến kì quái đang loay hoay ở đó. Rất nhiều người còn ngo ngoe qua, sợ đó là kẻ xấu nào đó đe dọa sự an toàn của họ. Thật ra thì họ nghĩ nhiều rồi, Trần Phương chỉ là đang chọn vũ khí mà thôi.

Súng đạn ở Việt Nam bị quản lý rất chặt chẽ nên khi tìm vũ khí chỉ có thể tìm ở đây. Trần Trang có thể mang súng ống đến thế nhưng cô không muốn phiền đến chị. Súng đạn thì cần đây, thế nhưng bắn một viên là mất đi 1 lần tấn công, hết đạn rồi thì ngồi chờ chết. Với trình độ của cô cùng Trang, mỗi người một dao là đủ quét ngang rồi.

Đừng kinh thường trạch nữ cô đây, cơ thể của cô không thua gì Trần Trang đâu. Dùng dao làm vũ khí chính, súng làm vũ khí bí mật là được rồi!

Chà, có rất nhiều loại dao nha. Dao to, dao nhỏ, dao thái thịt, dao gọt trái cây gì đó đều đủ cả.

Thế nhưng đồ bằng sắt thì rất dễ gỉ, nên Trần Phương đánh chủ ý đến loại dao làm bằng hợp kim đặc biệt kia. Nó làm từ một loại hợp kim nào đó có màu xám trắng. Nhìn thì giống dao nhựa đấy, cơ mà độ sắc bén thì khỏi chê, gấp 5 lần dao sắt, nhất là nó không gỉ không mòn. Giá tiền thì không chỉ gấp 5 thôi đâu.

Con mẹ nó, một cái dao hợp kim nhỏ xíu mà hơn 400 ngàn!

Mà thôi, dù sao sau này tiền cũng chẳng hơn giấy lộn bao nhiêu.

Cuối cùng, Trần Phương tìm được loại dao hợp kim dùng để xẻo thịt dài khoảng 30 cm, dày 0,5 cm, độ rộng khoảng 7~8 cm, nặng 1 kg. Nhìn thì rất thô kệch, thế nhưng khối lượng khỏi chê, hợp kim loại này vô cùng nhẹ.

Tất nhiên giá tiền của nó cũng không mềm tí nào, 3 triệu 300 ngàn 1 cái!

Bíp.

[Trần Trang đã gửi vào tài khoản của bạn 108 tỷ 543 triệu 935 nghìn. Xin kiểm tra số tài khoản để xác nhận.]

Được rồi, chị đã gửi tiền đến. Sau khi chuẩn bị xong mọi việc thì phải thông báo cho chị.

Sau 2 phút lên kế hoạch mọi việc, Trần Phương lấy 2 cái dao hợp kim bỏ vào giỏ rồi bước lên tầng 3 của siêu thị để càn quét.

Bọn người kia đều đang nhìn cô với ánh mắt kì lạ thế nhưng cô chẳng hề quan tâm đến. Dù sao thì tận thế sắp đến rồi, điên cuồng một chút cũng chẳng sao.

Càn quét gần như trống không cả siêu thị, Trần Phương vẫn cảm thấy chưa đủ, gọi điện đến quản lý siêu thị yêu cầu đơn đặt hàng khổng lồ vận chuyển đến nhà kho rộng lớn cô vừa thuê.

Quét thế, tổng cộng 4 tỷ rưỡi tiền hàng hóa thức ăn nước uống. Đừng chê nhiều, sau này muốn kiếm đồ ăn cũng không dễ như bây giờ đâu!

Nhà kho kia nằm ở ngoại ô thành phố nơi ít người, diện tích tầm 1000m², cao 30m, giá thuê 1 tháng 1 tỷ 6. Trần Phương biết ngày mai thì tiền sẽ chẳng đáng mấy đồng vậy nên đã hẹn bọn họ mai trả tiền. Dù sao thì bây giờ bớt đi đồng nào hay đồng ấy.

Bên dưới kho hàng là kho lạnh ngầm dưới mặt đất chuyên để thực phẩm tươi. Độ rộng cũng bằng với kho hàng bên trên. Điện được chạy bằng máy phát điện thủy năng lắp ở con suối bên cạnh kho hàng.

Cô cũng đã thuê 1km xung quanh nhà kho kia làm đất tư nhân, chưa trả tiền thuê bởi dù có muốn cũng trả không nổi. Khu vực kia rất đặc biệt, đồi núi bao bọc 3 phía, thích hợp để phòng thủ nếu xảy ra vấn đề gì. Nhà kho nằm ở sau cùng, sát vách núi phía sau, bên cạnh là một con suối lớn. Lúc này hẳn là nhân công đã tới rồi. Với giá thuê 3 tỷ, yêu cầu bọn họ trong vòng 5 tiếng làm xong một công trình cửa vững chắc che lấp phía còn lại rồi biến đi thật nhanh.

Vậy là đã có một cái căn cứ rồi!

9 giờ kém 5 phút!

Trần Phương chạy khắp thành phố, đem gần hết thực phẩm của các trang trại, siêu thị lớn nhỏ chuyển đến nhà kho. Lại tốn thêm 47 tỷ nữa!

Sau vũ khí, thức ăn là xăng dầu và máy phát điện cỡ lớn. Hốt quanh thành phố một vòng, Trần Phương lại đem 26 tỷ tiêu hết.

Còn lại là gì? Súng đạn!

"A lô. Cảnh sát phải không? Anh bảo người ở thành phố V đem đến một lô súng đạn cho em. Súng có thể ít nhưng đạn thì phải nhiều! Giá khoảng 28 tỷ cả lô."

Nam nhân nằm dài dưới ánh nặt trời, biếng nhác mở miệng trả lời. "No problem, không cần trả tiền, anh sẽ huy động toàn bộ súng ống thành V đến cho em. Sau này tiền cũng chẳng là cái đĩnh gì nữa cả. Anh cũng chẳng thiếu mấy cái súng đó."

Nói rồi, hần cười khỏ nhìn đồng súng chất đồng bên cạnh. Tên điên kia thật là, đã bảo đừng có tặng súng nữa mà...

"Ừm, anh vận chuyển chúng đến khu X cho em. Cái khu nhà mà Trạch chỉ em thuê ấy."

"Hừ hừ, sau này nhớ đến thủ đô thăm bọn anh. Hầu hết cả nhóm đều ở thủ đô với thành phố HCM cả, chỉ mình em ở V thành thôi. Nếu có vấn đề gì nhớ liên lạc với anh chị bằng cái computer kia của Trạch cho em nha!"

"Vâng..."

Còn lại 28 tỷ, mua cái gì đây... Thật là, thấy tiền là cứ ngứa răng!

Đúng rồi, vũ khí nóng tuy cần thiết nhưng cũng cần nhiều vũ khí lạnh nữa. Thuộc hạ của chị Trang cũng cần xài vũ khí, súng không thể bắn vô tội vạ lãnh phí được. Còn cả các vật liệu xây dựng nhà cửa và nghiên cứu nữa. Tại sao lại thiếu nhiều thứ thế kia?

"Anh Trung, em đưa anh 3 tỷ, anh đi mua vũ khí lạnh cho em, càng nhiều càng tốt! Loại các anh hay xài ấy!"

"Được." Lệnh của em gái Phương cũng rất quan trọng nha...

Được rồi, Trần Phương đuổi đuổi thất lưng, tiếp tục tiến đến khu vật liệu. Vẫn còn rất nhiều, rất nhiều thứ cần chuẩn bị!

Bây giờ là 12 giờ 25 phút. Cách dị biến 4 tiếng 35 phút!

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tầm Bảo Dưới Hồ Sâu

4 giờ 35 phút. Còn 25 phút sẽ xuất hiện dị biến.

[Kênh ẩn nhóm chat Biến thái và háo sắc.]

Nữ thần hà tiện: Sắp rồi nhì? Ta đã chờ rất lâu, rất lâu~

Ta là sắc lang: Chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ? Nếu có ai chưa chuẩn bị xong thì đến HCM tìm ta và Trạch, bọn ta sẽ bảo vệ cho các người ^_ ^!

Trạch nam iu computer: Nhớ sạc pin computer ta gửi cho các người để giữ liên lạc trong mạt thế a. Sau mạt thế mạng thế giới sẽ tan tành như chiếc lá rách~

Cảnh sát biến thái: Cần súng ống đạn dược thì PM ta~

Cảnh sát là của ta: Về nơi ẩn nấp nhanh!!!

Cảnh sát biến thái: Được rồi..

Sắc nữ vô tình: Há há, chờ cái ngày này lâu lắm rồi, làm sao mà tui có thể nằm trong căn cứ mà vẫy đuôi chứ?

Nữ thần hà tiện: Ê, đừng làm bừa á! Tiểu Lang đã tính ra, không chỉ có mấy cái con hủ thi trong điện ảnh mà còn xuất hiện những sinh vật kì lạ nữa! Chúng nó không dễ xử đâu đấy!!!

Sắc nữ vô tình: Ôi, vậy mới kích thích nhá!!!!!!!

Nữ thần hà tiện: Này Tiểu Sắc...

[Sắc nữ vô tình đã off]

Trần Phương cắt chiếc điện thoại hình thù cổ quái vào túi, khuôn mặt tràn ngập hưng phấn. Mạt thế là phải vậy chứ! Nếu như chỉ có vài con hủ thi đi loang quanh thì thật sự chẳng đáng mặt mạt thế chút nào!

Bây giờ mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần chờ dị biến xuất hiện mà thôi. À, Trần Trang hẳn là sẽ không sao đâu, thậm chí có lẽ còn hưng phấn hơn cả cô em gái là mình nữa chứ. Dù sao thì Trang cũng như mình, đã sớm chán ngấy cái thế giới nhẽo nhẽ này rồi.

5 giờ kém 5 phút. Bầu trời đột ngột chuyển sang màu đỏ rực như máu, nó bắt đầu lan tỏa từ chân trời rồi bao trùm toàn bộ tầm mắt mọi người. Một số người bắt đầu cảm thấy hoang mang lo sợ, đám đông nhón nháo xôn xao. Một số kẻ còn lợi dụng để gây gỗ, móc túi. Không ai biết, đây mới chỉ là bắt đầu của địa ngục.

Đúng 5 giờ chiều ngày XX tháng Y năm 2016, Trái Đất hoàn toàn bị bao phủ bởi lớp vật chất màu đỏ máu. Từ trên bầu trời, thế giới đón nhận một cơn mưa kì lạ. Những hạt nước màu đen như bùn lầy trút xuống mặt đất.

Nước VN, V thành.

15 phút sau cơn mưa màu đen, mặt đất bắt đầu rung chuyển. Những vết nứt kéo dài trên đường quốc lộ từ từ mở rộng ra tựa như một cái miệng khổng lồ đang cắn nuốt hết thảy.

Hoảng loạn.

Sợ hãi.

Điên cuồng.

Loài người đang đón nhận đợt hủy diệt đầu tiên của Thượng đế.

Giữa những con người đang hỗn loạn đến đâm đạp lên nhau mà bỏ chạy kia, một người trùm kín mặt mũi, chỉ để lộ ra khoe miệng đang nhếch lên hưng phấn đang từ từ tiến lại cái vết nứt địa chấn kia. Tất nhiên đó là nữ nhân vật chính của chúng ta - Trần Phương.

"Ồi chà chà..." Trần Phương thích thú xoa xoa mép địa chấn. "Có cái này thì chứng tỏ mạt thế kiểu gì cũng đến rồi nha..."

Chợt, cô nhìn thấy thứ gì đó sáng lấp lánh ở bên dưới.

"Ồ, hắc hắc..." Trần Phương cô phấn khích rồi nha. Theo các tiểu thuyết viễn tưởng thì mạt thế không tự nhiên mà xảy ra, nó luôn luôn có nguyên do của nó. Mà ai tìm ra nguyên do trước tiên, kẻ đó sẽ là người xuất phát trước những người khác.

Hiển nhiên, cái thứ lấp lánh này đang nhuốm đầy màu sắc bí ẩn.

Bíp!

"Trang, chị ở đâu?" Kế hoạch có chút thay đổi, phải a lô với chị trước.

"Bốp! Tránh ra!" Cái gì đây nhỉ?

"Gì vậy chị? Có gì nguy hiểm sao?" Cô nhớ mạt thế sẽ không thực sự bắt đầu sớm như vậy mà.

"À..." Trần Trang giựt lấy chiếc áo sơ mi mỏng của người bên cạnh che đi cánh xuân trên người, rút ra một điều thuốc lá phi phèo. "Chỉ là một thứ không cần quan tâm thôi. Bây giờ chị đang ở khu HHT, em ở đâu?"

"Em ở Quảng trường. Chị lên mạng tìm kiếm một chút đi, có rất nhiều thứ hay ho sắp xảy ra đấy!" Và em nghĩ chị sẽ thích nó nha~

Trần Trang phì cười. Lâu lắm rồi con nhỏ này mới dùng cái giọng điệu nghịch ngợm này nói chuyện với cô. Không biết nó đang phấn khích cái gì nhỉ?"Thôi nào. Chẳng lẽ là tận thế đến đây hả?"

"A... hả?... Chị, chị đi làm thầy bói được rồi đấy nha!" Gì chứ? Đoán hay quá vậy!!!

"Cái gì?" Bây giờ Trần Trang mới kịp phản ứng lại.

"Chị, chị lên mạng coi là biết. Em có việc, 30 phút sau em sẽ đến đón chị."

Bíp!

Nói chuyện với Trần Trang quả thực rất bức bối! Người ta muốn nói gì thì đoán ra được hết, đến lúc người khác đoán chị ấy đang nghĩ cái gì thì đều đoán sai!

"Thầy kệ! Lấy cái thứ lấp lánh kia lên cái đã!"

Cô rút ra 2 con dao hợp kim từ trong ba lô. Phải bóc tem bện nó sớm hơn dự kiến rồi... Ánh dao hơi hơi lóe lên biểu lộ sự nguy hiểm của nó. Kế tiếp, cô gắn hai con dao hợp kim khác vào giày bằng dây thừng rồi nhảy xuống hố sâu.

"Phập!"

"Phập!"

"Keng!"

"Keng!"

Bốn con dao hoàn hảo cắm vào vách đá. Dao hợp kim này giá tiền tuy hơi dọa người nhưng mà cũng đáng tiền nào của nấy lắm.

Bây giờ, Trần Phương đã có thể nhìn rõ được cái thứ lấp lánh kia là gì. Đó là một cô quan tài bằng băng đang bốc hơi lạnh. Độ sâu của nó đã ở vào khoảng 500m so với mặt đất cho nên cô mới chỉ nhìn thấy một ít tia sáng khúc xạ của nó mà thôi.

Trần Phương xanh mặt rồi!

Hay thật đấy nhỉ! Cát công bò xuống đây tầm bảo, cuối cùng lại được nhận lại cái gì đây? Một cái xác chết!!!

"Hừ... ta không tin mình sẽ bị lỗ vốn như vậy!!!" Cô chấp, đó là bản tính của con người. Đối với Trần Phương, đó là bản năng.

Cái quan tài đang dính chặt ở vách hố bên kia, cách cô khoảng 50 m. Trần Phương lục trong ba lô, lấy ra một cuộn dây thừng rất chắc chắn rồi buộc vào một con dao hợp kim. Con dao được phóng ra rất uy vũ, cắm sâu vào vách hố bên kia.

Tiếp theo, chính là một loạt động tác đu dây học theo Tác Giảng của Trần Phương.

"Phập!"

"Phập!"

"Keng!"

Hoàn mỹ!

Quan tài còn cách tầm với của cô 30 m!

Trần Phương thận trọng tiến lại gần quan tài bằng. Mới chỉ đến gần khoảng 15 m mà hơi lạnh thấu xương đã ập tới làm người ta choáng váng. Quan tài này rất bất thường! Càng vào sâu trong lòng đất thì nhiệt độ lại càng lên cao. Thế nhưng nó bốc hơi lạnh mà lại chẳng tan đi chút nào cả!

Phải nhớ nhiệt độ lúc này ở V là vào khoảng 35°C đấy. Ở sâu trong lòng đất như thế này thì lại càng tăng cao, ít nhất là 40~41°C.

Kẻ có thể làm điều trái với quy luật tự nhiên mà nhân loại đã tìm ra thì chỉ có một mà thôi.

Thần Linh!

5 phút sau, Trần Phương đã đến được bên quan tài bằng. Điều xấu nhất đã xảy ra - nó bị khóa mất tiêu rồi!!!

Thế giới thật mờ mịt!

Đã mất công treo đèn lợi suất mò xuống dưới này để tầm bảo, cuối cùng lại chỉ nhận được một cái quan tài kì lạ. Bây giờ lại mở không được, vứt bỏ nó thì lại không cam lòng với công sức đã bỏ ra!

"Haizz... Nếu may mà không cho ta đáp án tốt..." Trần Phương vuốt ve chiếc quan tài, ánh mắt yêu thương nhưng lại đầy đe dọa. "Ta sẽ đem mi đến chỗ nhà máy xử lí rác thải rồi ném vào lò cát vụn!!!"

Nói rồi, cô nhấc chiếc quan tài lên rồi buộc vào lưng. Con bà nó xác chết bên trong ăn cái quỷ gì mà nặng vậy??? Khối lượng hiện nay mà Trần Phương đang gánh là vào khoảng 80~120 kg tất cả. Nếu không phải quái thai siêu việt nhân loại như cô thì đã sớm ngã chết ở dưới hố sâu rồi!

Trần Phương có ý định treo lên thế nhưng đột nhiên ra-đa săn tìm báu vật của cô báo động một cái. Bên dưới chỗ quan tài bằng gim vào vách núi, chỗ đó có một chiếc ly hình thù kì quái đang nằm im lìm.

Bản năng đánh giá: Nữ thần may mắn đã mỉm cười với bạn! Giá trị của cái ly này là không thể đếm được! Nếu như thật sự mặt thế này là do Thần Linh tạo ra thì bạn sẽ trở thành một cái bug rất lớn trong hệ thống!

Chà, cuối cùng thì cũng không lỗ vốn! Trần Phương vui vẻ thu chiếc ly vào tay, thế rồi mặt cô mếu xị như cái bị. Cái chén này thật không tầm thường nhà. Nó nặng ít nhất cũng phải 40kg!

1 câu để chỉ cảm xúc lúc này: khóc không ra nước mắt. Thần linh đầu tiên là mang nửa viên kẹo ra đùa giỡn, sau khi bỏ vô mồm rồi mới thấy đắng ngắt, hung hăng cắn một cái thì vị ngọt lộ ra, cuối cùng cắn thêm cái nữa thì cắn trúng hòn đá!

10 phút sau, một cái đầu ló ra khỏi vết nứt địa chấn.

Trần Phương hung hăng ném cái quan tài quý sứ xuống mặt đất một cái rồi mới lấy khăn tay ra lau mồ hôi.

5 giờ 45 phút. Đã quá thời gian hẹn với chị rồi...

Bíp!

"Chị ~" Một mồi quá, phải tranh thủ mề nheo một trận!

"Tiểu Phương em ở đâu? Chị đã đến Quảng trường rồi đây!" Trần Trang sau khi nhìn những thông tin tràn lan trên mạng thì không thể bình tĩnh lại được. Cô quá lo lắng cho Trần Phương. Tính tình của Trần Phương cô biết rõ, kiểu gì cũng sẽ có mấy màn nguy hiểm kích thích cho mà coi!

"Ồ chỗ vết nứt ~" Hết hơi rồi!

"Được. Chị đến ngay!" Thật bức mình! Nghe cái giọng nói không ra hơi kia là đủ biết nó lại làm mấy chuyện nguy hiểm rồi! Đến khi Trần Trang nhìn thấy Trần Phương lảnh lộn đứng đó cô mới thờ phào được một hơi.

Trần Phương nhìn thấy một chiếc xe jeep bọc sắt đến trước mặt mình. Một nam nhân khuôn mặt dịu dàng, ôn hòa như nước rồi khỏi ghé lái, mỉm cười chào hỏi cô rồi vui vẻ mở cửa ghế lái phụ.

Tuy rằng lúc này cô nhìn thấy anh ta là một điệu ôn hòa như nước mùa thu thế nhưng cái cặp mắt gian xảo linh hoạt kia lại nói rõ, đây là một con sói đội lốt cừu!

Trần Trang tựa như một Nữ hoàng đầy quyền lực đứng đỉnh bước xuống xe, bên hông là một cây côn, một cây súng điện và một cây súng ngắn. Gì chứ súng thì xã hội đen không có thiếu nha...

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Giọt Nước thum Thum

"Chị..."

Trần Phương ngượng ngùng xoa xoa hai lòng bàn tay. Cha mẹ mất sớm nên hai chị em phải nương tựa vào nhau mà sống từ nhỏ. Trang chỉ lớn hơn cô 2 tuổi, thế nhưng đã phải vất vả vô cùng để đem cô đến trường. Cho dù sau này cơ thể cả 2 xảy ra biến dị, thế nhưng Trang lại không có đủ học vấn để tiến vào trường quân sự, chỉ có thể đi làm đại ty xã hội đen mà thôi. Còn cô thì lại không muốn bước vào cái "lồng sắt hoa lệ" mang tên "Trường quân sự trọng điểm cấp quốc gia" kia, bởi vậy nên cô cũng không vào ngôi trường quái quỷ kia mà vẫn cứ ăn bám chị mình.

Nói tóm lại, ăn bám chị từ nhỏ đến lớn, bây giờ "sợ chị" đã từ một cái thói quen trở thành bản năng mất rồi.

"Cái gì đây?" Trần Trang khí thế bức người, ánh mắt dò xét liếc qua chiếc quan tài bằng còn đang tỏa hơi lạnh cho đến cô em gái mình mảy đầy đất cát, quần áo xộc xệch của mình. "Đừng nói là em móc nó lên từ dưới vách hồ kia nha?"

Trần Phương tim đánh cái "thịch", tên tò ngồi xuống vuốt ve cái quan tài, mồm đắng ngắt. Lại bị đoán ra nữa rồi... Lại bị thọc vào nỗi đau một lần nữa rồi...

"Tín! Vác lên xe!" Trần Trang hếch hàm với người đàn ông bên cạnh, tóm lấy cô em người ngòm bản thủ lên xe. Hôi quá! Con bé này đi bốc "cốt" ở đâu mà hôi dữ vậy?

Người đàn ông tên Tín bị sai khiến như vậy mà còn vui vẻ ôm chiếc quan tài bỏ lên xe. Trần Phương tình ý nhận ra, anh ta ôm chiếc quan tài đó vậy mà nhìn khá là tùy ý. Người này rất không tầm thường nha... Mà cũng phải, người của Trang có ai "yếu sinh lý" đâu.

"Này Phương, em đi bốc "cốt" ở đâu về vậy? Hôi kinh !!!" Trần Trang ghét bỏ bịt mũi lại, mặt nhăn như trái mướp đắng.

Hả? Hối?

Nãy giờ Trần Phương mới để ý, trên người cô đúng là có thứ gì đó "thum thum".

Lục lại một hồi, Trần Phương mới nhìn ra, đó là chiếc ly kì quái lúc nãy bây giờ đang có một ít chất lỏng dị hợm xuất hiện trong lòng li - nguyên nhân của mùi hôi như "cót" lúc nãy. Nói là một ít chớ thực chất là chỉ có một giọt nước màu xanh lục đang bốc mùi ra xung quanh.

"Èo..." Trần Trang bịt mũi lại thật kín rồi ghét bỏ quay mặt đi. "Em nhặt được cái của nợ này ở đâu vậy? Vứt đi! Ô nhiễm không khí!"

"Chị à, em vất vả suốt 30 phút cheo leo bên vách núi để tìm kiếm cái này đó!" Trần Phương ủy khuất kêu to. "Em chắc chắn, cái hạt nước hôi rình này có vấn đề! Chắc chắn!"

Đùa à? Cái ly này là cô mạo hiểm bò xuống vách núi để kiếm lên đó! Thấy không? Ánh sáng thần bí này, tạo hình thon gọn xinh đẹp này, chắc chắn nó sẽ là một thứ không tầm thường! Ít nhất thì cũng phải là cái ly uống rượu của ông Thần nào đấy chứ!

Lúc này chắc chắn cái ly này còn đang rất sạch sẽ, không thơm thì cũng không có mùi gì tởm tởm cả, chứng tỏ cái hạt nước này mới xuất hiện gần đây! Mà thứ được tạo ra từ một vật bất bình thường thì có thể bình thường sao?

Cơ mà, nó hôi quá!

Trần Phương ghét bỏ đổ nó vào một cái ống thủy tinh nhỏ rồi nắp lại. Sau này cô mới cảm nhận được hành động đầy sáng suốt biết nhường nào. Một hạt nước này chính là vô giá đấy! Mỗi một giọt đều là trân bảo!

"Được rồi!" Người đàn ông tên Tín bấy giờ mới lên xe, quay đầu lại mỉm cười với Trần Phương. "Chào em, anh là Tín, bạn trai của chị em."

"Hừ!" Trần Trang chấm dứt không khí thân thiện bằng một tiếng hừ rồi quay mặt đi. Viên tai của cô ấy có màu đỏ.

Trần Phương tình ý nhìn thấy phản ứng trái chiều này, khéo môi câu lên, nhu thuận chào một tiếng "Anh rể!"

"Em!" Trần Trang quay đầu lại trừng Trần Phương, thế nhưng bắt gặp ánh mắt rất đổi dịu dàng mà nguy hiểm của ai kia, cò rụt lại ngay lập tức.

Ồ! Có người đã hoàn toàn chinh phục được vị ngự ty thân yêu này của mình rồi!!! Trần Phương nhếch miệng cười đều. Một nữ vương quyền thế ngập trời thì sao chứ? Không phải cuối cùng là bị người ta nắm đến tay hay sao?

Tín sau khi trêu chọc Trần Trang một hồi cũng là quay lại đánh giá cô em dâu nhỏ của mình. Dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt trắng bóc quanh năm không khi nào ra khỏi nhà, thế nhưng theo lời Trang thì lực lượng không kém gì cô lúc này, thậm chí có thể là hơn nữa. Quả là một cái chị em mạnh mẽ vô cùng!

"Anh nghe Trang nói em biết tận thế sắp đến?" Tín bán tín bán nghi hỏi. Tuy là đã xảy ra động đất, lở địa chấn ở một số nơi, thế nhưng nói tận thế thật sự đến thì anh vẫn cảm thấy rất khó hiểu. Không phải văn minh nhân loại còn đang phát triển rất thịnh vượng sao?

"Không phải sắp đến, mà là đã gần kề rồi! Lúc này mới chỉ là biểu hiện của nó thôi! Đúng 12 giờ đêm nay, tận thế sẽ chính thức giáng lâm!" Trần Phương rút ra một cái kẹo mút cho vào mồm, lầu bầu nói. Haizz, đúng là thiếu kẹo thì sẽ không thể sống nổi mà, cái tật này cần sửa!

Trần Trang sắc mặt tái mét, nhớ đến hơn 10000 thành viên của Thần Long bang, trong lòng là từng trận tê rần. Có thể cứu hết sao? Tất cả đã từng chiến đấu cùng nhau lâu như vậy... Thế nhưng tận thế đến, bản thân chỉ sợ còn khó bảo toàn, nói gì là che chở cho họ?

Nhìn thấy sắc mặt tái mét của chị, Trần Phương đã hiểu ngay chị đang suy nghĩ về điều gì. Thực ra khi chuẩn bị, cô có thể sử dụng toàn bộ số tiền chỉ cho chị và mình, thế nhưng cô lại lựa chọn xây dựng nên một cái căn cứ. Đây là vì sao? Vì 10000 người của chị mà chuẩn bị!

Liệu, nhìn thấy thế giới này tất cả đã diệt vong, chỉ còn lại bản thân cô độc đứng nơi đó, không có nơi để về, bạn còn có thể bình tĩnh mà mỉm cười hay không? Cho dù sống sót, cũng chỉ muốn chết đi mà thôi.

Hơn nữa, mắt Trần Phương lóe ra ánh hào quang. Thu đám người của đại tỷ, chắc chắn là sẽ có lợi gấp mấy lần so với thu lư những người tị nạn chân yếu tay mềm! Không thấy trong các tiểu thuyết mạng thế hay sao? Muốn sống sót phải có thể lực cường đại, mà thể lực cường đại không có nghĩ vũ lực bản thân phải cường đại nhất, mà là tập thể phải bấu hân không ai có thể chống trả!

"Chị, đem bọn họ đến nơi này để tị nạn. Nơi đó có căn cứ của em, chắc chắn nó sẽ đảm bảo an toàn cho họ!" Trần Phương chỉ về phía bán đảo. Nơi này là cô nhờ tư vấn của sắc lang mà chọn, nơi an toàn nhất, chắc chắn sẽ không xảy ra tình trạng nứt địa chấn hay động đất thiên tai gì đó.

"Cảm ơn em." Bỏ được gánh nặng trong lòng, Trần Trang mỉm cười, khí thế bức người quay trở lại. "Bây giờ chúng ta cũng sẽ tiến về nơi đó chứ?" Cô nhanh chóng nhấn tin cho tiểu Trung, vừa quay lại hỏi Trần Phương điều mà cô thắc mắc nãy giờ.

"Không, em chắc chắn mạng thế này không phải ngẫu nhiên! Chúng ta cần phải ở chỗ vách nứt này tìm kiếm một chút. 12 giờ đêm nay mọi chuyện sẽ sáng tỏ!"

Chiếc ly của Thần.

Cổ quan tài bằng ki lạp.

Con mưa màu đen.

Tất cả đều là những thứ phi khoa học! Nếu thật sự như vậy, mặt thể này lại càng thêm thần bí cùng nguy hiểm!

... ..

"Anh... anh... anh làm sao vậy? Khó chịu trong người sao?" Cô gái lay lay chàng trai, nước mắt rơi như mưa. Lúc này anh ấy còn rất bình thường, dẫn theo cô chạy về nhà tìm chỗ trốn an toàn. Thế nhưng lại đột ngột ngã xuống không rõ sống chết.

"Anh làm sao vậy?"

... ..

"Em à, đừng quá bi thương, con nó sẽ tỉnh lại ngay thôi!" Người chồng ôm vai người vợ, khuôn mặt là đau xót cùng khó hiểu. Bất cứ ai mà con gái đang ôm trong ngực đột nhiên ngất xỉu thì cũng sẽ cảm thấy như vậy ngay lúc này thôi.

... ..

"Mẹ, bà bị làm sao vậy?" Đứa trẻ nhu nhu mũi, hai tay hiếu thuận lau trán bà lão.

"Không sao đâu con, rồi bà sẽ tỉnh lại thôi!" Người mẹ vỗ về đứa con, trong lòng là một mảnh lo âu.

... ..

"Chị, đám người này là sao vậy?" Trần Phương nhăn mày, nhìn khung cảnh kì dị trước mắt. Rất nhiều người ngất xỉu nằm la liệt trên đường cái, có thân nhân thì còn may mắn được mang về nhà, không thì... xin lỗi, tôi quên anh không? Tuy vậy nhưng vẫn còn rất nhiều người bị bỏ lại ở đó, không ai quan tâm.

"Chị cũng không biết, thế nhưng nghe nói là bệnh lạ xuất hiện. Bắt đầu từ 5 giờ chiều thì nhiều người đột nhiên thi nhau ngất xỉu. Bởi vì tin đồn tận thể sắp đến nên không ai rảnh mà quan tâm người lạ cả, bọn họ mới phải nằm đây. Bệnh viện cũng kín chỗ rồi!" Trần Trang quay lại nhìn đám người la liệt trên đất, nhủ thầm. Chấn đường quá!

5 giờ! Trần Phương rung mình.

Nếu giống như mấy cái tiểu thuyết mặt thể trên mạng kia, đám người này là đang lột xác thành hủ thi rồi!(zombie á)

Nếu vậy thì lúc này phải tránh xa mấy cái địa phương nhiều người này mới được. Lúc trước nhiều người lúc sau nhiều hủ thi, cái này ai mà chả biết! Dù cô với Trang có mạnh mẽ nào đi nữa, chui rúc trong cái đồng này không chết cũng bị lột một lớp da. Nguy hiểm hơn là lỡ như sơ xuất bị cào một cái, vì rút gây bệnh xông vào người thì...

"Chị, bảo lũ Thần Long bang nhanh chóng vứt bỏ hết đám người ngất xỉu đi. Bọn họ hết cứu được rồi! Nếu có ai lè mề gây cản trở thì đá hấn ra luôn, cấp dưới không tin tưởng mệnh lệnh cấp trên thì không cần giữ lại!"

Theo lời Sắc lang nói, 5 giờ xuất hiện dị tượng là mấy cái này đây. Vậy thì 12 giờ đêm mặt thể phủ xuống hẳn là ý chỉ cái đám này sẽ tỉnh dậy vào lúc đó, thế nhưng không lẽ mặt thể chỉ có mấy cái xác đi đi lại lại này sao?

Chắc chắn là không rồi. Trò chơi của Thần làm sao mà nhắm nhĩ thế được? Trần Phương cảm thấy hơi hơi mệt mỏi bèn day day trán. Đột nhiên, cô mới nhớ ra, bản thân lúc này không còn chỉ là cô độc một mình đương đầu với tất cả nữa...

[Kênh ẩn nhóm chat Biến thái và háo sắc]

Sắc nữ vô tình online

Nữ thần hà tiện: tiểu Sắc!!! Em có sao không??? Đã bảo lúc 5 giờ phải tập hợp rồi mà!

Ta là Sắc lang: Đúng vậy, mấy cái vết nứt thật khủng khiếp, bên nhà của anh nứt ra một cái hố rất sâu luôn!

Sắc nữ vô tình: Hà! Bên nhà anh có một cái hố nứt ra?

Trạch nam iu computer: Đúng a, ảnh nè.

(Image - các bạn tự tưởng tượng đi nha~)

Sắc nữ vô tình: Em tìm được một cái quan tài bằng và một cái ly uống rượu từ trong một cái vách hố, anh thử xuống dưới xem có gì không.

Trạch nam iu computer: Lang, xuống xem!

Cảnh sát biến thái: Ly rượu? Ở chỗ anh có một cái nè! Là anh ấy móc nó ra khỏi hố, đi kèm cũng là một cái quan tài bằng thủy tinh.

Sắc nữ vô tình: Nữa sao... Vậy ra cái ly này không phải đồ độc nhất vô nhị rồi à?

Cảnh sát là của ta: Kì thật nó chảy ra một giọt nước hoa màu vàng rất thơm, đem làm đồ trang trí phòng của tiểu Cảnh cũng khá được!

Sắc nữ vô tình:... Tại sao của em lại vừa hôi lại vừa bẩn bẩn màu xanh lục chứ...

Trạch nam iu computer: Lang đã tìm được rồi, một cái ly rất đẹp cùng với một cỗ quan tài đá thạch anh.

Ta là Sắc lang: Trạch, bên trong cái ly có hạt rượu trong suốt rất đẹp, ra đây ném thử!

Trạch nam iu computer đã off

Ta là Sắc lang đã off

Nữ thần hà tiện: Cái bọn...

Nô lệ số 1 của Nữ thần: Ăn cơm nào!

Nữ thần hà tiện đã off

Sắc nữ vô tình... Quả là lòng người âm lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bóng Tối - Mạt Thế Phủ

Bây giờ là 8 giờ 45 phút ở nước V. Cách mạt thế còn 3 giờ 15 phút.

Nước M, khi mọi người còn đang hoảng loạn vì những dị tượng và căn bệnh lạ khiến hàng loạt người ngất xỉu, mặt trời còn đang tỏa ánh nắng dịu dàng đột ngột bị che phủ. Rất nhiều người cứ tưởng đây là hiện tượng tự nhiên nên không mấy để tâm, trong lúc đó, chính phủ lại biết đây không phải hiện tượng tự nhiên, bắt đầu các biện pháp phòng chống thiên tai.

Thế nhưng, lúc này mới chuẩn bị cho quốc gia, liệu có kịp?

Bởi vì có 1 nửa Trái Đất vốn đang trong ban đêm nên thông tin này vẫn ít có người biết đến. Kể cả 2 chị em Trần Phương và Trần Trang ở nước V.

Mồ hôi của Trần Phương to bằng từng hạt đậu khi đi qua những chỗ đông người, nhất là bệnh viện. Tuy là cô đã chuẩn bị chu đáo, thế nhưng nhìn những cái "xác chuẩn bị sống" này thôi cũng đủ làm cô nhức *trứng* rồi, thật may là cô không có cái thứ đó!

"Trang... sao lại đến đây?" Trần Phương hiếu kì nhìn khu đất ngoại ô thành phố, trong lòng dâng lên rất nhiều câu hỏi.

"Ừ, đến rồi!" Trần Trang mỉm cười, bảo Tín dừng xe lại.

Đằng trước xe của Trần Trang là rất nhiều các loại xe vận chuyển lớn, nhìn số vật tư này mà Trần Phương đã chảy ra vô vàn nước miếng rồi.

"Chị hành động rất nhanh đúng không? Tuy là công khai cướp đoạt nhưng mà mạt thế đã đuổi đến môn rồi, quan tâm gì cái này nữa?" Trần Trang khí phách cười cười. Nụ cười tự tin tỏa ra bá khí nữ vương. Tín bên kia dụi mắt kia.

Trần Phương nhìn thấy trên mỗi chiếc xe chỉ có khoảng 1 đến 2 người, bất an dâng lên trong lòng càng ngày càng lớn. Thần Long bang có khoảng 1 vạn người, mà lúc này sao chỉ có khoảng 1 nghìn người thế này? Đó là chưa kể ở đây còn có 1 ít thân nhân của bang chúng nữa!

Trung chạy đến, gõ gõ cửa kính, khuôn mặt mồ hôi phủ đầy. Tên này đã khá là vất vả a.

"Chuyện gì?" Trần Trang nhíu mày.

"Trang tỷ, sau khi thống kê hết toàn bộ, 1 vạn người của bang ta chỉ có khoảng 600 người là không bị ngất xỉu, cộng thêm cả thân nhân của chúng bang thì cũng chỉ còn gần 1000 người mà thôi!" Trung lo lắng nói.

Sắc mặt Trần Phương sau khi nghe xong thoáng tái nhợt. 1 vạn, chỉ còn lại 600. Nếu chia theo bình quân tỷ lệ thì chỉ còn 1/15 dân số thế giới còn là người, hơn mười phần còn lại thì sắp thức dậy thành một loài sinh vật khác rồi. Đây là chưa tính đến những người sẽ bị thiệt mạng khi đối diện với hủ thi!

Trần Trang thì lại hoàn toàn sững sờ.

Hơn 1 vạn, chỉ còn lại 600, đây chính là cái thiên lý gì? Thần Long bang không giống như những bang phái rỗng rần lẫn lộn khác, ở đây anh em như người một nhà, đối xử với nhau dựa trên niềm tin mạnh mẽ. Bởi vậy nên không giống với mấy cái bang hàng vạn hay thậm chí là chục vạn thành viên, Thần Long bang chỉ có hơn 1 vạn thành viên mà thôi.

Anh em từng kề vai bó cổ nhau mà cười, nay đã hoàn toàn mất đi hết rồi...

Trần Trang ánh mắt thoáng thần thờ, Tín nhìn thấy thì hốt hoảng ôm cô vào lòng, lui vào một góc xe.

"Haizz..." Trần Phương gãi gãi đầu, nhìn về phía đám người phía trước.

Đờ đẫn.

Ưu thương.

Thậm chí là tuyệt vọng.

Bọn người này quả thực là đủ khiến cho người ta cảm thấy đau đầu mà! Trang lại đang bị đá kích như thế kia...

Thật là, chẳng lẽ cái nhiệm vụ động viên cùng khích lệ lại được trao cho cái trạch nữ ít khi ra ngoài xã hội như cô sao? Trần Phương thờ dài một cái rồi bước ra khỏi xe.

"Trung, đem mọi người tập hợp lại!"

Hơn 1000 người tập trung ở một bãi đất trống, ánh mắt mờ mịt nhìn lên cô gái nhỏ nhắn đứng bên trên.

"Xin chào mọi người. Giới thiệu ngắn gọn một chút, tôi là Trần Phương, em gái cùng của Trang tỷ." Trần Phương hi hi ha ha cười, đánh vỡ không khí bế tắc lúc này.

"Chào cô."

"Nhị tỷ!"

"Nhị tỷ!"

Trần Phương gật đầu rồi liếc nhìn những dòng chữ siêu nhỏ chỉ có thể soi bằng kính lúp trên lòng bàn tay, ánh mắt đặc ý cất tiếng phát biểu.

"Chắc hẳn mọi người cũng đã biết tình hình lúc này. Những hiện tượng kì lạ cùng căn dịch bệnh này chính là đang báo hiệu cho một thời đại đen tối mới của lịch sử loài người."

"Mà tôi, đã biết trước điều đó nên mới tập hợp mọi người lại đây. Ở ngoại ô tôi đã sắp xếp một căn cứ nhỏ có thể giúp chúng ta sống sót qua thời đại này. Nếu mọi người đồng ý có thể đến đó với tôi và Trang tỷ, nếu không bọn tôi sẽ cung cấp thức ăn cho mọi người rồi đi." Trần Phương cười cười.

Hơn 600 thành viên của Thần Long bang chần chừ sẽ đi. Bởi Thần Long bang nói là bang chúng xã hội đen nhưng thực chất là một cái Fanclub của Trần Trang, thần tượng ở đâu thì fan theo đó, đúng không?

Còn những người còn lại thì là gia đình, thân nhân của 600 người kia, hẳn là sẽ nghe theo bọn họ. Còn nếu có ai muốn tách riêng cũng được, cô cũng chẳng quan tâm. Dù sao thì cũng là người xa lạ, bớt đi một người thì bớt đi một chỗ thức ăn. Lo lắng thức ăn cho hơn 1000 người có phải dễ đâu!

Hơn nữa, cô cần là những thanh niên trai tráng này, những cụ già 60 hay con nít vất mũi chưa sạch thì cô cu rư mang đã là rất nhân đạo rồi, bọn họ mà lèo nhèo nữa thì bỏ mặc luôn! Rắc rồi!

"Vâng, bọn em sẽ đi theo Đại tỷ và Nhị tỷ!" Tiểu Trung gào lên như phát cuồng. Tiếp theo đó là một đám kích động như uống máu gà chọi.

"Đi theo Đại tỷ có cơm ăn! Đi theo Nhị tỷ có nước uống!"

"Trang tỷ xinh đẹp quá! Huýt huýt huýt!" Lạc đề rồi...

"Được rồi! Bây giờ các anh hãy dùng tốc độ nhanh nhất phóng đến nơi này. Nơi đó có căn cứ mà tôi đã cố gắng xây dựng. Các anh phải cải tạo nó thật tốt cho tôi!" Trần Phương chỉ trên bản đồ, ánh mắt tin tưởng nhìn Trung. Tên nhóc này là một tay Trang tỷ chăm sóc suốt 2 năm, làm việc vừa cẩn thận lại vừa có hiệu quả. Trên hết là độ trung thành khỏi phải chê luôn!

Đoàn xe khổng lồ rời đi. Trước khi đi, tiểu Trung còn thò đầu ra khỏi cửa kính, ánh mắt rung rung tội nghiệp như đứa trẻ bị bỏ rơi.

Hiện tại, 9 giờ 50 phút.

[Nhóm chat Biến thái và háo sắc]

Ta là Sắc lang: Không xong, dự đoán có sai lệch! Tận thế sẽ hoàn toàn phù xuống chỉ sau 10 phút nữa!

Nữ thần hà tiện: Không phải chứ? Cậu mà cũng đoán trật sao?

Ta là Sắc lang: Tôi không rõ. Chỉ là trước đó chắc chắn là 12 giờ. Thế nhưng lúc này lại là 10 giờ!

Trạch nam iu computer: Tương lai đã bị thay đổi! Không biết là nó bị cái gì thay đổi đây...

... ..

10 giờ!

Đột ngột, toàn cầu bị bao phủ bởi một đoàn ánh sáng kì ảo huyền hoặc.

Bầu trời tỏa sáng - kì dị, nguy hiểm.

Một giọng nói kì quái xuất hiện, vang vọng trong tai từng người.

"Loài người các ngươi thực sự là luôn khiến cho người ta đau đầu! Càng ngày lại càng phát triển theo hướng ngược lại, tự hủy diệt chính bản thân mình!"

Thở dài một tiếng, tên kia lại tiếp tục cằn nhằn.

"Thực ra ta cũng chẳng muốn can thiệp vào chuyện của các ngươi đâu, thế nhưng vị Thần của các ngươi lại nháo nhác yêu cầu, bởi vậy nên hôm nay ta mới đến gặp các ngươi đây."

Trần Phương khiêu mi. Thần của chúng ta không phải tên kia? Vậy hắn là ai?

"Thật ra thì ta định khai tiệc lúc nửa đêm cơ, nhưng mà không ngờ được 5 trong bảy mảnh Chén Thánh đã bị tìm ra, ta cũng hết cách, phải khai tiệc sớm. Được rồi, hãy tận hưởng đi, "người dẫn đường" sẽ giúp ta trông chừng các ngươi. Hẹn gặp lại, chủ nhân đích thực của Chén Thánh!"

Chén Thánh? Trần Phương tròn mắt nhìn cái ly trên tay. Không ngờ lai lịch cũng dữ dội quá nha! Cơ mà "mảnh" tức là ánh chỉ Chén Thánh không hoàn hảo ư? 7 cái... chủ nhân của Chén Thánh thực sự...

Thú vị rồi a~

Càng là tranh đoạt cùng đổ máu, cuộc chơi mới càng thú vị!

Nhưng mà, *người dẫn đường* là cái gì vậy?

"Àm!!!" Trong lúc Trần Phương còn đang miên man suy nghĩ, đột ngột một tiếng nổ rung chuyển cả thành phố.

Bomb ư? Chính quyền sử dụng đến vũ khí nóng nhanh như vậy?

Thực sự tận thế đến rồi!

... ..

"A... a... a..." Một cô gái bị bạn trai túm lấy, hàm răng sắc nhọn nhuốm màu nước dãi màu vàng bản thủ cắm lên cần cổ tuyết trắng.

"Cút ra! Cút ra!!! A..."

... ..

"Bác sĩ, bệnh nhân đã tỉnh!" Y sĩ vui mừng bước vào, sắc mặt nhẹ nhõm. Vị bác sĩ kia nghe vậy cũng mỉm cười thoải mái, cầm hồ sơ bệnh án rất dày bước đi.

Đứng trước căn phòng bệnh, cả 2 mặt trắng bệch nhìn khung cảnh như từ địa ngục bước ra trước mắt. Thậm chí, đống quần của y sĩ đã bị ướt.

Một con quái vật đột ngột nhìn về phía họ, ánh mắt đục ngầu cùng máu tươi nhuốm đỏ mặt, lao ra khỏi phòng săn giết.

Bệnh viện - một trong những khu vực nguy hiểm nhất!

... ..

Trần Phương lắng nghe tiếng gào thét xung quanh, ánh mắt lảo liên suy nghĩ. Khởi đầu tận thế, cơ hội tốt đến không thể tốt hơn!

"Tín!" Cô quay sang gọi Tín. Trần Trang đang bị mất bình tĩnh thì không trông cậy được rồi. Thật may là có cái tên này còn đang giữ được bình tĩnh.

"Ừ?" Phạm Tín nhìn cô gái nhỏ, ánh mắt nghi hoặc.

"Anh có biết vị trí các quân khu cả ngoài sáng lẫn trong tối không?" Trần Phương cười cười, không biết lời nói cả lơ phất phơ của mình đã làm ai đó vô cùng bất ngờ.

Nháy mắt, ánh mắt dịu dàng cùng ôn nhu của Phạm Tín chuyển đổi, vô cảm hờ hững cùng lạnh thấu xương. Hắn đang đề phòng cô!

"Ha ha..." Trần Phương bật cười, cầm khẩu súng rồi lên nòng. "Kì thật anh không cần như vậy, tôi luôn tin tưởng ánh mắt của chị. Nhưng nếu anh lộ ra cái biểu tình này thì xin lỗi, giết nhầm còn hơn bỏ sót!" Mọi mối nguy hiểm uy hiếp đến cô và Trang cần phải bị tiêu diệt!

"Được rồi!" Một giọng nói mát kiên nhẫn đánh vỡ khung cảnh giương cung bạt kiếm. "Phương em không cần nghi ngờ Tín, anh ta là người của chị! Tín anh không cần phải bày ra cái bộ dáng đó đâu, em gái em đâu phải là cái đồ nào bị búng nước chứ? Nó là đang thăm dò anh thôi!"

Trần Trang dờ khóc dờ cười.

"Chị, chị không sao chứ?" Trần Phương ngay lập tức vứt đi khẩu súng, bày ra bộ dáng đáng yêu vô hại. Phạm Tín nhìn hai cô gái, sắc mặt khó coi co rút khóe miệng.

Người bản tính yếu ớt lương thiện thì bày ra một dáng khí chất nữ vương cường quyền, kẻ xảo trá âm hiểm thì lại trưng ra cái điệu bộ ngây thơ, tui không biết gì hết. Đúng là hai chị em ngược đời mà!

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Người Dẫn Đường Của Chén Thánh *kiêu Ngạo* - Nguyễn Dự

Trong lúc Trần Phương đang bày ra bộ mặt nịnh nọt Trần Trang, chiếc quan tài bằng mà cô đã vô cùng vất vả để mang lên đột ngột nứt ra.

"Ầm!" Từng mảnh băng rơi xuống, phút chốc, chiếc quan tài mỹ lệ đã trở thành một đồng băng tan vô dụng.

"**!!!" Trần Phương không nhịn được văng tục. Nước mắt giàn dụa vuốt ve những mảnh băng. Ôi thôi công sức của tôi... Trèo đèo lội suối, cố gắng hết sức mang theo nó trên vách núi cheo leo, nó nay đã trở thành một đồng rác... MK!!!

"A ha ha..." Phạm Tín ôm bụng lăn lóc cười, tranh thủ đá kích mạnh mẽ lên cô gái nhỏ.

Cả hai một cười một mỉa, chỉ có Trần Trang là đang tròn xoe mắt nhìn một bóng người mới xuất hiện trước mặt cô khi mà hai tên kia không để ý.

Phạm Tín và Trần Phương đột nhiên cảm thấy quái dị, quay đầu lại xem thì đều trợn trắng mắt.

Một người đàn ông tóc trắng đứng đưa theo gió, ánh mắt vắn đạm phong kinh đang đánh giá một lượt cả 3 người. Cô gái ngực bự về mặt tự tin tỏa ra bá khí? Không phải cô ta. Anh chàng về mặt ôn nhuận bụng đen thù lù này? Cũng chẳng phải!

Anh ta chẳng thèm quan tâm đến 2 người đã bị loại bỏ xong, ánh mắt tia đến người còn lại. Không bá khí vương giả, không có suy tính sâu xa, âm mưu quỷ kế, cũng chả có cái gì gọi là khí chất thanh cao thoát tục. Nhìn đi nhìn lại vẫn thấy cô ta chỉ là một con ngốc đang mỉa mếu với đồng băng tan mà thôi.

Thế nhưng, cái mảnh chén thánh đang bị cô ta nhét vào túi quần đằng sau mông đã chứng tỏ một điều - cái con nhỏ này là chủ nhân của chén thánh - chủ nhân của anh!

Anh chàng bất đắc dĩ lắc đầu, vứt vạt áo vương vùi ra đằng sau, quỳ xuống ngay dưới chân của Trần Phương.

"Người dẫn đường Nguyễn Dự ra mắt chủ nhân của chén thánh *Kiêu ngạo*. Từ hôm nay, tôi là bề tôi của ngài, thực hiện mọi yêu cầu của ngài, giải đáp mọi thắc mắc của ngài, mệnh lệnh của ngài được đặt lên trên hết..."

Nguyễn Dự hơi hơi ngừng lại một chút.

"Cho đến lúc chén thánh *Kiêu ngạo* không còn thuộc về ngài nữa." Nói xong, hắn cúi đầu im lặng.

5 giây sau, Trần Phuong là người thoát khỏi bắt ngờ đầu tiên. Nhìn chăm chăm vào anh chàng tự xưng là Người dẫn đường này. Tóc trắng phiêu dật, ánh mắt lạnh nhạt hờ hững. Trên hết là anh ta nói anh ta sẽ làm người hầu của mình!

"Chị!!!" Trần Phuong mặc kệ Nguyễn Dự còn đang quỳ dưới đất, xông thẳng đến chỗ của Trần Trang, mặt dụi dụi vào bộ ngực khủng mà bạn học Tín ước ao." Đã nói là sẽ không làm ăn thua lỗ rồi mà! Thấy không, thấy không? Tự nhiên có một tên thần kinh nhảy ra đòi làm người hầu em! Đẹp mã như vậy đem cảm thì sẽ bù lại được không ít công sức đó nhá!"

Nguyễn Dự cảm thấy dây thần kinh của mình sắp nứt ra rồi, lông mày anh dựng đứng lên. "Tôi thật là xui xẻo mà. Tên *Ghen tỵ* thì gặp được một đại nhân vật bá vương khí ngập trời, *tham lam* thì được cu rư mang bởi một cậu nhóc vô cùng đáng yêu thanh thuần. Tại sao tôi lại bị vướng phải một con nhỏ éo có tí nào nào là sao?"

Anh chàng lâu bà lâu bầu, không biết "con nhỏ éo có tí nào nào" kia đang dùng ánh mắt hứng thú chiếu tới mình, hai tai vênh lên nghe ngóng.

"Mong sao sẽ sớm có chủ nhân khác đến đem mình đi..."

Nguyễn Dự nói những lời này, không ngờ tiểu "không có não" nào đó đã xuất hiện trước mặt anh, vút đi ánh mắt tùy ý kia, khuôn mặt nồng đậm sát khí. Trong mắt của Trần Phuong là chán ghét cùng hận thù, cô cầm lấy áo của Nguyễn Dự, hét thẳng vào mặt anh.

"Một là trung thành, hai là cắt đi! Cái kiểu nay đây mai đó như anh, có cho tôi cũng chẳng thèm!"

Cả cô và Trang đều ghét nhất hai chữ *PHẢN BỘI*!

Hai chữ PHẢN BỘI kia, suốt đời này, chắc chắn cô sẽ không để nó tái hiện một lần nào trong đời cô và Trang nữa! Một lần là quá đủ rồi!

Nguyễn Dự ngơ ngác nhìn khuôn mặt phóng đại trước mắt mình. Cô gái này, dường như luôn mang trên mặt mình một cái mặt nạ tươi cười đến ngu ngốc. Thế nhưng, bên dưới nụ cười kia là một sự đề phòng bất cứ ai đến gần, như một con thú nhỏ, bị thương tổn một lần là mãi mãi không bao giờ mở lòng ra lần nữa.

Một tia sáng kì dị khẽ ngang qua đôi mắt màu xám bạc của Nguyễn Dự rồi rất nhanh, biến mất vô tung vô ảnh. Anh chỉnh lại nụ cười của mình, một lần nữa quỳ xuống, nâng lên đôi bàn tay nhỏ của Trần Phuong rồi khẽ hôn lên.

"Một lần nữa, Người dẫn đường của chén thánh *Kiêu ngạo* - Nguyễn Dự nguyện trung thành vì ngài, đem tính mạng của bản thân giao cho ngài, mọi mệnh lệnh của ngài đều được đặt lên hàng đầu, dẫn đường cho ngài lên đến đỉnh cao của quyền lực."

"Lời thề này được khắc ghi trong chén thánh, mãi mãi sẽ không thể bị phá bỏ, trừ phi chén thánh *Kiêu ngạo* bị cướp đi."

Ba người kia vẫn là vẻ mặt tò mò đánh giá Nguyễn Dự, không biết lời thề này là một trong những lời thề độc nhất Thần Quốc, khiến cho Thần Quốc loạn cả lên trong một thời gian dài.

... ..

"Cái gì? Hắn thề độc?" Nam nhân vẻ mặt không thể tin, bóp nát ly rượu trong tay.

Chết tiệt, chẳng lẽ hắn đã tìm được cô ta? Không thể nào... Lời tiên đoán kia của Thần sứ quả thật rất đáng ngờ.

"Đi gặp Thần sứ!"

... ..

"Dự ca... Anh vậy mà dám bỏ rơi em..." Nữ nhân vô cùng mỹ lệ ngồi bên gương đồng, khuôn mặt dịu dàng vuốt ve lọn tóc màu tím, thế nhưng ánh mắt lại lộ ra oán độc cùng day nghiền.

"Mặc kệ cô ta là cái gì con gái của Thần nữ. Nếu ả dám cản trở tình yêu của đôi ta. Em sẽ khiến cho cô ta, hoàn toàn trở thành cát bụi của thế giới này!"

... ..

"Ồ... Nguyệt Nhi. Thăng nhóc kia vậy mà rất là quyết tâm nha." Nam nhân tà tà cười, vuốt ve khuôn mặt của nữ nhân, ánh mắt độc chiếm chiếm cùng thỏa mãn.

"A... hừ... chuyên tâm... đi..." Nữ nhân mặt mày đỏ bừng mị hoặc, trên trán là hình xăm bông hoa màu vàng cao quý, cơ thể như rắn nước cuốn lên trên mình nam nhân, môi đỏ mọng khê khê mở, bật ra những tiếng rên rỉ như mèo kêu.

"Đem hắn đến chiếu cố cho Tiểu Phuong, em rất thông minh đấy!" Hắn hôn lên môi nàng, hạ thân bên dưới vẫn liên tục luật động không ngừng nghỉ.

"Hộc... nhanh... chịu không nổi..."

"Ha ha... mới chỉ 3 ngày thôi. Vẫn còn 4 ngày nữa cơ đấy! Tiểu Nữ thần, em thật là ngây thơ, cái giá '7 ngày là của anh' em nghĩ là chỉ có nắm tay thôi mà được sao?"

Suốt một tuần đó, Mẫu Thần - đệ nhất Thần cai quản Thần Quốc không có xuất hiện. Đến lúc trở về thì Nữ Thần suốt ngày mặc áo kín cổ dài tay.

Mấy tên cai quản ở Ma Vực cũng cảm thấy rất bất ngờ nha. Đạo này về mặt của Ma Thần không có thói giống vài vạn năm cảm dục như lúc trước nữa. Thậm chí, đôi lúc còn có thể thấy hân cười nha!

... ..

"Hắn lựa chọn!" Giọng nam mũm mĩm đáng yêu vang lên trong không gian kì lạ. Một lát sau, có một giọng nữ kiều mị đáp lại.

"Đó là lựa chọn của hắn, chúng ta không có quyền can thiệp hay xen vào."

"Ngu ngốc!" Một giọng nói lạnh như băng nhỏ ra hai chữ rồi im lặng.

"Haizz, Kiều ngạo và Ghen tỵ đều đã gặp được chủ nhân đích thực rồi a. Chúng ta phải làm sao đây? Ghen tỵ quá..." Giọng nữ kiều mị oán giận. Chủ nhân mới của cô quả thực là không thể nào vui nổi...

"Sớm thôi..."

... ..

"Nói vậy, nếu như tôi vẫn còn giữ cái chén thánh này, anh vẫn sẽ luôn trung thành với tôi?" Trần Phuong hiểu kì gờ cái chén bị giắt sau mông lên, cố gắng nhìn xem nó có cái gì gọi là thần kì không.

"Đúng vậy!" Nguyễn Dự gật đầu.

"Đây là chén thánh *Kiêu ngạo*, một trong bảy mảnh chén thánh được Mẫu Thần tách ra. Sau khi cô tìm được cả 7 cái thì chúng sẽ hợp lại làm một, lúc đó cô sẽ có được một nguồn sức mạnh to lớn." Nguyễn Dự bắt đầu công việc của mình - phổ cập kiến thức.

"Ồ... vậy..." Trần Phuong còn đang định đem thắc mắc của mình nói ra, thế nhưng không ngờ, một tiếng gào thét cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

"G rừ..." Vật thể kia không thể gọi là con người nữa, cơ thể thối rữa dính đầy thịt nát, máu đen chảy ra đầy trên mặt đất. Ghê tởm nhất chắc chắn là thứ nước dãi màu vàng đang chảy ra như suối từ cái miệng đầy máu tươi của hắn, nhìn là biết con tang thi này vừa mới ăn cái gì rất "thơm ngon" rồi...

"Chị, em lại thử nó một lát!" Ánh mắt Trần Phuong nồng đậm hứng thú đánh giá con tang thi này. Cô quay sang Trần Trang ói một tiếng rồi xông đến chỗ con tang thi kia.

"Ừ, cẩn thận đừng để bị cào hoặc cắn!" Trần Trang ánh mắt ngưng trọng lấy ra một chiếc máy tính mini và một máy quay ném cho Phạm Tín. Tuy cô và Phuong đã qua cải tạo, khí lực lớn hơn người bình thường, thế nhưng Phuong lại phát triển theo hệ sức mạnh mà cô lại đi theo hệ trí thức là chính, đảm nhiệm việc nghiên cứu và hỗ trợ bên sau.

Nói đơn giản, Trần Phuong: khí lực gấp 5 người thường, trí lực gấp 2 người thường, Trần Trang: khí lực gấp 2 người thường, trí lực gấp 5 người thường.

"Thử xong thì bẻ hàm và chặt tay chân nó để chị giữ lại làm tiêu bản!" Vật thí nghiệm đưa đến tận cửa nhà, rất quý hiếm!

Trần Phuong lao đến trước mặt nó, con tang thi đứng trệt khoảng 1 giây rồi vùng móng vuốt về phía cô. Xem ra trí lực và tốc độ thần kinh phản ứng của nó không cao lắm, chỉ bằng 1/2 người bình thường.

Rút ra một thanh dao hợp kim đặc biệt ngăn chặn đòn tấn công của tang thi, chấn động kinh khủng truyền đến tay của Trần Phuong. Thật kì quái, khí lực của con tang thi này gấp 4 lần người thường.

Cô nhú mảy, hươu dao chém vào đầu nó. Thanh dao chỉ đi đến 2/3 xương cổ của nó. Con tang thi dường như không biết đến cảm giác đau, hung hãn tiến đến. Móng vuốt đã tiến sát đến vùng ngực của cô.

Trần Phuong nhú mảy, tốc độ cũng rất lớn, gấp 3 người thường. Chặt vật né tránh qua một đòn của tang thi, Trần Phuong rút ra một con dao hợp kim khác dưới đé giày, gấn xanh lộ ra trên tay, gồng sức chém lên cánh tay của nó.

Xương thật cứng! Cường độ cơ thể của nó phải gấp 3 lần người thường!

Một cánh tay của con tang thi bay ra, rơi trên nền đất cùng máu đen ghê tởm. Đổi lại, hai tay của Trần Phuong cũng khẽ run lên.

"A... g rào!!!" Con tang thi không biết đau nhưng lại bị chọc giận, cả cơ thể chồm đến phía trước, hàm răng phóng đến cổ của Trần Phuong. Thức ăn mà cũng dám tấn công nó cơ đấy, nộ cái mạng lại đây!

Trần Phương xoay lại dao, cánh tay vẫn sức một lần nữa, xoay người ném tránh cú đớp của con tang thi. Con tang thi vồ hụt, mắt đã lao đến phía trước. Cô nhân cơ hội, một chân của con tang thi bay ra khỏi cơ thể.

Mọi chuyện đến lúc này đã xong. Mắt 1 tay 1 chân, con tang thi trở thành cá nằm trên thớt, tùy ý chém giết. Dao hợp kim vung lên, tiểu tang thi tội nghiệp mất đi tứ chi, tội nghiệp nhất là nó sắp trở thành một tiêu bản sống của nhà khoa học biến thái nhất nước VN.

Kì thi làm cho người ta nhức cả trứng đã qua đi, chúng ta hãy cùng nhau ăn mừng nêo!!!

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Vơ Vết (1)

Sau khi đem con tang thi kia trói thành cái bánh tét và nhét vào cốp xe, Trần Phương cùng Trần Trang và 2 tên kia lên đường đến trụ sở quân sự ngầm số 108. Trên khuôn mặt của ai cũng không thể nện được niềm hân hoan.

Vì sao à? Vì tên Nguyễn Dự mới tới kia là một cái dị năng giả hệ không gian đấy! Điều này cũng tương đương là đội của Trần Phương đã có được một cái túi đồ rê mon thần kì thể tích 10x10x10 m³. Ở Mạt thế này, còn điều gì tuyệt hơn đây?

Điều cần làm bây giờ đó chính là vơ vết của cái vật tư trước tất cả mọi người!

Mạt thế mới bắt đầu khoảng 30 phút, 15/16 dân số thế giới đang đi săn lùng thịt người. Chính phủ và quân đội hẳn là đang nháo đến long trời lở đất, hoi đầu mà đi quản sống chết của người dân cùng vật tư các nơi chứ?

Đến lúc vật tư khan hiếm, tài nguyên thiếu thốn, súng đạn không có mà xài thì bọn họ mới nhận ra được vật tư và con người quý giá cỡ nào. Con người ở mạt thế cũng là tài nguyên quý giá mà các căn cứ tranh đoạt đó nha! Máy móc ở đó mà không có con người vận hành thì cũng chỉ là vật chết thôi!

Trước lúc đó, nhất định phải nhét đầy cái không gian 1000m³ kia đã!

Nguyễn Dự nhìn 3 người trước mặt, người thì cầm cùi rút từng miếng thịt, khúc xương, giọt máu của tang thi một cách hứng thú, kẻ thì mặc tạp dề xào xào nấu nấu, mắt vẫn liên tục lia đến chỗ điện thoại để tìm tòi các căn cứ quân sự béo bở, còn chủ nhân của hẳn thì đang nhìn chăm chăm hẳn với ánh mắt tham lam.

Trời ạ, với bọn người này thì mạt thế là cái quái gì vậy?

Trên đường đi gặp không ít tang thi, thế nhưng bởi vì là xe cải tiến của quân đội vô thể dễ dàng đem chúng cán chết nên cả 4 người đều chẳng lo lắng chút nào, một đường băng băng thẳng tiến.

Duy chỉ có một điều, Nguyễn Dự đột ngột tung ra một quả bom lớn!

"Sao các người không mở thi?" Nguyễn Dự ánh mắt trách móc, hai tay nhanh chóng rút ra một chiếc dao găm, đâm thẳng vào vị trí trái tim của tang thi, mở ra.

"Không có sao?" Lục lọi khoảng 2s, Nguyễn Dự chặc lưỡi tiếc rờ ròi đi, tiếp tục mở con khác. Bấy giờ mấy người khác mới kịp phản ứng lại.

"Không ngờ được anh lại có sở thích ấy nha ~" Trần Phương vẻ mặt hiểu ra, vỗ vỗ vai Nguyễn Dự, khiến hẳn lại gân xanh bạo khởi.

"Bên trong lồng ngực lũ tang thi thường sẽ có một khối vật chất dạng sệt được bó trong một túi da, Thần Quốc gọi đó là Tiến Hóa Thủy." Nguyễn Dự móc ra một cái túi màu trắng ra từ trong ngực tang thi, ném cho Trần Trang. "Tác dụng thần kì, cải thiện thể chất, giúp con người đạt được sức mạnh viễn siêu tưởng tượng. Tiến Hóa Thủy cũng chia ra nhiều loại lớn nhỏ tùy cấp bậc tang thi. Đây là loại Tiến Hóa Thủy cấp 1, nhỏ nhất."

"Thậm chí ở tang thi sở hữu dị năng, trong đầu của chúng sẽ hình thành tinh hạch, nuốt vào sẽ tẩm bổ thăng cấp dị năng."

Sau khi hấp thu tri thức vô cùng quan trọng đó, ngoại trừ Trần Trang vẻ mặt có chút suy tư ra, đoàn người vẫn tiếp tục di chuyển.

Tòa nhà số 108 đường YYY, bên dưới lòng đất của nó chính là căn cứ quân sự ngầm của nước VN, ước tính tạm thời có khoảng 100 sinh vật bên trong bao gồm cả người và tang thi cùng 2 kho súng lớn, 1 xe tăng quân dụng và 2 xe jeep đặc chế găm sắt bọc thép có sử dụng kính chống đạn cường lực cấp cao - thông tin được cung cấp vào khoảng tháng 1 quý 1 năm 2016.

Lau lau nước miếng, Trần Phương chỉnh lại dây giày, rút ra hai con dao hợp kim. Cướp của quân đội a, kích thích chết đi được!

Trần Trang lấp súng, môi đỏ mọng phun ra hai chữ: "Giết sạch!"

Trần Phương trình sát dẫn đầu tiến vào trong tòa nhà, ngay sát sau nàng là Nguyễn Dữ như hình với bóng, đi sau cùng là Trần Trang lãnh trách nhiệm bắn tỉa yểm trợ và Phạm Tín bọc hậu.

Tòa nhà 108 này có 108 tầng, thế nhưng mục đích chính của nó chính là khu ngầm bên dưới lòng đất với lối vào ở kho dự trữ tầng 1.

Lúc này, trước cửa kho dự trữ tầng 1 là 2 con tang thi mặc đồ bảo vệ đang du dương. Trần Trang tình ý nhìn thấy hai cái côn điện giật bên hông của chúng, liếm môi lấp óng giăm thanh vào súng.

"Chị! Đạn được phải tiết kiệm!" Trần Phương đưa tay ngăn cản Trần Trang. Dùng đạn để bắn lũ tang thi này quá lãng phí!

"Nguyễn Dữ, lên với tôi!" Trần Phương liếc nhìn tên người hầu mới còn đang làm bộ mặt mệt mỏi, hất hàm ra lệnh. Đùa à, người của Thần Linh không lẽ chỉ vài con tang thi mà cũng diệt không nổi sao?

"Haizz..." Nguyễn Dữ lắc lắc đầu, rút dao găm ra.

Cả hai người lao thẳng đến chỗ 2 con tang thi. Trần Phương tiếp cận con đằng trước, tránh đi móng tay sắt nhọn của nó sát bên tai, gân xanh trên tay bạo khởi, dao hợp kim vung lên, chiếc đầu của con tang thi bay cao lên rồi rớt xuống sàn nhà.

Nguyễn Dữ lách qua con tang thi đằng trước và Trần Phương, cơ thể nhẹ nhàng tiếp cận con tang thi đằng sau, dao găm xoay một vòng cung tuyệt đẹp, đem đầu của con tang thi rời khỏi cơ thể bên dưới.

"Hừm... Sức mạnh thể năng gấp 6 lần người thường, cường độ cơ thể gấp 3 giống như Trần Phương. Tốc độ gấp 5, trí lực tạm thời suy đoán là gấp 3." Trần Trang lầm bầm. Quả là người mà Thần phái xuống, không đơn giản chút nào!

Phạm Tín đứng cạnh giới nhu nhu mũi, khuôn mặt điển trai bốc lên mùi dấm chua.

"Mồ thi..." Trần Phương hứng thú nòng đậm mồ ngực tang thi, thế nhưng bên trong lại rỗng tuếch!

"Sao vậy???"

"May mắn thôi!" Nguyễn Dữ vớt cho Trần Trang một túi Tiên Hóa Thủy." Khoảng 5 con tang thi mới có một túi Tiên Hóa Thủy, xác suất như vậy cũng tạm ổn rồi!"

"Hừ!" Trần Phương bĩu môi, mở cửa kho dự trữ.

Quả đúng là kho hàng cực lớn, vật tư bên trong chất đống từng núi. Trần Phương lóa hết cả mắt, chỉ đạo Nguyễn Dữ thu thập vật tư. Đây là tiền vốn ở mặt thể nha.

Từng nhóm, từng núi vật tư dần dần biến mất dưới ánh mắt nóng bỏng của 3 tên cướp tham lam. Có thức ăn này, quần áo, chăn bông này, pin năng lượng, xăng dầu, thuốc men bông băng, thực phẩm đông lạnh này, nhiều lắm những thứ cần thiết.

Sau khi đem cả kho hàng vơ vét đến một hạt gạo cũng không để sót, Trần Phương theo Phạm Tín tiến đến một góc khuất của kho hàng. Sau khi Phạm Tín chạm vào một góc gạch lồi lên, một bảng mặt mã điện tử xuất hiện từ bên trong bức tường. Hắn nhập một dãy mã mật mã xong thì bảng mã từ từ rút lại, bức tường trở về nguyên vẹn như ban đầu, không một vết nứt.

Ở một bức tường khác, giống như có ai khoét ra từ bên trong, dần dần bị đẩy ra, lộ rõ một lối đen hun hút.

"Tiến vào!" Phạm Tín ân cần dắt tay Trần Trang bước vào.

Hừ, phân biệt đối xử! Trần Phương tóm lấy tay Nguyễn Dữ kéo đi, tiến đến phía trước mở đường, không để ý đến tên đằng sau mang một vẻ mặt kì quái cùng suy tư.

Đi khoảng 5 phút trong con đường tối đen, trước mắt Trần Phương là một cánh cửa bằng thép cao cấp rắn chắc.

"Phạm Tín!" Chuyên gia phá khóa, phá cửa siêu cấp.

"Được rồi được rồi..." Phạm Tín lắc đầu, hai tay nhanh chóng rút ra dụng cụ chuyên dụng, thẳng thoắt đem cái ổ khóa điện tự đục lỗ chỗ. Vừa làm hắn vừa lầu bầu "Đằng sau cánh cửa này là một lối đi rộng chừng 5m, chiều dài 50m, dự tính là sẽ có vài con tang thi đấy!"

"Phương, em và Dữ đi đầu, chị sẽ bắn tỉa, Tín, anh bảo vệ tôi ngắm bắn!" Trần Trang lộ đầu ra khỏi máy tính mini, hai tay vẫn liên tục bấm bấm.

"Bíp!"

"Được rồi!" Trần Trang mỉm cười.

Trần Phương tò mò lắng nghe ngóng, nhìn một lát thì bật dậy. "Wa!!! Chị hack được hệ thống của tòa nhà này rồi sao!"

"Ừm!" Trần Trang chỉnh lại kính, môi đỏ mọng hơi hơi cong biểu lộ tâm tình hân hoan. "Chị của em là ai chứ, hửm?"

"Chị em là tuyệt vời nhất nhất nhất....Chị của em là....Chị của em.... .."

Trong đầu của 2 nam tính duy nhất trong đội mặt đơ nhìn cảnh chị em tình cảm, tim hồng bay đầy trời này chỉ hiện lên được 2 chữ: Đồ siscom! (Cuồng chị/em gái)

"Tinh tít tang ~" Từ trong chiếc khóa điện tử, một âm thanh vui vẻ vang lên.

"Được rồi! Mọi người chuẩn bị!" Trần Trang cất máy tính mini vào cặp bên hông, rút súng, lắp đạn, tra ống giảm thanh.

"Đã xong! Vào thôi!"

Phạm Tín bấm vào một nút màu xanh trên bảng điện tử, cánh cửa mở rộng, để lộ ra 11 con tang thi đang du dương, chúng nghe thấy tiếng động thì quay đầu lại, chừng nửa giây sau, chúng lao thẳng đến chỗ 4 người.

"Phụt!"

"Phụt!"

Hai phát súng giảm thanh chính xác xuyên qua đầu 4 con tang thi, mỗi viên tiêu diệt 2 con theo lộ tuyến thẳng hàng.

Trần Trang hét to: "Phương!"

"Lên, Dữ!" Trần Phương lao đến chỗ con tang thi đầu tiên, hai tay gồng sức lên hai con dao hợp kim, cơ thể xoay một vòng tập trung lực lên cánh tay, chân của cô còn chưa hạ xuống, ba con tang thi đã sát đến, vung trào.

Nguyễn Dữ cũng phải cùng lúc cầm cự với 3 con tang thi, con còn lại xông đến chỗ Phạm Tín đang bảo vệ cho Trần Trang.

"Phương!" Trần Trang hướng súng đến chỗ Trần Phương, từ bên trong họng súng rất nhanh xuất ra thêm một viên đạn, xuyên qua đầu của con tang thi thứ nhất.

Phạm Tín nghênh đón con tang thi lạc đàn, khéo môi lưỡi bấm "Kẻ uy hiếp đến Trang... đều phải xuống địa ngục!" Cánh tay hấn đột ngột hóa thành kim loại, tốc độ cực nhanh đem đầu con tang thi hóa thành thịt sốt cà chua.

Nguyễn Dữ cũng sử dụng một bộ pháp kì lạ tránh né sự tấn công dồn dập của 3 con tang thi, dao găm xuyên qua cổ từng con một đến khi cả 3 con đều ngã xuống.

Trần Phương cũng đã vận lực xong trước khi 2 con tang thi còn lại kịp lao đến dao hợp kim bị phóng ra ngoài với vận tốc siêu thanh, xuyên qua đầu hai con tang thi, găm lút cán vào nền bê tông quân sự lạnh lẽo. Cán dao rung lên từng tiếng làm lòng người lạnh lẽo.

11 con tang thi, toàn diệt!

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoàn Hảo Mật Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Vơ Vét(2)

Trần Trang nhìn Trần Phương và Nguyễn Dữ bỏ ngực tang thi để lấy Tiến Hóa Thủy, trong lòng tính nhẩm sức chiến đấu tạm thời của cả 4 người. Trần Phương có thể tiêu diệt được 3 em, Nguyễn Dữ 4 em - người Thần Quốc mã, Phạm Tín cũng khoảng 3 em, có mình yểm trợ thì mỗi người có thể tiêu diệt thêm từ 1~2 em nữa, sức chiến đấu sơ bộ như vậy đã là rất mạnh trong thời kì đầu mật thế rồi!

Sau vụ vơ vét này thì 3 người kia sẽ sử dụng Tiến Hóa Thủy để cường hóa cơ thể, cô cũng phải tìm cách chiết xuất nó, ép hết tất cả tác dụng của nó ra!

Ánh mắt Nguyễn Dữ lướt qua Trần Trang đang suy tư, sắc mặt có chút kì quái.

-

"Tại sao chị của cô lại không muốn sử dụng Tiến Hóa Thủy?" Sau khi nghe kế hoạch mà Trần Trang đặt ra, ngoài việc khâm phục sâu sắc với cô gái này,

Nguyễn Dự đồng thời cũng cảm thấy quái dị. Cường hóa bản thân, ai mà không mong muốn cơ chứ?

Cho dù là ở Thần Quốc hay thế giới này, thực lực mới thực sự là tiền vốn để tồn tại a.

Trần Phương nghe Nguyễn Dự đặt câu hỏi, phút chốc ánh mắt có chút đờ đẫn, dù chỉ là thoáng qua, thế nhưng hắn vẫn nhìn thấy rõ.

"Đối với chị ấy, thứ này vô dụng!"

-

Vô dụng? Anh chưa bao giờ nghe chuyện Tiến Hóa Thủy có thể vô dụng với 1 người thậm chí còn chưa sử dụng! Chỉ khi sử dụng quá nhiều mới dẫn đến cơ thể bão hòa năng lượng, phải đi tìm Tiến Hóa Thủy cao cấp hơn thôi.

Không lẽ, cơ thể của cô gái kia có vấn đề?

Nếu vậy thì anh cần phải chú ý một chút! Cho dù cô ta có là chị gái của chủ nhân, thế nhưng nếu cô ta dám gây hại lên cô ấy, anh sẽ đem cô ta biến mất khỏi thế giới này. Để làm được điều đó thì phải khiến Nguyễn Dự anh mạnh mẽ hơn đã!

Sau này khi những kẻ sống sót thức tỉnh dị năng, anh cũng phải kích thích dị năng không gian của mình tăng thêm mới được, lũ tang thi cấp 4 mở ra trí tuệ và kỉ ức cũng rất khó đối phó. Tên Phạm Tín kia cũng rất mạnh, cần phải giám sát chặt chẽ, nhìn thái độ là biết hắn ta ở cùng phe với Trần Trang, nếu cô ta có vấn đề gì chỉ sợ hắn ta cũng sẽ chữa mũi nhọn về phía nữ chủ nhân nhỏ bé của anh!

Phạm Tín nhận ra được ánh mắt giám sát của Nguyễn Dự đối với anh và Trần Trang sau khi nghe việc Trần Trang không phục dụng Tiến Hóa Thủy. Anh cũng chỉ có thể ngán ngẫm mà bảo vệ cho Trang kĩ hơn mà thôi. Tín nhiệm và tin tưởng, không phải cứ ngày một ngày hai là có thể tạo ra.

Kì thật Nguyễn Dự không cần phải suy tính nhiều như vậy. Tình trạng của Trần Trang chỉ là do tác dụng phụ của cuộc thí nghiệm cải tạo vô nhân đạo kia gây ra thôi, cơ thể của cô rất bình thường.

Mỗi người đi đằng sau Trần Phương đều đang hăm hè cùng nhau, thế nhưng cô lại chẳng hề biết, dường như trí tuệ gấp 2 người thường của cô chỉ dùng vào vài lúc cần thiết, còn bình thường chính là âm vô cực vậy.

"A... G rào!!!" Ba con tang thi nhảy bén nhận ra thức ăn thơm ngon xuất hiện, ngay lập tức lao đến bữa tiệc mỹ vị. Thế nhưng tang thi-kun, đôi khi thức ăn cũng rất cứng, gặm không được mà còn mất vài cái răng, thậm chí là ngộ độc thực phẩm mà bỏ mạng a~

"Vụt!" Thanh dao găm của Nguyễn Dự lượn một vòng cung xinh đẹp, đem một con tang thi đầu mình hai nơi.

Gân xanh trên tay của Trần Phương cũng nổi lên, dao hợp kim cắt ngang cổ của tang thi, nhanh gọn, dứt khoát. Con tang thi còn lại cũng ngã mình trước bàn tay thép của Phạm Tín.

Sau khi giải quyết 3 con tang thi, trước mắt cả 4 người là một cánh cửa thép siêu lớn, trong bản đồ điện tử của Trần Trang nói rõ, nơi này chính là kho lương thực dự trữ.

Một cuộc đại vỡ vét lại bắt đầu.

Kho lương thực rộng lớn cứ y như là bị nạn châu chấu thổi qua, từng tốp, từng tốp gạo và lương khô, nước sạch quân dụng bị Phạm Tín ném vào không gian.

Trần Trang nhìn thời gian, trong đầu óc nhân lúc mà cả 3 tên kia đều hưng phấn không thôi nhanh chóng đề ra các bước tiến tiếp theo.

"Được rồi!" Nhìn nhà kho rộng lớn nay đã bị quét sạch không còn một hạt gạo cứ như bị thổ phi ghé qua, thậm chí Trần Phương rảnh rồi còn cầm chổi quét lại một lần, Trần Trang nói ra phương án kế tiếp.

"Chúng ta sẽ đi đường vòng để đến khu cất súng đạn! Có lẽ hầu hết tang thi trong khu này đều đang bị nhốt ở khu trung tâm và khu rèn luyện, đi con đường này sẽ an toàn nhất. Đội chúng ta nếu gặp 15 con tang thi trở lên chắc chắn sẽ có thương vong!"

Tiến Hóa Thủ cô còn chưa kịp nghiên cứu, cứ như thế sử dụng chắc chắn sẽ vô cùng lãng phí! Vậy nên đành ủy khuất bản thân một chút vậy!

Cả 4 người lục tục lên đường, đội hình vẫn giữ như cũ. Lúc cả đội đi qua một căn phòng nhỏ, đột nhiên một con tang thi với tốc độ siêu nhanh lao vút ra.

Ánh mắt Trần Trang lóe lên. Tốc độ gấp 8 người bình thường! Tang thi này tiến hóa? Cô ngay lập tức nã súng vào con tang thi, thế nhưng con tang thi kia né được khỏi chỗ hiểm, viên đạn chỉ tạo ra được một lỗ máu ở cánh tay nó. Tang thi gầm rú lao đến chỗ Trần Trang, nó không biết đau, thế nhưng nó biết tức giận!

Phạm Tín chắn trước mặt Trần Trang, kim loại hóa cả hai cánh tay, chặn lại đòn công kích của con tang thi tiến hóa kia. Móng vuốt của nó cào lên cánh tay anh chỉ để lại một vết ngấn màu trắng, máu còn chưa chảy thì vi rút tang thi dùng hồng vào được cơ thể anh. Con tang thi này tiến hóa về tốc độ, sức mạnh lại không tăng thêm một cắc nào, thậm chí chỉ bằng một con tang thi bình thường.

"Giết nó, nó có tinh hạch!" Nguyễn Dự một bên chặn lại hai con tang thi khác, một bên nói với sang chỗ Trần Phương.

"Được!" Trần Phương gật đầu, dao hợp kim vung đến cổ của con tang thi tiến hóa. Nó phát giác ra món thức ăn này có thể uy hiếp đến mình, thế nhưng trí thông minh có hạn, ham muốn ăn uống khiến nó vẫn tiếp tục giằng co với Phạm Tín mà không né tránh đòn đánh của Trần Phương.

"Bộp!" Đầu con tang thi rơi xuống, Trần Phương thuận thế bỏ đầu nó, móc cái gọi là Tinh hạch ra.

Khác với Tiến Hóa Thủy dạng dịch sệt được bọc trong một lớp da trong suốt, Tinh hạch là một vật kết tinh dạng rắn màu sắc hơi hỗn tạp.

"Tinh hạch chỉ có trong đầu của tang thi sở hữu dị năng. Con tang thi cấp 1 này sở hữu dị năng hệ tốc độ. Tinh hạch này cấp 1 nên hơi xấu, cấp càng lên cao sẽ càng trong suốt, màu sắc và hình dạng cũng đẹp hơn!" Nguyễn Dữ cầm viên tinh hạch ném vào không gian. Xấu như vậy, đến nhìn anh cũng lười nhìn!

"Phải có dị năng thì Tinh hạch này mới phát huy tác dụng! Chúng ta lúc này cũng chỉ có Phạm Tín kia và tôi là sử dụng được." Nguyễn Dữ nhìn về phía Phạm Tín và Trần Trang. Trong mắt của anh, ngoại trừ Trần Phương ngốc nghếch này, ai ai cũng đều không đáng để tin tưởng.

Chủ nhân phải để anh bảo vệ, ai cũng đừng hòng chen một chân! Tinh hạch này nếu có thể để cho cô phục dụng là tốt nhất! Nhưng mà bây giờ đang cùng một đội, thật sự là chẳng thể nào giữ cho cô được, bi ai a.

Trần Trang cũng nhìn ra được Nguyễn Dữ kiêng kị mình, trong lòng tuy hơi khó chịu nhưng không nói ra. Dù sao hắn ta cũng chỉ là tính toán vì Phương mà thôi, khi đụng đến chuyện của cô thì Tín cũng thương như vậy, ích kỷ đến đáng yêu. Nhưng mà cùng một đội, có cần phải đề phòng như tình địch thế không?

Bạn học Dữ tính chiếm hữu thật mạnh a...

Thật ra, Trần Trang cũng đang ăn dấm chua thôi. Em gái của mình đột ngột bị rơi vào tay người khác, lại còn dần dần trở nên nghe lời hắn ta nữa. Bà chị như gà mái che chở đàn con này cảm thấy buồn bực là chuyện đương nhiên!

Không khí quý dị này chỉ bị đánh tan khi cánh cửa kho súng đạn bị mở ra, tiếng reo hò của Trần Phương đã kết thúc nó.

"Chị chị chị!!! Nhiều súng đạn quá đi!!!" Trần Phương gầm rú chạy quanh kho súng đạn. Có một hai con tang thi lảng vảng cũng nhanh chóng bị dọn dẹp. Từng đồng súng đạn bị vận chuyển vào không gian của Nguyễn Dữ.

Mặc dù đã vét sạch cả 2 kho hàng to lớn, thế nhưng không gian của Nguyễn Dữ vẫn còn đang trống rất nhiều dung lượng.

Trần Trang lại tiếp tục dẫn đội đi căn quét khắp nơi. Mục tiêu: Lấp đầy không gian 10x10x10 m³ kia!

... ..

Ở một ngôi nhà nhỏ trong thủ đô HN, hai bóng dáng cuốn lấy nhau. Tấm lưng trần cường tráng dề lên cơ thể mảnh khảnh nhỏ nhắn.

"A... Hức... Nhẹ một chút... Nhẹ một chút..." Tiếng rên rỉ miên mĩ trầm thấp hòa cùng tiếng thở dốc.

Người nằm trên đẩy nhanh tốc độ ra vào, tiếng rên rỉ ní non gọi tình càng thêm cao vút. Đến khi người đàn ông phóng thích xong mới đột ngột ngừng lại.

"Haizz... Tiểu Trạch... là em quyến rũ tôi..." Giọng nói trầm ấm thủ thi bên tai thiếu niên, phút chốc làm khuôn mặt tinh tế càng thêm đỏ như muốn nứt ra.

Đồ xấu xa này dụ dỗ cậu trước cơ mà, sao lại đổ lỗi cho cậu cơ chứ!!!

Không khí ấm áp đột ngột bị cắt vỡ bởi tiếng gầm thét dưới của sổ nhắc nhở cặp tình nhân lúc này đang là mặt thể. Nam nhân phiền não day day trán, tay phải ôm thiếu niên, tay trái khẽ rung, một cơn gió thổi qua, tiếng gầm biến mất.

"Không biết tiểu Sắc có sao không nữa. Trong nhóm chúng ta, chỉ có em ấy là ở một mình ở V thành." Đậu Trạch làm bà làm bầm, sắc mặt hồng nhuận biểu lộ rõ lo lắng trong lòng cậu.

Hồ Nhân vuốt ve sườn mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc trong ngực, ánh mắt mê luyến âm trầm.

"Thêm một vòng nữa... được không, hửm?" Anh tà nịnh cười, ánh mắt cố ý mê hoặc thiếu niên.

"Thôi đi! Đang bàn chuyện chính sự a!" Đậu Trạch đẩy Hồ Nhân ra, luống cuống mặc quần áo. Chết tiệt, lúc nào cũng bị hắn ta mê hoặc thành công, hôm nay có tiểu Ngọc giúp đỡ, không thể cứ bị hắn ta kéo lên giường mãi được!

"Trạch..." Hồ Nhân giang tay định bắt lấy tấm lưng nhỏ nhắn, một giọng nói mồm mồm đáng yêu cắt đứt.

"Ba ba... ba ba..."

Chương 8: Ngoại Truyện 1

[Hồ sơ mật số zzz cấp quốc gia]

Ngày x tháng y năm 2000. Thí nghiệm cải tạo cơ thể và não bộ thất bại, yêu cầu hủy diệt tất cả các nhà khoa học cùng vật thí nghiệm.

Danh sách các mục tiêu:

- Trần Hải Dương: nhà khoa học cấp Thế giới về cải tạo gen - chủ nhiệm viện khoa học quốc gia - chủ nhiệm phòng thí nghiệm cải tạo cơ thể và não bộ.

Xác nhận: Đã chết.

... ..

- Nguyễn Thị Thanh: nhà khoa học cấp Thế giới về cải tạo cơ thể và não người - phó chủ nhiệm viện khoa học quốc gia - phó chủ nhiệm phòng thí nghiệm cải tạo cơ thể và não bộ - vợ Trần Hải Dương.

Xác nhận: Đã chết.

... ..

- Trần Trang: vật thí nghiệm cải tạo não bộ - con gái Trần Hải Dương.

Xác nhận: Mất tích - đang săn lùng và tiêu diệt.

... ..

Trần Phương: vật thí nghiệm cải tạo cơ thể - con gái Trần Hải Dương.

Xác nhận: Mất tích - đang săn lùng và tiêu diệt.

... ..

[Hồ sơ mật số abc cấp quốc gia]

Mở phòng thí nghiệm dị năng vào ngày e tháng g năm 2005.

Danh sách tạm thời những người tham gia thử nghiệm dị năng:

... ..

- Số xxx, người thử nghiệm dị năng kim loại hóa cơ thể: Phạm Tín - con trai bộ trưởng bộ quốc phòng - cần phải đảm bảo sự an toàn về mọi mặt.

Sau thử nghiệm: Không có phản ứng đào thải, độ an toàn: 100%. Xác nhận trở thành binh chủng đặc thù, cấp phép trở thành Thiếu Tướng quân đội.

... ..

Năm 2015, bộ an ninh điện tử quốc gia bị hacker tấn công, tất cả thông tin dữ liệu về thí nghiệm khoa học từ 15 năm về trước đều biến mất, mọi hoạt động săn lùng tìm kiếm đều bị đình chỉ và ngừng lại.

Sorry a. Ta đi mướn máy nên hok có time để up từng chương, các nàng thông cảm cho ta nhé~

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Người Biến Dị - Tiến Hóa

"Tiểu Ngọc thật là ngoan a~" Mắt của Đậu Trạch biến thành hình trái tim, lao đến ôm vật nhỏ vào lòng.

Đứa bé xinh đẹp, môi hồng răng trắng mắt to tròn dễ thương, siêu cấp đáng yêu này chính là từ trong chiếc quan tài bằng pha lê mà Hồ Nhân vác lên từ vách hố mà ra. Nó tự xưng là gì nhỉ, à, *Người dẫn đường của chén thánh Tham Lam - Như Ngọc*- 1 tiểu shota đáng yêu. (Shota: bé trai)

Nhìn vào đôi mắt thơ ngây của tiểu Ngọc, Đậu Trạch cảm nhận được cái gọi là tình mẫu tử thiêng liêng dạt dào đang dâng trào trong tim cậu. Hồ Nhân đang bức bối nhìn cảnh mẫu tử tình thâm, đột ngột đánh hơi được một ánh mắt vô cùng gian xảo.

Ở một góc độ mà Đậu Trạch không thấy, bàn tay nhỏ nhắn của Như Ngọc hơi hơi vuốt ve lưng cậu, ánh mắt đắc ý hướng đến chỗ nam nhân, ngón tay giữa hung hăng nhô lên.

"MK!" Thăng oắt con!

Hồ Nhân anh vất vả vác cái hòm của nó lên đây, đến khi mở nắp thì lại bám dính lấy tiểu Trạch, nghe rằng đắc ý với anh!

Nhân ca à, con nít Thần Quốc đều là một dạng này thôi a.

"Nhân, anh có nhìn thấy gì không?" Một tay nựng má Như Ngọc, Đậu Trạch lại lo lắng quay người hỏi Hồ Nhân. Hồ Nhân từ nhỏ đã có thể nhìn thấy tương lai, đoán được ý trời, nhờ anh ấy nhìn thấy được tương lai nên mọi người trong nhóm mới có thời gian chuẩn bị trước - nhất là mặt thế này, tuy là đôi lúc nó rất mơ hồ.

Hồ Nhân đặt mắt nhìn về chiếc chén thánh Tham Lam trên tay, anh nhớ lại những gì mà bản thân đã nhìn thấy.

Bầu trời tối đen sâu thẳm, 7 chiếc chén hợp lại làm một, mái tóc đen bay trong gió cùng những bóng đen khủng bố tràn ngập hành tinh. Máu, máu và máu.

Tương lai loài người, mờ mịt đến vậy sao...

Hi vọng của loài người chỉ có thể đặt trên 7 cái chén này và bóng lưng kiên cường ấy thôi.

Tiểu Sắc...

... ..

"Tiểu Thiên! Tại sao lại không thể! Chúng cũng là con của em!" Ánh mắt nam nhân vô cùng đau đớn và cuồng dại nắm chặt cánh tay thiếu nữ. Nam nhân khác đứng bên cạnh nhăn mày, hắt bay bộ vuốt heo kia ra.

"Đó cũng là cái giá mà cha đưa ra." Thiếu nữ thuần khiết như tờ giấy trắng, thế nhưng sau lưng là đôi cánh thiên sứ màu đen cất lời."l là hủy diệt! l là hy vọng cuối cùng kèm theo thử thách."

"Nếu là anh, anh sẽ chọn gì?"

"Chẳng lẽ, anh không thể trả giá hộ chúng được sao?" Nam nhân ôm chặt thiếu nữ vào lòng, khuôn mặt tuấn mỹ đau đớn núp vào vòng tay xinh đẹp. Nam nhân này cho dù là khóc cũng không muốn để sự yếu ớt của mình bị mấy tên hỗn đản khác nhìn thấy.

"Không thể, số phận của chúng đã được định sẵn từ lúc chúng ta chọn lựa sinh ra chúng. Em xin lỗi..."

Đằng sau cánh cửa, một nam nhân khác khẽ nhắm đôi mắt, che đi giọt nước mắt mát mát.

Con gái của ta... Tại sao chỉ là dành một nụ hôn cho nó mà cũng khó khăn đến vậy...

... ..

"Chủ Thần, ngài đang nghĩ gì vậy?" Phong Tuyết Nữ Thần xuất hiện đằng sau lưng Chủ Thần, khẽ khoác lên mình Chủ Thần một chiếc áo khoác tinh xảo.

"Ta đã làm hết sức có thể rồi, mong sao bọn nó có thể vượt qua được trận họa kiếp này. Ta đã hứa với con gái của mình là ta sẽ bảo hộ con của nó, thế nhưng ta lại không thể vi phạm pháp tắc do chính mình tạo ra được." Chủ Thần cười khổ, ánh mắt đột ngột trở nên vô cùng mệt mỏi.

"Thật buồn cười làm sao, ta là Thần của các vị Thần, thế nhưng lại chỉ có thể đứng nhìn và cầu nguyện cho cháu của mình, bất lực nhìn nó phải trải qua những điều khủng khiếp sắp đến."

... ..

"Bùm!" Một đám tang thi bị nổ banh xác.

Trần Trang vuốt ve khẩu bazoka, ánh mắt âu yếm, lưu luyến không rời. Cảm giác one hit kill all thiệt sự là vô cùng tuyệt vời nha!

"Công ty dược này thiệt lăm tang thi nhi!" Trần Phương chém bay đầu một con tang thi rồi đá bay nó, mắt đẹp híp lại đầy nghi ngờ. Có mùi nguy hiểm!

Mặc dù đám thuốc ở đây đã khiến cho Trần Phương bót đi sự bức bối vì gặp phải rất nhiều tang thi, thế nhưng quả thật là quá nhiều tang thi rồi!

Nguyễn Dự nhú mồm. Mùi máu ở nơi này rất nồng và đậm. Có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ, đám sinh vật đó đã xuất hiện rồi sao? Không thể nào, hôm nay mới chỉ là ngày thứ 2 sau khi mặt thể bùng nổ mà thôi!

"Chủ nhân, cẩn thận... có thể, xuất hiện chủng loại biến dị mới!" Nguyễn Dự nói ra dự đoán xấu nhất của mình, sắc mặt vô cùng khó coi. Theo lý thì không thể nhanh như vậy được, chẳng lẽ đã có ai đó nhúng tay vào thế giới này?

"Àm!" Đột ngột một cánh tay to lớn xuất hiện vung đến chỗ Trần Trang khiến cô bị hất bay.

"Trang!!!" Phạm Tín gào lên, hai tay hoàn toàn kim loại hóa, xông đến chỗ cánh tay khổng lồ.

"Người biến dị!" Nguyễn Dự hít khí lạnh, hai tay khê vung triệu hoán vũ khí dao găm. "Vi rút gây ra bệnh độc tang thi, nhưng cũng đồng thời tạo ra các biến hóa khác. Người biến dị này là nhân loại tiến hóa về máu thịt cơ thể nhưng lại đánh mất lí trí, ăn thịt đồng loại nhưng không phát tán bệnh độc. 1 con người biến dị mạnh gấp 10 lần tang thi chưa tiến hóa."

"Chủ nhân, cẩn thận một chút, nó rất mạnh!" Nguyễn Dự nhìn thấy Trần Phương lao vút qua người mình thì hét lên. Chủ nhân đang mất bình tĩnh!

"Trang!!! Trang!!! Trang!!!" Trần Phương lao đến, dao hợp kim vung lên, cắm vào bắp vai tên người biến dị. Tên này cao 5m, cô và Phạm Tín đứng bên dưới nó nhìn như những con búp bê với người khổng lồ vậy.

Trần Trang tỉnh lại sau cơn choáng váng, ngay lập tức lấy ra khẩu bazoka, ngắm vào đầu người biến dị.

"Bùm!"

Một nửa bên phải của đầu người biến dị bị nổ nát, thế nhưng nó vẫn ngay lập tức lao đến chỗ Trần Trang. Khác với tang thi không biết đau đớn, người biến dị vẫn cảm nhận được đau đớn và sẽ tức giận với kẻ làm nó bị thương. Nó tấn công Trần Trang không phải ngẫu nhiên, bởi vì nó nhận thấy được uy lực của bazoka nên mới tấn công cô ấy.

"Năng lực phục hồi của Người biến dị này không thua gì tang thi, phải cắt lìa đầu nó ra khỏi cổ hoặc nổ tung cổ của nó!" Nguyễn Dự ngăn chặn hơn 10 con tang thi, nhìn về chiến cuộc đằng sau mà lạnh cả sống lưng.

Phạm Tín liên tục bị Người biến dị tấn công lên cánh tay thép đã sắp không trụ được, cơ thể vã mồ hôi như tắm. Trần Phương cắn môi, giữ chặt lấy cái đầu đang không ngừng vung vẩy của Người biến dị.

"Phập!"

"A...a...a..."

"Phương...!"

"Chủ nhân!"

Trần Phương nghiêng răng nhìn hàm răng nhuộm máu của Người biến dị đã ghim vào tay mình, hét to với Trần Trang.

"Chị! Bắn nát cổ nó!!!"

"Bùm!"

Cổ của Người biến dị nổ tung, máu tươi bắn tung tóe. Cơ thể của nó ngã xuống, đầu mình hai nơi. Trần Trang bị lực xung kích bắn ra xa, rơi trên mặt đất.

Nguyễn Dự giải quyết xong con tang thi cuối cùng thì hốt hải chạy về, ôm lấy Trần Trang vào lòng. "Thật may là không phải tang thi. Bây giờ vẫn chưa tìm được cách để hóa giải bệnh độc!"

Trần Trang băng bó cho Trần Phương, phát hiện ra máu bị nhiễm trùng. "Nguyễn Dự, lấy thuốc sát trùng ra nhanh!"

"Được được..."

"Chết tiệt! Nó sốt rồi! Tín! Đổ nước khoáng ra chai cho em!"

"Bông băng! Bông băng!"

"May quá... hạ sốt rồi..."

... ..

Trần Phương mờ mịt tỉnh dậy, phát hiện ra bản thân vẫn còn sống. 3 người kia đã nằm lả lốc ra mà ngủ, hẳn là họ đã chăm sóc cho Trần Phương cô cả đêm đây.

"Chị..."

Trần Trang đang ôm máy tính mini gật gù, nghe thấy tiếng gọi của Trần Phương thì mở mắt lau nước miếng "Phương à, thật may mắn..."

Phạm Tín và Nguyễn Dự cũng tỉnh dậy, đập vào mắt là cảnh chị em nồng thắm, trái tim bay đầy.

"Phù... hôm qua đúng là sợ chết khiếp nhể?" Phạm Tín ngoảnh sang Nguyễn Dự cười híp mắt.

"Tại chúng ta quá yếu thôi." Nguyễn Dự nhàn nhạt đáp lại. Thế nhưng tính ý như Trần Trang làm sao mà không nhận ra được sự ngăn cách thường ngày của Nguyễn Dự đối với cô và Phạm Tín đã biến mất chứ.

Tín nhiệm - chỉ hình thành một cách thực chất khi con người cùng nhau đối mặt với làn ranh sinh tử, lưng tựa vào nhau, gọi nhau 2 tiếng chiến hữu.

"Hắc... phải ha..." Phạm Tín cũng nhận ra điều đó, trên môi là nụ cười thật tâm. Từ bây giờ, đã có thể đem lưng của mình giao cho tên này rồi.

"Bây giờ chúng ta xài Tiến Hóa Thủy đi. Qua trận vừa rồi mới thấy được chúng ta yếu ớt đến mức nào!" Trần Phương ngồi dậy, yếu ớt nói. Cơ thể với sức mạnh thể chất gấp 5 lần người thường của cô mà cô luôn tự hào, nếu phải đối mặt một mình với con Người biến dị kia chỉ có chạy trốn chết mà thôi, gấp phải 2 con thì cơ hội chạy cũng chẳng có.

Quá yếu!

"Được! Đến lúc rồi!" Nguyễn Dự gật đầu, lấy ra một bịch lớn trong không gian.

"Tổng cộng là 252 miếng Tiến Hóa Thủy cấp 1, 1 miếng Tiến Hóa Thủy cấp 2, 1 Tinh hạch cấp 2 (Tinh hạch dựa theo cấp tang thi, chỉ có tang thi cấp 2 trở lên mới có tinh hạch nên không có Tinh hạch cấp 1 mà chỉ có cấp 2 trở lên)."

Nguyễn Dự liếc qua Trần Trang một lát rồi đem chia đều Tiến Hóa Thủy cấp 1 cho anh, Phạm Tín và Trần Phương. Vì Trần Phương tạm thời chưa thể xài Tinh hạch nên miếng Tinh hạch được chia cho Nguyễn Dự để tăng cấp dị năng không gian nhằm chứa vật tư, cô sẽ dùng Tiến Hóa Thủy cấp 2.

Trần Trang ôm súng canh chừng cho cả 3 người, cả 3 yên tâm nuốt Tiến Hóa Thủy sau khi đã rửa sạch vào bụng.

Một cảm giác rất yomost~

Sau khi vào bụng, lớp màng bên ngoài bị tan rã, một dòng nước ấm chảy qua cơ thể của cả 3 người.

"Thật sáng khoái nha~" Phạm Tín tru tréo như một con sói, trên mặt đầy vẻ dâm dăng đáng đánh đòn.

Dùng xong 1 phần Tiến Hóa Thủy cấp 1, Trần Phương cảm nhận được biến hóa rõ ràng của cơ thể.

Thế chất gấp 6 lần người thường!

Cô hằng hải đem hết toàn bộ nuốt cái ực, cơ thể càng thêm mát mẻ phiêu bồng. Chà... thật không biết diễn tả thế nào luôn a.

Thế chất gấp 49 lần người thường!

"Dùng rồi sao! Không lên được nữa à..." Trần Phương lầu bầu, cảm giác kia thật sự là yomost vô cùng. A, vẫn còn một miếng nữa mà.

Tiến Hóa Thủy cấp 2 của con tang thi biến dị tốc độ!

"Ừc!"

Thế chất gấp 55 lần người thường!

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: [Enchanter] - Dị Năng Bị Xóa Bỏ

Trần Phương nắm chặt bàn tay, sức mạnh tràn ngập trong cơ thể. Cảm giác này quả thực rất là tuyệt vời nha.

"Thẻ chất gấp 55 lần người thường." Trần Phương vui vẻ thông báo kết quả.

Phạm Tín: "Tôi 49 lần."

Nguyễn Dự nhìn qua không gian: "Thẻ chất gấp 51 lần, không gian gấp 5 lần."

Hai mắt Trần Trang lóe lóe. Tiến Hóa Thủy kia rất cường đại nha, tăng lên nhiều vậy. Nhưng mà hình như dùng trực tiếp như thẻ này tác dụng vẫn còn thất thoát đi nhiều, cần phải tăng cường thêm. Áp súc, dùng chất hóa học thử nghiệm, cho thêm phụ gia tăng cường tác dụng...

"Chị..." Trần Trang đang lăm lăm các phương thức thí nghiệm, cơ thể bỗng nhiên bị ôm chặt, một quả đầu bù xù chui thẳng vào bộ ngực vĩ đại. "Chị đừng lo, chắc chắn chị sẽ thức tỉnh dị năng nghịch thiên. Cơ thể không cường hóa được cũng không sao, em sẽ bảo vệ cho chị!"

Ánh mắt long lanh của Trần Phương khiến cho trong lòng của Trần Trang vô cùng ấm áp. "Chị đâu có nói là chị không có dị năng đâu nào."

Không khí đột nhiên thật quý dị.

"Chị ~~~" Dụi dụi dụi. "Thật sao? Thật sao? Thật sao?"

"Chị cũng không rõ, có thể coi là vậy." Trần Trang vuốt ve đầu của Trần Phương. "Mẹ bảo chị không được cho ai biết về điều này, thế nhưng bây giờ có lẽ nó sẽ rất cần thiết cho chúng ta."

"Chị gọi nó là [Enchanter] - hệ thống phụ trợ và bảo hộ."

Nguyễn Dự đang ở một bên nghe ngóng, sắc mặt bỗng chốc biến đổi. Cô gái này là [Enchanter]?

"Chị có thể nhìn thấy trên đầu mỗi người hai cột đỏ và vàng. Theo chị quan sát thì cột đỏ giống như là sinh mạng của các em, sẽ bị tổn hại khi các em bị thương. Cột vàng là cột Dị năng, khi mỗi người sử dụng dị năng thì sẽ bị hao tổn 1 chút, không có Dị năng thì sẽ không có cột này."

Trần Trang chỉ tay về phía Nguyễn Dự và Phạm Tín. "Tín có một cột Dị năng, Dự có 2 cột, cột thứ 2 của cậu ta chưa bao giờ xê xích, hẳn là đang giấu giếm thực lực!"

"Tang thi không có cái cột nào cả, vì chúng là vật chết. Một số con có dị năng thì có cột dị năng. Con Người Tiến Hóa thì cột máu được phóng đại rất lớn, gấp 10 lần bình thường."

Trần Phương: "Còn em, còn em?"

Ánh mắt của Trần Trang đột ngột có chút đau lòng, cô im lặng. Không khí lại đình trệ một lần nữa. Nguyễn Dự cũng cảm thấy có linh cảm không tốt.

"Đợt thí nghiệm kia phá hủy khả năng tự cường của cơ thể chị, cũng hủy diệt dị năng của em. Em có hai cột Dị năng, nhưng lại bị nứt vỡ, xóa bỏ hoàn toàn."

... ..

Đoàn đội của Trần Phương từ từ tiến về phía trung tâm thành phố. Không gian của Nguyễn Dự thăng cấp lên 5000m³, dư ra rất nhiều chỗ trống, nên cả đội quyết định tiếp tục đi thu thập vật tư cần thiết.

Bệnh viện thành phố.

"Trong tất cả các nơi thì bệnh viện là nơi nguy hiểm nhất, nhưng cũng là nơi cần phải đi nhất. Kho thuốc rất lớn, lương thực cũng cất giữ khá nhiều, nhất là mấy móc thiết bị thí nghiệm, chúng ta phải nhanh chóng đem chúng vào không gian, nếu không sẽ hỏng mất."

Cả 4 người tiếp tục đi theo đội hình thường ngày, vô cùng cẩn thận tiến vào bệnh viện.

"Thực nhiều..." Trần Phương dẫn đầu tiến vào, nhìn thấy một căn phòng bệnh tập thể lắp kính thủy tinh kín nhốt lại rất nhiều Tang thi, nhưng nhúc nhúc như một đàn kiến. Kính thủy tinh ngăn lại hơi người, mà mắt Tang thi cấp 1 vốn đã bị thổi rửa đục ngầu, thế nên chúng chỉ du đãng khắp nơi, không có ý định rời khỏi căn phòng bệnh kia.

Theo lời Nguyễn Dự thì Tang thi cấp 2 mới bắt đầu tiến hóa, khi đó thị lực mới hồi phục lại.

Thật may mắn là bọn tang thi ở bệnh viện này hầu hết đều đã bị nhốt lại, nếu không cả 4 người sẽ phải rất vất vả để tiêu diệt hết cả đám kia. Mặc dù cơ

thể cường hóa của Nguyễn Dữ, Trần Phưong và Phạm Tín đều có thể chống lại và tiêu diệt vì rút của lũ tang thi cấp thấp này, thế nhưng Trần Trang thì không, rất nguy hiểm.

"Đến kho thuốc!" Trần Trang nhìn vào bản đồ, tay chỉ về một phía, đó là một góc cầu thang u ám.

Đồng tử của Nguyễn Dữ đột nhiên co lại, tay ngăn cản Trần Phưong đang hăm hở tiến đến. "Có mùi nguy hiểm!"

Trần Phưong nghi hoặc nhìn thật kĩ góc cầu thang chật hẹp kia. Ngoài việc đó là góc khuất nên ánh sáng mờ mịt ra, còn lại mọi thứ đều rất bình thường.

Khoan đã, nó quá bình thường, quá sạch sẽ, không một bóng dáng tang thi nào. Bình thường một cách quỷ dị!

"Có một loại Tang thi hệ dị năng tinh thần, lên đến cấp 3 có thể che dấu hành tung của nó và đồng bọn khác, đồng thời còn có đòn tấn công tinh thần cực mạnh!"

Nguyễn Dữ nói với giọng kiên quyết: "Ở Thần Quốc, Thần Linh cấp 1 đối đầu với Tang thi Tinh Thần hệ Bán Thần Linh cấp cũng rất khó thắng được đòn tấn công tinh thần của nó."

"Đó là chưa kể đội quân Tang thi vô hình dưới quyền nó. Hơn 10 vạn tang thi biến dị cấp 20 sắp đột phá Bán Thần Linh cấp, một đại họa với 1 thành phố nhỏ."

... ..

Đã cấp phân chia (áp dụng cả ở Thần Quốc, Ma Vực và Nhân giới - Mạt thế)

Cấp 1: Chưa biến dị.

Cấp 2~20: Biến dị cấp + Nâng cao năng lực.

Bán Thần Linh cấp. - Bán Ma Thần cấp.

Thần Linh cấp 1 ~3. - Ma Thần cấp 1~3.

Chủ (Mẫu) Thần - Ma (Phụ) Quân. (1 người duy nhất)

Nhân giới đột phá cấp 20 trở lên sẽ chọn con đường Ma hoặc Thần.

Người sinh ra ở Thần Quốc và Ma Vực sẽ xuất phát ở Cấp 15.

Nguyễn Dữ và 6 Người Dẫn Đường khác bị ép về cấp bậc 1.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Tiêu Diệt Tang Thi Biến Dị Cấp 3-4

Hơn nữa, tang thi biến dị hệ dị năng tinh thần có thể sai khiến tang thi cao hơn nó 1 cấp, bọn chúng gần như sẽ không bao giờ đi riêng lẻ cả!" Nguyễn Dữ nói ra suy đoán kinh người.

"Vậy là..." Trần Trang rút từ trong túi một khẩu súng bắn tia uy lực lớn. "Trường hợp tệ nhất, là 2 con tang thi biến dị cấp 3, thậm chí là cấp 4 có thể tàng hình!"

"Chỉ cần khiến nó ngừng dùng Dị năng là được, khi nó tấn công bằng tinh thần dễ không thể tàng hình! Vấn đề là ai sẽ làm mồi nhử nó?" Nguyễn Dữ đảo qua một vòng. "Phạm Tín được không?"

"Tôi đi thì ai bảo vệ Trang?" Phạm Tín cười cười, ánh mắt thoáng qua một tia sắc bén. Vụ này rất nguy hiểm, có thể Trang sẽ bị thương, anh không thể không ở bên Trang lúc này được!

"Vậy..."

"Đề tôi đi!" Trần Phưong đột ngột giơ tay phát biểu ý kiến.

"Không." Nguyễn Dữ lắc đầu. "Rất nguy hiểm, tôi không cho phép cô đi đầu."

Trần Phương mỉm cười: "Đã bảo là không sao đâu mà. Cái vụ nào bộ bị đánh tôi quen rồi! Hồi đó người ta còn dùng điện để đánh thẳng vào đầu tôi kia, không sao đâu!"

Trần Phương chạy thẳng về phía cầu thang, không để cho Nguyễn Dự cùng Trần Trang kịp ngăn cản. "Tranh thủ nha!"

"Chủ..." Nguyễn Dự ngay lập tức lao đến đằng sau yểm hộ Trần Phương. Phạm Tín bế Trần Trang lên chạy đằng sau bọc hậu. Tốc độ của Tiến Hóa Giả như cả 3 người Trần Trang theo không kịp.

Lao đến trước cầu thang, Trần Phương đột ngột cảm thấy một thứ gì đó hung hăng đập lên đầu mình. Cô chỉ hơi thất thần một chút rồi trở lại bình thường, quét tầm mắt ra xung quanh, một con tang thi em bé khoảng 4-5 tuổi đã hiện ra ở góc tối của cầu thang tầng trên, bên cạnh nó là hai con tang thi nam và nữ. Chẳng lẽ đó là bố mẹ nó?

Nguyễn Dự lao đến đứng chắn trước người Trần Phương, nhìn thấy cô không hề hấn gì mới thờ phào một hơi. "Giờ đây. Một con tang thi tinh thần hệ cấp 3 và..."

Hai con tang thi kia bộ dáng như muốn bảo vệ con tang thi tinh thần hệ khiến Nguyễn Dự càng thêm có dự cảm chẳng lành. Tang thi ở thế giới này mở nhận thức nhanh đến vậy sao?

Con tang thi nữ ôm lấy con tang thi hệ tinh thần, còn con tang thi nam thì xông đến chỗ Nguyễn Dự, tung lên một cú đấm.

Nguyễn Dự cùng Trần Trang nhảy lên lan can tránh được cú đánh, con tang thi nam theo đà đánh lên mặt tường. Tường bê tông cốt thép bị nó tán thành bã như đậu phụ nát.

Số liệu chạy qua trong mắt Trần Trang, chốc lát cô đã phân tích xong số liệu con tang thi này. "Tốc độ của tang thi bình thường, thế nhưng sức mạnh gấp 100 lần người thường, gấp đôi Trần Phương đấy!"

"Tang thi cấp 4 hệ sức mạnh!" Nguyễn Dự lau mồ hôi trên trán, rút ra một cái kiếm màu đen. "Cẩn thận! Nó rất nguy hiểm. Trúng một đòn rồi sẽ khó mà rút ra được!"

Sắc mặt Trần Phương cũng tối tăm, rút ra hai cái dao hợp kim 50 cm, tiến lên trước chống đỡ với nó.

Trần Trang tinh ý nhận ra con tang thi tinh thần hệ đang nhìn sang bên này, mắt lóe sáng âm hiểm. "Phạm Tín! Để em ở đây, anh lên chế ngự con tang thi nữ kia đi!"

"... Cẩn thận!" Phạm Tín biết với ánh mắt này Trần Trang sẽ chẳng nghe ai giải thích cả, chỉ còn cách nghe theo, xông lên chỗ con tang thi nữ và tang thi em bé tinh thần hệ.

Rút ra khẩu súng lục nhắm thẳng vào đầu tang thi tinh thần hệ, số liệu cùng những hành động tỉ mỉ nhất của nó chạy vòng quanh đầu Trần Trang.

"Nào... tấn công ai đó và lơ là đi nào..."

Giống như nghe được lời khấn cầu của Trần Trang, tang thi em bé rít lên một tiếng, một luồng gió vô hình ập đến chỗ Trần Trang.

"Phụt!"

Tang thi hệ tinh thần cơ thể rất yếu ớt, không chống lại nổi một phát đạn.

Kẹo đồng đi ra từ súng giảm thanh xuyên qua đầu tang thi em bé, khiến nó gục xuống vai tang thi nữ. Tang thi nữ gào lên, ôm chặt lấy tang thi em bé, lao đến chỗ Trần Trang. Thế nhưng Phạm Tín kim loại hóa hai tay đã chặn nó lại.

Con tang thi điên cuồng dùng móng vuốt cào lên cánh tay sắt của Phạm Tín, tốc độ rất nhanh chứng tỏ nó là tang thi hệ tốc độ. Trần Trang chỉ có thể cầm súng bắn yểm trợ.

Ở bên dưới chỗ Trần Phương và Nguyễn Dự, con tang thi nam cũng gào lên điên cuồng, hai mắt đỏ ngầu. Cả hai chống đỡ đã rất vất vả, bây giờ lại càng thêm khó khăn.

Trần Phương cảm nhận hai tay tê rần cùng thanh dao hợp kim đang rung lên bần bật. Thể lực của cô đang dần tuột dốc, không thể kéo dài mãi được!

"Dự!" Trần Phương liếc sang Nguyễn Dự, khẽ kêu tên anh. "Yểm trợ tôi!"

Cô biết Nguyễn Dự chắc chắn sẽ đồng ý, quay người chạy vòng ra đằng sau con tang thi nam. Tang thi nam không giống như những con tang thi vô tri vô giác, nó xoay người định ngăn chặn Trần Phương.

Nguyễn Dự hung hăng đá lên đầu nó khiến nó mất tập trung, tạo cơ hội cho Trần Phương tiến lên. Tang thi nam tức giận xông về phía Nguyễn Dự, nắm đấm hạ xuống ngực anh.

"Bang!!!" Không có Trần Phương cùng chống đỡ, ngực của Nguyễn Dự lãnh trọn vẹn một cú đấm của con tang thi nam.

"Hự... học..." Nguyễn Dữ học ra một ngụm máu rồi lăn xuống dưới nền. Tang thi nam kêu lên hưng phấn, miệng máu đỏ lôm hỏ to.

"Phập!"

Đang lúc nó hưng phấn, hai thanh dao xuyên qua đầu nó. Lúc này miệng của nó cách Nguyễn Dữ chỉ có vài cm.

Tang thi nam bị đá ra như một cái giẻ rách, trước mắt Nguyễn Dữ dần trở nên tối tăm. Anh chỉ kịp nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp kề sát gần anh cùng một nụ cười tươi rói.

"Anh nha... Tin tưởng tôi đến vậy sao?"

"Nếu vậy, tôi sẽ coi anh như người của tôi vậy ~"

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Ấm Ấp Đây, Mãi Mãi Ta Sẽ Không Buông Tay!

Nguyễn Dữ mơ màng mở mắt, tuy còn hơi mờ mịt, thế nhưng anh có thể xác định bản thân đang nằm trên lưng ai đó,

"Phạm Tín, tôi có thể tự đi được... Để tôi xuống đi."

"Ồ, anh tỉnh rồi sao?" Đáp lại hắn không phải là giọng nói khàn khàn của đàn ông mà là một giọng nữ trong trẻo mạnh mẽ.

"Chà..."

"Không được chủ nhân chủ nhiệm gì hết cả! Tôi có tên!" Trần Phương đang công Nguyễn Dữ không khách khí ác ý vỗ một cái lên mông anh. Khóe miệng cô có một độ cong đặc ý dễ nhận thấy.

Che đi một tia xấu hổ khó phát giác, Nguyễn Dữ ho khan một tiếng. "Cảm ơn, Phương."

Cơ thể cường hóa của Nguyễn Dữ gấp 51 lần người thường, ăn chút khổ này cũng không đến mức nằm liệt giường, nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe lại.

"Dữ, thuốc rất quan trọng, có thể gắng gượng một chút hay không?" Trần Phương đặt Nguyễn Dữ xuống, con ngươi xoay tròn nhìn thẳng vào mắt hắn. Ánh mắt của cô có chút cầu xin, làm nũng cùng tin tưởng.

"Được..." Nguyễn Dữ che lại vị trí của trái tim, gật đầu đồng ý với Trần Phương.

... ..

[Kho thuốc bệnh viện]

"Ở đây... thật nhiều..." Trần Phương nhảy nhót xung quanh, mắt lóe lóe hình chữ \$\$.

"Nguyễn Dữ, thu hết toàn bộ đi. Chúng rất quan trọng, một viên cũng đừng bỏ qua!" Trần Trang kiểm tra mấy bao thuốc, khóe môi khẽ cong lên,

Thuốc tê, thuốc cầm máu, kim tiêm, ống chuyền, thuốc hạ sốt, thuốc trị vết thương, ổi già, v...v...

Đây toàn là bùa hộ mệnh trong tận thế a~

"Được." Nguyễn Dữ gật đầu, tiếp tục công cuộc nhét đầy không gian. Anh cũng biết chỗ thuốc này rất quan trọng, vậy nên phải cố thu cho hết.

Trần Phương dạo vòng quanh kho thuốc, mắt cong cong hạnh phúc khi ngắm nhìn từng bao, từng hòm thuốc biến mất. Đang vui vẻ, vậy mà đột ngột lông tơ trên người cô dựng đứng lên, trong đầu phát ra tiếng cảnh báo nguy hiểm.

Kể cả tang thi cấp 4 cũng chưa đủ để khiến cô cảm thấy nguy hiểm đến vậy!

"Trang!!! Nguy hiểm!!!!" Trần Phương ngay lập tức quay lại chỗ của cả 3 người. Thế nhưng, khoảng cách quá xa.

"Rè... roẹt..."

Xung quanh Trần Trang, Nguyễn Dự cùng Phạm Tín đột ngột bị bao phủ bởi một màn điện.

"Không! Không kịp!!!" Cơ chân Trần Phương gồng lên, gân xanh nổi cộm. Khoảng cách 10m chỉ như một bước nhảy.

"Rầm!" Bàn chân của Trần Phương chạm đất, vết nứt lan ra như mạng nhện, nền gạch xi măng nát bấy. Khung cảnh giống như một búa tạ chực tấn rớt từ trên cao xuống mặt đất.

Nghe được tiếng động bất thường, Trần Trang quay lại, sắc mặt tái mét. "Phương! Dừng lại ngay cho chị!!!"

Nguyễn Dự sau khi thu hết bao thuốc cuối cùng thì phun ra một ngụm máu, ôm ngực ngã xuống. Phạm Tín thét một tiếng, kim loại hóa hai tay và ngực, lôi Nguyễn Dự và Trần Trang vào lòng.

"Dừng..."

"Đoàng! Đoàng! Đoàng!" Những tia sét giáng thẳng vào Phạm Tín, khiến anh phải run rẩy vì điện giật, mặt tím như gan heo.

Đến khi Trần Phương kịp quay lại chắn trước người Phạm Tín, anh đã kiệt sức ngã vào người Trần Trang, sắc mặt khó coi miễn cưỡng nở nụ cười trấn an cô.

Chỉ cần cần một đòn nữa, kết quả chỉ sợ...

"Là... tang thi cấp 5 hệ lôi..." Nguyễn Dự gắng gượng thông báo cho Trần Trang, bọt máu tràn ra khóe miệng. Vết thương cũ bị nứt ra rồi.

"Chị! Chị bảo vệ cho Dự hộ em." Trần Phương sắc mặt âm trầm, nắm tay nắm chặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

Trần Trang gật đầu, lôi kéo hai tên đã xui xẻo về phía sau, hai tay ôm súng canh giữ.

"Bước ra đây!" Trần Phương gào lên. Tang thi cấp 5 này dám đã thương người mà cô nhận định là của mình! Chết tiệt!

"..." Một bóng dáng cao lớn nhẹ nhàng hiện ra từ đằng sau một cái kệ.

Đây là một tang thi nam kì lạ, không có mùi máu tươi cùng hôi thối như những con tang thi khác. Chỉ có khuôn mặt anh tuấn trắng bệch không chút sức sống nào cùng gân xanh ẩn hiện bên dưới da chứng tỏ thân phận tang thi của hắn.

Trần Phương hơi hơi dừng lại, nghi hoặc ngoáy ngoáy tai. Đùa sao, tại sao cô lại cảm thấy, tên này là lạ...

Tang thi nam giơ ngón tay, một lôi cầu (quả cầu sét) khủng bố xuất hiện trên tay hắn, xông thẳng đến vị trí của Trần Phương.

Không đợi cho lôi cầu làm hư tóc, Trần Phương xông thẳng về phía trước với tốc độ vô cùng nhanh. Không như tang thi, dị năng chỉ nâng cấp về 1 phương diện, nhân loại hấp thu Tiến Hóa Thủy sẽ nâng cấp đều mọi phương diện, kể cả về sức mạnh, tốc độ hay cường độ cơ thể.

Tang thi nam cường khảy, tay phát lên, những mũi tên sét hiện ra, từ bốn phương tám hướng chặn đường lui của Trần Phương.

Hai mắt Trần Phương lóe lên, gân xanh nơi bàn chân bạo khởi, bước đi chuyển trở thành tàn ảnh mờ hồ. Lôi cầu cùng mũi tên sét không chạm nổi một góc áo của cô.

Mây tang thi nam khẽ nhú, tay giơ lên, lôi kiếm hiện ra trên tay, chặn lại lưỡi dao hợp kim của Trần Phương.

"Cô...?" Một giọng nói khô khốc từ trong miệng tang thi nam phát ra khiến Trần Phương ngốc lảng một trận. Tầm mắt thay đổi trong chớp lát. Trần Phương đã bị tang thi nam đặt dưới thân, tầm mắt trong suốt đầy bi thương cùng ai oán khiến đầu của Trần Phương ong ong.

"Tang thi... nói...?" Thoát khỏi bất ngờ, khóe miệng Trần Phương liên tục co rút.

"Ta... cũng không... muốn..." Ánh mắt tang thi nam buồn bã, lôi kiếm rơi xuống, ngã nằm bên cạnh Trần Phương. Tang thi cấp 5 cũng chưa phải Thần, ném ra mấy cái lôi cầu và mũi tên sét kia đã là cực hạn của hắn rồi.

"Tĩnh lại... nhận ra bản thân đã không phải là con người nữa. Thật bi thống làm sao... ha ha..." Ánh sáng trong suốt rơi ra từ hốc mắt lạnh lẽo, tang thi nam cười khổ một tiếng.

Cho dù bụng đói cồn cào, huyết mạch kêu gào muốn đem con người xé xác. Thế nhưng, hắn làm không nổi. Không giống với lũ vô tri kia, hắn thức tỉnh cấp 5 ngay sau khi bị bệnh, thần trí và kỉ ức vẫn giữ nguyên như cũ. Đã từng là một con người, làm sao có thể...

Trần Phương ngồi dậy, nhìn thẳng vào mắt tang thi nam, dao hợp kim lạnh lẽo đặt lên cổ hắn. "Nói đi. Người là tang thi hay con người?"

"Ta..." Tang thi nam khuôn mặt cứng nhắc cố gắng nở nụ cười, nắm lấy bàn tay của Trần Phương, cảm nhận hơi ấm của con người - thứ mà hắn đã mất đi mãi mãi. "... là tang thi. Nhưng ta muốn làm một con người."

"Vậy, đi theo ta đi." Trần Phương rút con dao hợp kim qua một bên, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo mà không một cái nhú mảy. Bạn học Trần à, móng tay

của tang thi có phải để làm cảnh đâu...

"Theo... cô?" Cô gái này, quên hẳn là tang thi sao?

"Đi theo ta, người sẽ được sống như một con người!"

Ngày đó, Bạch Nam đã được sống lại. Nắm lấy bàn tay đó chính là quyết định đúng đắn nhất đời hắn. Phương cho hắn được sống một cuộc sống của con người, vậy thì tính mạng này, hắn ngại gì đem nó giao vào tay cô chứ?

"Thế nào? Nguyên ý đi theo ta hay không?"

Bạch Nam nắm chặt lấy tay của Trần Phương - đây chính là câu trả lời của hắn. Ám áp này, hắn sẽ nắm chặt lấy, mãi mãi không buông tay!

... ..

Xi poi a:

"Chỉ là một tang thi mà thôi! Làm sao xứng để ở bên chủ... Phương chứ?"

"Hừ! Tang thi thì không được phép sống như một con người hay sao? Phương mời ta vào đội, chứng tỏ Phương cần ta

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Gầm Gừ

Khi Nguyễn Dữ mở mắt, anh lại phải đồ mặt một hồi. Cô gái này có chứng cuồng công người hay sao vậy? Buồn bực nhất là, bể kiêu công chúa!

Đúng vậy, bể kiêu công chúa!

"Thà tôi xuống, được không vậy?" Nguyễn Dữ cố gắng tránh đi hai quả đào đang nhảy lên nhảy xuống trước mặt, làm bộ trấn định mặt lạnh như tiền.

"Không được. Anh bị thương rất nặng, vết thương rách ra, nếu tôi không nâng anh kiểu này thì vết thương sẽ chuyển biến xấu hơn đấy!" Trần Phương xóc Nguyễn Dữ lên một chút, dây thần kinh thô không hề nhận ra vẻ mặt quẫn bách của anh.

Này, đào chín mọng đang ở ngay trước mắt...

Hung hăng nuốt xuống một ngụm nước bọt, Nguyễn Dữ nén lại cơn đau trên lưng, rời khỏi người của Trần Phương. Làm một quý ông Thần Quốc, bị phụ nữ công là một điều sỉ nhục, anh lại còn bị công và bể tận 2 lần, mặt mũi đâu mà gặp lũ bạn kia đây trời!!!

"Ha ha ha..." Phạm Tín chú ý đến động tĩnh bên Trần Phương, không khách khí cười chế nhạo.

Nguyễn Dữ lúc này mới dư hơi dư sức nhìn về phía sau, một khuôn mặt trắng bệch ở sau lưng khiến hắn nhũn mảy. Khí tức của tên này...

"A... Đây là đồng đội mới của chúng ta, Hà Dương." Trần Trang chỉ về phía Hà Dương. "Lúc đó cậu hôn mê vì kiệt sức nên không biết."

"À quên, cậu ấy là... tang thi... hệ lõi cấp 5." Trần Trang gãi gãi má hồng, ánh mắt lia lên lia xuống Hà Dương. Vật thí nghiệm dâng lên tận cửa nhà...

Đồng tử Nguyễn Dữ mở to, bất chấp thương thế phóng ra một đạo phong nhận vô hình. Hóa ra, anh là dị năng giả song hệ phong và không gian.

Hà Dương đang nhàn nhã bọc hậu không có nghĩa là không đề phòng cái gì. Thân làm tang thi, chỉ có Trần Phương - ám áp của riêng anh mới đủ tư cách để anh tin tưởng vô điều kiện, đỡ bỏ mọi phòng bị, còn những kẻ khác, hừm.....

Một lưới sét chụp xuống chỗ đứng của Nguyễn Dữ, không chừa đường lui.

Kì thật, nhìn thấy Trần Phương liên tục bảo vệ cho tên kia, Hà Dương đã sớm ngửa tay rồi. Cô ấy, chỉ nên tin tưởng một mình anh thôi. Một mình anh là đủ rồi!

"Hừ..." Nguyễn Dữ cười khẩy, rút ra một thanh kiếm mỏng dính mảnh như cánh hoa. Làm Người Dẫn Đường cho Trần Phương, chẳng lẽ lại không có hậu chiêu để đối phó với mấy con tang thi còn chưa lên được Bán Thần cấp hay sao chứ?

"Được rồi Dương, Dữ đang bị thương, muốn tập luyện gì đó hải để sau này đã!" Trần Phương vừa tranh thủ lái xe đến, không hề biết đến mùi thuốc súng nồng nặc vừa thổi qua.

Bạn học Phương à, đây thần kinh của bạn thật thô a~

... ..

Không khí trong xe thật là "hài hòa".

Trần Trang lái xe, lú lo với Phạm Tín đủ thứ chuyện vớ vẩn, loáng thoáng truyền ra mấy từ "thí nghiệm", "bồ não", "lóc gân tay chân", v... v... 3 người ghế sau hoàn toàn coi như không nghe thấy.

Trần Phương ngồi giữa ngăn cách hai tên đang hăm hù, vô tâm vô phé đeo bịt mắt ngủ chầy cả nước bọt. Nguyễn Dự nhanh tay phóng khăn tay lau sạch, cẩn thận ụy nó vào lòng.

"Hừ! Trung khuyến!" Lén lút ném giấy lau vào một góc, Hà Dương chậm một bước khịt mũi khinh thường, hoàn toàn coi hành động rút khăn giấy với tốc độ ánh sáng của bản thân lúc trước là tưởng tượng.

"Ngươi mới không xứng!" Nguyễn Dự không để lời của Hà Dương vào lòng. "Chỉ là một tang thi mà thôi! Làm sao xứng để ở bên chủ... Phương chứ?"

"Hừ! Tang thi thì không được phép sống như một con người hay sao? Phương mời ta vào đội, chứng tỏ Phương cần ta!" Hà Dương không khách khí tựa đầu lên vai Trần Phương, kiêu mi nhìn Nguyễn Dự. "Hơi thờ thần tính trên người ngươi làm ta chán ghét. Thần Linh..." là một loại sinh vật thật giả dối.

"Ta công nhận với ngươi, không phải Thần Linh nào cũng tốt, thế nhưng, ngươi không được phép phi báng Thần Linh." Nguyễn Dự mơ màng nhớ đến khuôn mặt từ ái kia, hơi xúc động xoa xoa mũi. "Cơ hội của các ngươi chính là do Chủ Thần đổi lấy."

"Cơ hội?" Hà Dương nhảy bèn bắt được một từ ngữ rất thần bí. "Là cái gì chứ?"

"Chính là cái này." Nguyễn Dự lật tay, lấy ra chiếc Chén Thánh *Kiêu Ngao*. "Thần nói, 7 tội lỗi kiến tạo nên thế giới, là căn nguyên của tội ác, cũng là khởi đầu của sám hối và hi vọng. KIÊU NGẠO, THAM ĂN, LƯỜI BIẾNG, DÂM DỤC, ĐỐ KỴ, THAM LAM, GIẬN DỮ. 7 chiếc Chén phân tán khắp các Thế giới lớn nhỏ, vào hơn 10 vạn năm trước, 9 vị Nam Thần ngang trời xuất thế, dùng 7 chiếc Chén Thánh làm cái giá để trao đổi với Ma Thần. Về sau, 7 chiếc Chén Thánh được Chủ Thần đổi lấy, mang đến Trái Đất cùng 7 Người Dẫn Đường, đem lại cơ hội sống cho người Trái Đất."

"Định mệnh thực sự của Trái Đất, là hủy diệt, trở thành hành tinh chết của bệnh độc."

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tương Lai Khó Nói - Di Tích - Chén Thánh Thất Đại Tội - Thức Tỉnh

"Tận diệt?" Hà Dương lầm bầm, sắc mặt có chút tối tăm. Bất cứ là ai, nghe tin ngôi nhà của mình sẽ bị hủy diệt một cách đầy bất lực có lẽ cũng sẽ như anh thôi.

Nguyễn Dự mỉm cười, nhìn về phía Trần Phương, ánh mắt sâu thẳm.

Trước kia 7 Người Dẫn Đường xuất phát, Chủ Thần đã nói với anh và họ rằng: "Tương lai bị hủy diệt là bởi loài người không có cơ hội để vực dậy, cũng bởi khi đó thời cơ chưa đến."

"Nay ta đem cơ hội đến cho bọn họ, thời cơ cũng đã đến. Người địa cầu hoặc thất bại mãi mãi bị xóa tên, hoặc sẽ mở đầu một kỉ nguyên mới, tiến vào Thần Quốc."

Các Thần Sứ không cho phép Nguyễn Dự anh xem trước tương lai, họ bảo anh chỉ cần đi theo đúng vận mệnh của mình là được. Có lẽ, ở bên cô gái này chính là vận mệnh của anh chăng?

"Cái Chén này thì có tác dụng gì chứ?" Hà Dương nhăn mày.

"Chén Thánh tạo ra Nước Thánh. 7 Chén Thánh tạo ra 7 loại Nước Thánh khác nhau. Chén Thánh *Kiêu Ngao* này tạo ra Nước Thánh màu Lục, trọng trung cho *Sức Mạnh đập đổ tất cả, Sức mạnh đủ để Kiêu Ngao*, 5 tiếng tạo ra 1 giọt, gom đủ 10 giọt sẽ có công hiệu giúp đỡ người dùng nâng cao sức mạnh cơ thể, rất hợp với Trần Phương." Nguyễn Dự giải thích, tiếp tục rót thêm một giọt vừa mới xuất hiện cất vào lọ.

"9, sắp đủ 10 rồi."

10 giọt này sẽ giúp Phương đủ năng lượng vượt qua mốc 100 lần sức mạnh người thường. Phương không có dị năng, bởi vậy phải dồn Tiến Hóa Thủy và Nước Thánh Lực sắc cho Phương nâng cấp sức mạnh. Không có dị năng sẽ khó mà tiến cấp được, con đường của Phương quá gập ghềnh.

Trần Trang có dị năng Enchanter "God's Eyes" thì còn có hi vọng thành Tân nhân loại, cơ thể gấp 2 người thường tuy mong manh dễ vỡ như thủy tinh, thế nhưng có Phạm Tín bảo vệ thì không cần quá lo lắng.

Nhưng Phương thì dị năng bị hủy hoại hoàn toàn, cơ thể được cường hóa nhưng lại không có dị năng hỗ trợ, bị công kích chỉ có thể dùng cơ thể chịu đòn. Phương, mãi mãi sẽ chỉ là Tân nhân loại cấp 0!

Nguyễn Dự thờ dài, vì tương lai của Trần Phương mà lo lắng không thôi.

Tìm kiếm di tích tu bổ gen cho Phương - cách thứ 1.

Các nền văn minh cổ đại sẽ để lại các di tích văn minh quý giá. Tận thế đến cũng làm thay đổi địa cầu, hầu hết các di tích đều sẽ lộ ra. Tuy khám phá di tích nguy hiểm, thế nhưng bảo vật bên trong lại rất mê hoặc lòng người.

Tìm kiếm di tích lịch sử - cách thứ 2.

Di tích lịch sử văn minh lại thiên về các cách để tu luyện. Có văn minh tu luyện Ma Pháp, Cổ Võ, Tu Tiên, Văn Minh Máy Móc Khoa Học cải tạo Gen, chắc chắn sẽ tìm được con đường thích hợp cho Phương.

Chén Thánh Thất Đại Tội! - cách thứ 3.

Cướp đoạt 7 Chén Thánh, hợp lại thành Chén Thánh Thất Đại Tội, tạo ra Nước Thánh thật sự, công dụng nghịch thiên!

Cách này rất vất vả, thế nhưng công dụng của Nước Thánh thật sự kia đến cả Ma Thần cũng thèm thuồng, chắc chắn sẽ rất tuyệt vời, hi vọng cho Phương khôi phục dị năng cũng rất lớn!

Nghe nói trong Truyền Thuyết, Nước Thánh chính là không gì không làm được!

Hà Dương thấy Nguyễn Dự đắm chiêu cũng im miệng lại, đầu tựa trên vai Trần Phương cầu an ủi. Ánh mắt nóng bỏng của Trần Trang khiến anh rung mình nảy giờ. Anh thực sự không muốn làm tiêu bản, thực sự!

"Nha, không cần sợ." Trần Trang vỗ mặt mị mị như đang dụ dỗ trẻ em làm việc xấu, miệng cười tươi như hoa. "Tôi sẽ không 'làm' gì với đồng đội hết á, chỉ là anh bạn, cho tôi ít máu đi, được không? Mà anh bạn này, sao anh không thối rửa gì hay vậy?"

"Tôi bị ngắt trong kho lạnh bảo quản thuốc quý, khi tỉnh lại thì đầu óc mơ hồ, bụng vô cùng đói khát, muốn cắn xé người khác để lấp đầy bụng." Hà Dương nhớ lại, cảm thấy thật may mắn. "Khi đầu óc tôi sắp hỏng, tôi điên cuồng nhét thuốc vào bụng cho đỡ đói, ăn hết cả kho lạnh, tôi mới cảm thấy đủ, rơi vào ngủ sâu."

"Sau khi tỉnh lại lần nữa, tôi đã có thể hoạt động bình thường, đi đến kho thuốc. Trên đường gặp phải đám tang thi cứ nhường đường khép nép, tôi nhận ra, mình đã không còn là người nữa rồi." Hà Dương cười khổ.

"Kì thật, tang thi bình thường muốn có trí tuệ thực sự phải hơn cấp 15 - Ngụy Thần mới được. Anh chính là giữ lại được ý thức của bản thể sau biến dị bệnh độc, chứ không phải là trí tuệ sinh ra sau khi tang thi tiến hóa." Nguyễn Dự nhàn nhạt nói.

Đám tang thi cấp Ngụy Thần trở lên cho dù có trí tuệ nhưng đều đã quên mình là người, coi vật sống trở thành thức ăn, đầu óc thông minh kia chỉ toàn tìm cách săn người về ăn thịt. Loại giữ lại được ý thức con người như Hà Dương mới gọi là nghịch thiên, nghe nói là tỉ lệ gần bằng âm vô cực trong truyền thuyết của giới Tang thi.

Hình như trong tiên đoán của một con tang thi hệ tiên tri Thần Linh cấp 3 Đỉnh cấp có nói, khi Truyền Thuyết này xuất hiện, giới Tang thi sẽ xuất hiện biến đổi kinh người.

Nó gọi lời tiên đoán này là: "Thức Tỉnh Thời đại"

=====

Xì poi ni:

"Này... có thể cho em đi theo chị được không?"

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thảm Án?

Quay vòng vòng một hồi trong thành phố, đến khi không gian của Nguyễn Dữ gần như bị lấp đầy, cả đội mới quyết định trở về căn cứ mà Trần Phương đã chuẩn bị ở ngoại ô.

Tinh thạch tinh thần hệ cấp 3 và Tinh thạch hệ lực lượng cấp 4 lần lượt được phân chia cho Trần Trang và Phạm Tín, Nguyễn Dữ thì sử dụng Tinh thạch của con tang thi cấp 3 hệ tốc độ. Tiến Hóa Thủy của cả 3 con tang thi đều đem cho Trần Phương.

Tiến Hóa Thủy kì thực tác dụng không lớn, chỉ là một biện pháp để người bình thường không có dị năng sống sót. Với dị năng giả có dị năng hộ thể, Tiến Hóa Thủy không hữu dụng như Tinh thạch, thế nhưng có một ít vẫn hơn - nhiều người nghĩ vậy.

Nguyễn Dữ, Phạm Tín và Trần Trang có dị năng nhưng lúc trước phải dùng Tiến Hóa Thủy vì dị năng quá yếu, giết tang thi rất nguy hiểm. Nay dị năng của họ đều đã trên hoặc bằng cấp 3, đủ để chiến đấu rồi.

Nguy hiểm nhất là Trần Phương, không có dị năng bệnh độc vẫn có thể gây hại đến cô, cường hóa cơ thể chỉ có thể miễn dịch với bệnh độc yếu hơn cơ thể lúc đó, nếu chỉ với cơ thể gấp 55 lần hiện nay, tang thi cấp 4 sẽ có thể biến cô thành tang thi nếu cô bị cắn trúng.

[Chú ý: Cẩn và Cào bị thương là khác nhau nha!

Dị năng giả cẩn và cào đều miễn dịch. Còn Phương lúc này hoàn toàn miễn dịch tang thi cấp 3 trở xuống cẩn cào, tang thi cấp 4 cào thì không sao, cẩn sẽ bị lấy.]

May mắn, Nước thánh đã có đủ. Sau khi Trần Phương sử dụng 10 giọt Nước thánh và 2 Tiến Hóa Thủy cấp 3, 1 Tiến Hóa Thủy cấp 4 thì đã có lực lượng gấp 209 người thường, đủ để miễn dịch hoàn toàn với thi độc cấp 6.

... ..

"Phương!" Trần Trang nhân lúc mấy tên đực rựa rời đi, mạnh mẽ tóm cổ Trần Phương, nhét một viên thuốc vào miệng cô. "Tại sao em lại liều lĩnh như vậy hả? Lỡ như lại..."

"Chị à..." Trần Phương nhai nát viên thuốc đắng ngết đến xanh cả mặt, giọng nói vô cùng bình tĩnh. "Chị có nghĩ đến không. Nếu như chị biến mất, em sẽ phải một mình tồn tại trên thế giới bản thù này. Khi đó..."

"Em không biết bản thân sẽ như thế nào nữa."

"Bang!"

Trần Phương lặng lẽ che má, ánh mắt trong suốt nhìn lên Trần Trang. "Lần sau, sau nữa, sau sau nữa, em cũng sẽ làm như vậy! Chị là người thân duy nhất của em còn tồn tại, em sẽ không để chị bị thương nữa đâu!"

"Ngu ngốc! Nếu em lại giống như lúc đó một lần nữa, chị sẽ tự tay giết chết em!" Trần Trang bực mình bỏ đi, vành mắt đỏ hoe.

Bố mẹ à, đến lúc nào em ấy mới có thể thoát khỏi bóng ma của những ngày đó đây?

... ..

"Phương ~~~~" Hà Dương dựa sát vào người Trần Phương, ánh mắt bắn ra tia điện.

"Ừ? Sao vậy?" Trần Phương mỉm cười, xoa xoa đầu xù của Hà Dương. Nam tang thi này thật kì lạ, trên người không có mùi hôi thối như tang thi khác mà lại tràn ngập một mùi thơm ngát của thảo dược. Cũng rất dễ chịu, nếu bộ vuốt kia bớt sắc nhọn đi một chút.

"Phương ~~~~~"

"Ừ? Sao?"

"Phương ơi ~~~~~"

"Sao?"

"Ph... Này! Người làm gì vậy?" Hà Dương gắt gỏng vì bị Nguyễn Dữ đá bay, lao đến muốn cho Nguyễn Dữ một cú đấm. Chết tiệt! Một chút nữa là có thể cầm được tay của Phương rồi!

"Hừ!" Nguyễn Dữ cũng không ngại, giơ tay lên chuẩn bị ném lại một cú đấm.

"Ăn com đi... tôi đói!!!" Trần Phương trừng mắt nhìn nòi thịt bóc khói trên tay Nguyễn Dữ. Đánh nhau thì đánh nhau đi, cầm nòi thịt làm gì!

Đối diện với mỹ thực, IQ của Trần Phương gần bằng số âm.

Hà Dương và Nguyễn Dự trầm mặc thu tay, tranh giành nhau phục vụ Trần Phương.

Khung cảnh ăn trưa đầm ấm là vậy, cổ tình một tiếng gào thét như heo cắt tiết cắt đứt hứng thú ăn của mọi người.

"Phương à... bình tĩnh..." Trần Trang ngay lập tức thuận mao cho Trần Phương đang xù lông. Trời đánh tránh bữa ăn mà, tiếng thét đó khiến cho Trần Phương giật mình làm đổ luôn cả cơm canh nóng hổi.

"A... chết tiệt!!!" Trần Phương uy vũ cầm dao xông đến khu nhà có tiếng thét. Nếu như không phải cái gì quan trọng, hừ hừ hừ!!!

Cách khu nhà của nhóm Trần Phương nghi chân là một khu chợ nhỏ, tang thi xung quanh đây đều đã bị thanh lí rất sạch sẽ, họ cũng không tìm ra nhóm người sống sót nào, tiếng gào thét này thật là kì lạ!

Khu chợ nhỏ.

Trước mắt Trần Phương là một bãi máu nhầy nhụa, tay chân người cùng thịt nát, tủy não rơi đầy đất. Mùi máu nồng đậm tanh tưởi càng thêm gay mũi dưới ánh nắng ban trưa.

Theo động tác này chứng tỏ, bãi thịt này là do con người làm ra!

"Hay thật, người đã ít rồi lại còn giết hại nhau..." Trần Phương đá đá cái đầu người bên cạnh, ánh mắt tò mò. "Ra tay thật thâm hiểm, giày xéo, từng xéo từng miếng thịt một..."

"Này quả là nhân tài nì!"

Nhân lúc Trần Phương lơ là, một bóng dáng nhanh nhẹn ngay lập tức tiếp sát cô, ánh đao lóe lên lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Quỷ Di Thiếu Niên.

Trần Phương xoay người, vững vàng chặn lại bộ móng vuốt sắc bén của tang thi - kun. Nhìn sơ sơ qua lực đạo nặng nề đánh vào đao, cô biết con này chắc là tang thi biến dị tiến hóa cấp 4 hệ lực lượng.

Tang thi cấp 4, bây giờ cũng đã khó khiến cô nhần mảy rồi!

Lóe một cái, Trần Phương mỉm cười, móc tinh hạch con tang thi ra khỏi đầu và rạch ngực nó lấy Tiến Hóa Thủy. Chênh lệch quá lớn, nó muốn gây giữa cũng không có cơ hội.

"A...a...a..." Tiếng nấc nghẹn ngào khiến Trần Phương dừng lại một chút, nghi hoặc nhìn xung quanh.

Cách chỗ xác người văng tung tóe, một bóng dáng thiếu niên chật vật lăn tròn, cả người co lại thành một đoàn. Trần Phương nghi hoặc lúc lắc đầu, đôi bụng khiến cô bị giảm đi sức phán đoán thường ngày, chắc đây là một người may mắn sống sót sau vụ thảm sát chẳng?

Cô đi đến, nhắc thiếu niên lên.

Ô la la... đây chẳng phải tên nhóc thần tượng nổi tiếng nào đó sao? Lúc trước Trần Phương trạch ở nhà đã từng nghe qua, bọn fan gơ rất cuồng tên này. Cái gì mà tiểu bạch thỏ xinh đẹp dễ thương, thiện lương tiểu thiếu niên 18 tuổi ấy...

Bạo bạo cái má phúng phính, Trần Phương tự hỏi cái ngữ này mà 18 tuổi thật sao? Nhìn rất giống một tiểu shota 15 tuổi. Chẳng trách đám ngự tỳ kia cứ hét chói tai trên diễn đàn. Nghe nói "Nữ Thần" cũng rất thích tên này.

Thiếu niên bây giờ mới kịp hoàn hồn, thút thút ôm chặt lấy Trần Phương. "Hu hu hu... Cứu tôi..."

Trần Phương tỏ vẻ: "..."

Đôi mắt ướt át long lanh này thật là có lực sát thương ghê gớm.

Bất đắc dĩ Trần Phương gãi gãi tai, tay còn lại vuốt ve đầu xù của thiếu niên. Xúc cảm thật tốt, giống như bộ lông bé thơ cô từng được xoa qua...

"Này... có thể cho em đi theo chị được không?" Thiếu niên nước mắt nước mũi đầy mặt, kéo kéo áo Trần Phương, tiếp tục tung ra đòn sát thương "mất ưót".

Trần Phương cảm thấy thứ gọi là "mẫu tính" đang tràn trề dâng lên trong lòng, ra sức bọ má xoa đầu thiếu niên một trận.

Cả 2 quay người đi về phía đội Trần Phương cắm trại. Ở một góc tối, khuôn mặt thiếu niên bị che khuất, khóe miệng cong lên, ánh mắt âm hiểm liếc qua đám thi thể không trọn vẹn lóc ra tia cười nhạo.

Cũng chỉ riêng thiếu niên mới biết, đằng sau khu chợ là hơn 10 con tang thi cấp 4 nắp sẵn, ngoan ngoãn đứng đó như bị ai ra lệnh.

Nếu Trần Trang ở đây, thiếu niên sẽ không dễ dàng gì trà trộn như vậy. Thế nhưng đây là Trần Phương, một may mắn lớn của thiếu niên.

... ..

"Em là Hoàng Phan, hi vọng mọi người cho em vào đội!" Hoàng Phan cúi chào, ra mắt mọi người. Ánh mắt cậu vô cùng chân thành lướt qua chi đội ngũ này, trong lòng động đập.

Thời điểm này mà còn có thể ăn ngon ở sạch thế này chứng tỏ đội ngũ trước mắt không hề tầm thường!

Trần Trang hứng thú đi lên nhìn thiếu niên, ánh mắt thâm sâu khó dò đánh giá từ trên xuống dưới một lượt, lại từ dưới lên trên một lượt nữa.

Thiếu niên trước mắt một thân bản thủ dính máu, ánh mắt đáng thương long lanh. Nhìn sơ qua cũng biết cậu ta trước kia sống rất tốt. Người như vậy sống được đến bây giờ mà không chút vết thương nào... quá kì lạ!

Trần Phương vừa mới nhét đám thức ăn vào miệng, nhồm nhoàm ghé miệng qua. "Đồng đội của cậu ta bị tang thi giết (chắc vậy), em tìm thấy lúc cậu ấy đang bỏ trốn."

"Hừm..." Trần Trang vỗ vỗ miệng. Hoàng Phan này lúc trước mặt thế là thần tượng có tiếng, chắc cũng bởi vậy nên mới sống được đến hôm nay. "Cậu có dị năng không?"

Mắt Hoàng Phan lóe lên rất nhanh, sau đó thì mỉm cười. "Em có dị năng hệ tinh thần, có thể tấn công vào não tang thi khiến nó nổ đầu."

À, còn có thể sai khiến tang thi nữa, nhưng mà đột nhiên cậu quên mất tiêu mình có khả năng đó a~

Trần Phương ném đến một khối Tinh hạch cấp 4 cho Hoàng Phan. "Đây là Tinh hạch giúp thăng cấp dị năng của con tang thi đã giết đồng đội của cậu. Hấp thu đi."

"Cảm ơn chị..." Hoàng Phan chạy đến ôm lấy Trần Phương cọ cọ. Ngoại hình của cậu rất dễ lừa người, đến cả Nguyễn Dữ và Hà Dương cũng bị lừa, coi Hoàng Phan như một đứa nhóc dính người lớn, để rồi sau này tức đến muốn phun máu nhìn thiếu niên trở thành một nam nhân dính chặt vào Phương, gỡ cũng gỡ không ra!

Trần Phương che đi hai vệt hồng hồng trên má, ra sức vuốt vuốt quả đầu xù. Thật... đáng yêu!!!

Trần Trang buồn cười lắc đầu, quay người lại thu dọn đồ đạc. Vật tư có thể lấy họ đầu đã lấy, bây giờ là lúc quay về căn cứ mà Trần Phương đã dựng nên lúc trước rồi. Không biết tang thi có tập kích đến đó không đây, không có cường giả, căn cứ rất dễ bị tấn công.

Buổi chiều, một chiếc xe jeep phóng ra khỏi thành phố, tiến đến vùng ngoại ô.

=====

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Di Tích

Như Ngọc hai mắt phát sáng, cầm lấy tay Đậu Trạch kéo đi thật nhanh trước ánh mắt như muốn giết người của Hồ Nhân.

Ngay trước mũi xe của Hồ Nhân bọn họ là một hố đen sâu hun hút, âm u nguy hiểm, chặn đường của họ. Như Ngọc nhìn ngó hố sâu một hồi lâu rồi mỉm cười, phát tay thu lại chiếc ô tô. Mỗi "Người dẫn đường" đều sẽ có hai dị năng phân biệt là hệ không gian và hệ nguyên tố khác - công bằng với mọi nhà.

"Là Di tích!" Như Ngọc mỉm cười, leo vào vòng tay ấm áp của Đậu Trạch, ánh mắt khiêu khích chọc chọc Hồ Nhân khiến hắn nghiêng răng nghiêng lợi.

Đậu Trạch chụp lại ảnh hồ đen, chuyển vào bên trong nhóm chat. Mặc dù hệ thống mạng bị tê liệt, thế nhưng cậu đã tạo ra một mạng ảo vệ tinh duy nhất dành cho nhóm chat của cậu và mọi người, thông tin sẽ rất dễ dàng để trao đổi cùng nhau.

Như vấn đề "Chén Thánh" và "Người dẫn đường" lúc trước, cả nhóm đã biết được, có 3 người có Chén Thánh: "Kiêu Ngao" của Trần Phương - Sắc nữ vô tình, "Tham Lam" của Đậu Trạch - Trạch nam iu computer và "Lười Biếng" của Phùng Bảo - Cảnh sát biển thái.

Kiêu Ngao tạo ra Nước Thánh Cường Lực tăng cường cơ thể.

Tham Lam tạo ra Nước Thánh Giác Tỉnh trợ giúp thức tỉnh Dị năng.

Lười Biếng tạo ra Nước Thánh Sinh Mệnh hồi phục sức khỏe, trị liệu vết thương.

2 Chén Thánh khác bị người cầm được, 2 cái chưa bị đào lên.

Nữ Thần hà tiện: Gì đây? Hồ đen vũ trụ??? ↑ Chỉ ảnh trên.

Cảnh sát biển thái: Nhìn rất nguy hiểm a~~~~

Trạch nam iu computer: Như Ngọc nhà tôi bảo đây là di tích gì đó.

Nô lệ số 1 của Nữ Thần: Ô la la... Di tích a Di tích

Nô lệ số 2 của Nữ Thần: Bảo vật a~ Châu báu a~

Sắc nữ vô tình: Trước mắt em cũng là một cái hồ như đúc cái trên kia ↑

Mọi người: (๖o๖)?

Trần Phương cắt điện thoại, nghi hoặc nhìn đồng đen bụi nhùi trước mắt. Xung quanh chỗ này không có lấy 1 con tang thi nào, mà đây lại là đường cao tốc, ô tô bốc khói đầy rẫy nhưng một cái xác người cũng không có. Cậu trả lời là: Tang thi biến mất?

Nguyễn Dự nhìn xung quanh một chút. "Có lẽ di tích đã tác động đến nơi này, làm cho tang thi xung quanh chạy mất."

"Vào không?" Trần Phương hỏi Nguyễn Dự, ánh mắt tin tưởng vô điều kiện kia khiến tim Nguyễn Dự lại loạn nhịp một hồi. Có cần phải dùng ánh mắt kia nhìn tôi không vậy... tôi sẽ yêu cô mất đây!

"Tiến vào!" Trần Trang thu dọn một hồi, mỉm cười đứng trước hồ sâu. "Không tiến lên, sẽ thất bại. Đi kèm với kì ngộ là nguy hiểm, không chấp nhận nguy hiểm thì làm sao mạnh lên được?"

Phạm Tín đứng sau lưng Trần Trang biểu rõ ý kiến của mình.

Hà Dương hít hít một chút, sắc mặt âm trầm. Di tích này không đơn giản chút nào. Nhưng nếu Phương muốn vào chơi thì hắn sẽ phụng bồi. Hoàng Phan sắc mặt lại có chút hứng thú nhàn nhạt, lông mày khẽ nhíu.

Sau đó 1 phút, cả nhóm biến mất trước miệng hồ.

... ..

Sau khi nhảy xuống hồ sâu, một đoàn hình ảnh ngắn xuất hiện trong đầu cả đám.

Văn minh máy móc vượt bậc.

Hủy diệt do sự phát triển của máy móc, rô bốt tập kích tiêu diệt loài người.

Một nền văn minh tận diệt.

"Nếu các ngươi không chịu tiến bộ, tương lai sẽ đâm nát các ngươi dưới chân!"

"Tương lai của văn minh địa cầu các ngươi, thậm chí sẽ còn khủng khiếp hơn quá khứ hủy diệt của chúng ta."

Giọng nói già nua đầy mệt mỏi khàn khàn vọng vào tai mọi người. Đột ngột cả đội xuất hiện trong một bãi đất trống, trước mặt họ là một ông lão râu tóc trắng tinh, ánh mắt hữu thần bắn ra tinh quang uy vũ.

Khí chất này, chắc ông ta đã từng là quân nhân đi.

"Xin chào các người đến với di tích số 5 của văn minh máy móc. Ta là Phú Lục - trí năng nhân tạo được tạo ra từ 8000 năm trước." Phú Lục quét mắt một vòng, nhìn đến Hà Dương thì sắc mặt lão hơi hơi đỏ. "Người nhiễm bệnh độc nhưng lại có thể giữ được bản tâm?"

Đến chỗ Hoàng Phan thì lão tròn mắt cười lạnh, không nói gì.

Phạm Tín bị coi như người vô hình.

"Cậu? Là Thần sứ?" Phú Lục giật mình nhìn chằm chằm vào Nguyễn Dự. "Mặc dù Văn minh máy móc bọn ta không thích tiến lên Thần Quốc và Ma Vực, nhưng sau khi xảy ra dị biến các người cũng chẳng thêm ngó ngang đến - như vậy quá vô tình đi. Dù gì chúng ta cũng đã từng hợp tác vào 8000 năm trước cơ mà!"

"Tôi không phải Thần sứ - không có sứ mệnh phải trợ giúp gì cho các người. 8000 năm trước Thần Quốc cũng gặp phải biến cố, làm sao trợ giúp nổi cho các người?" Trong mắt Nguyễn Dự toát ra đầy đau thương. Hắn cũng bị mất đi em gái sau sự kiện đó, nụ cười thê lương kia, mỗi khi nhớ lại đều khiến hắn hối hận vô cùng.

Phú Lục tức giận đến râu cũng dựng ngược lên, ngón tay run rẩy, mắt tròn trũng.

10 trí năng nhân tạo, chỉ có mình hắn thoát khỏi hủy diệt. Cũng chỉ mình hắn tồn tại, đơn độc. Nếu không phải bệnh độc bị truyền đến hành tinh này, có lẽ mãi mãi hắn sẽ bị nhốt tại đây!

Hai mắt lão bốc lên lửa giận ngập trời.

Đám nhóc này, ta sẽ cho tụi bay hối hận!!!

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Khảo Nghiệm

Lão đầu Phú Lục vừa nhìn thấy Trần Trang đã hít thở không thông, sắc mặt kích động. Lão run rẩy quỳ xuống dưới chân cô, ánh mắt lóe sáng. "Ngài... chẳng lẽ ngài chính là người được nhắc đến trong lời tiên tri..."

Khoa học đi đến tận cùng thậm chí có thể tính ra quỹ tích của vận mệnh, đưa ra những lời tiên tri chính xác. Trước khi chết, tiên tri sư cuối cùng đã nói ra lời tiên tri vô cùng lớn mật: "8000 năm sau thế giới này sẽ gặp phải một thảm họa hủy diệt, sẽ có 1 nữ thần xuất hiện, dẫn dắt nhân loại lúc đó cùng với những người còn sống sót của văn minh chúng ta chiến thắng!"

Phú Lục nhận ra, nguồn năng lượng ôn hòa lưu chuyển xung quanh Trần Trang chính là Thần lực của riêng dòng họ Chủ Thần Thần Quốc - Mẫu Thần mới có.

Mẫu Thần có 1 người con gái - Thần nữ Phi Thiên, chẳng lẽ cô gái này là hậu duệ của Thần nữ kia?

Chỉ là Phi Thiên...

Phú Lục cảm thấy có chuyện gì đó đang xảy ra, thế nhưng lão chỉ là một trí năng nhân tạo, một số việc lão cũng không rõ. Nhất là những sự việc năm xưa, hầu hết mọi người đều mù mờ.

Trần Trang nghi hoặc, liếc nhìn lão đầu Phú Lục nọ. Cô không tin tưởng vào mấy lời tiên tri quái quỷ kia! Con người chỉ nên tin tưởng vào thực lực của chính bản thân mình!

Nhưng mà, không phải không có khả năng... Cô vụng trộm liếc nhìn Trần Phuong, thấy vẻ mặt vô tâm vô phách như mó ngủ của Phuong, khe khẽ thở phào.

Ba mẹ đã từng nói, Phuong đặc biệt. Mà cô tồn tại, để trở thành một phần sức mạnh cho Phuong. Ngay từ ngày đầu tiên con bé ra đời, ba mẹ đã giao phó nó cho cô, và cô cũng rất hạnh phúc vì điều đó.

Đứa em gái này của cô nên luôn luôn ngây ngốc như vậy, người vô tâm, sẽ khó bị tổn thương. Bởi số mệnh của Phuong trong miệng ba mẹ, chính là sẽ vô cùng khó đoán.

Hơn nữa, những ngày đó nó đã quá khổ cực rồi! Một đứa bé thánh thiện như tờ giấy trắng, bị giày vò trong phòng thí nghiệm vô nhân đạo kia đến 2 năm, tâm trí có lẽ đã sớm trở nên khác người mất rồi.

Có lẽ, cái gọi là nữ thần kia...

Phú Lục nhìn chi đội ngũ này, sắc mặt kì lạ. 6 người này, 5 người trong đó đều bất phẩm, thậm chí còn vô cùng nghịch thiên. Thế nhưng cô gái luôn trùm một bộ đồ đen kia - người mà luôn luôn được bảo vệ một cách vô hình giữa chi đội ngũ, lại là một người không có gì đặc biệt!

Thậm chí 1 tia dị năng cũng không có. Cơ thể được cường hóa khá mạnh, thế nhưng không có chút sức mạnh hay dị năng nào thì làm sao trở thành Tân nhân loại đây? Cô ta cũng chẳng hề có thiên phú Ma Pháp hay Võ Thuật, theo định nghĩa thông thường chính là một cái phế vật gì cũng không có!

Quá kì lạ!

Ông nghi hoặc vuốt vuốt râu.

Trần Phương vụng trộm móc móc gãi mũi rồi trét lung tung lên người Nguyễn Dự. Cô hoàn toàn bỏ lơ ông già kia, trong mắt cô, mấy cái vật dụng máy móc bay bay xung quanh hấp dẫn hơn 1 ông già khô khan nhiều!

Cho dù cô không có dị năng, cô vẫn có thể sống tốt nhá!

Hơn nữa, so với việc 1 ngọn lửa thiêu rụi hay 1 mũi tên băng đâm chết kẻ thù, cảm giác tra tấn hấn, khiến hấn sợ hãi, điên loạn đến chết vẫn thú vị hơn nhiều.

Trần Phương chớp chớp đôi mắt trong sáng đến thuần khiết, trong đầu đang suy nghĩ đến 101 cách khiến người ta đau đớn đến phát điên. Cả 3 tên đàn ông đứng xung quanh cô không tự chủ được rung mình 1 lát. Kì lạ, tại sao bọn hắn lại cảm thấy sợ hãi nhỉ?

Phú Lục nhìn cả nhóm một lượt, lông mày rung rung. Lão thật sự muốn ném tên Thần sứ đi chỗ khác, thế nhưng nể mặt Nữ thần tương lai, lão không chấp nhặt nữa!

"Di tích này vốn là 1 trại huấn luyện quân sự cấp vương bài của văn minh máy móc chúng ta. Nay các người tiến vào đây, ta sẽ dẫn đường cho các người tiến vào huấn luyện. Nếu các người vượt qua, sẽ nhận được phần thưởng tương xứng." Phú Lục vẫy vẫy tay, ném thẳng cả 6 người vào một cái hố sâu.

"Trước tiên, là khảo nghiệm cá nhân!"

Hố sâu đóng lại.

Phú Lục thở dài một tiếng, buồn bã. Thế nhưng lão chưa kịp than thở, một cánh cửa đột ngột xuất hiện, hai bóng người từ từ tiến vào.

À không, là 2 người lớn và 1 đứa bé.

"Thần... Thần sứ???" Phú Lục muốn ngất rồi! Đầu năm nay Thần sứ là rau cải trắng trên đường hay sao vậy???

Đã vậy còn là một đứa nhóc tí vết mũi chưa sạch nữa chứ!

"Ông mới là Thần sứ! Cả nhà ông mới là Thần sứ!" Như Ngọc nghe hàm răng trắng tinh, phóng ra một mũi tên băng sắc nhọn.

Cậu mới là người ghét nhất đám Thần sứ kiêu ngạo kia a! Nhất là tên kia! Tên Thần sứ kiêu ngạo chết tiệt!!!

Đậu Trạch nhanh chóng vượt vượt đứa bé đang xù lông, thật là, lúc xù lông lên cũng đáng yêu ghê cơ! Hồ Nhân ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn Phú Lục, đánh giá lão đầu trên dưới một hồi.

Lão ngoan đồng!

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 12-2: Khảo Nghiệm + Chương 13-1: Âm Ảnh (1) + Chương 13 - 2: Âm Ảnh (2) + Chương 14 - 1: Cứu Rồi (1)

Lão đầu Phú Lục vừa nhìn thấy Trần Trang đã hít thở không thông, sắc mặt kích động. Lão run rẩy quỳ xuống dưới chân cô, ánh mắt lóe sáng. "Ngài... chẳng lẽ ngài chính là người được nhắc đến trong lời tiên tri..."

Khoa học đi đến tận cùng thậm chí có thể tính ra quỹ tích của vận mệnh, đưa ra những lời tiên tri chính xác. Trước khi chết, tiên tri sư cuối cùng đã nói ra lời tiên tri vô cùng lớn mật: "8000 năm sau thế giới này sẽ gặp phải một thảm họa hủy diệt, sẽ có 1 nữ thần xuất hiện, dẫn dắt nhân loại lúc đó cùng với những người còn sống sót của văn minh chúng ta chiến thắng!"

Phú Lục nhận ra, nguồn năng lượng ôn hòa lưu chuyển xung quanh Trần Trang chính là Thần lực của riêng dòng họ Chủ Thần Thần Quốc - Mẫu Thần mới có.

Mẫu Thần có 1 người con gái - Thần nữ Phi Thiên, chẳng lẽ cô gái này là hậu duệ của Thần nữ kia?

Chỉ là Phi Thiên...

Phú Lục cảm thấy có chuyện gì đó đang xảy ra, thế nhưng lão chỉ là một trí năng nhân tạo, một số việc lão cũng không rõ. Nhất là những sự việc năm xưa, hầu hết mọi người đều mù mờ.

Trần Trang nghi hoặc, liếc nhìn lão đầu Phú Lục nọ. Cô không tin tưởng vào mấy lời tiên tri quái quỷ kia! Con người chỉ nên tin tưởng vào thực lực của chính bản thân mình!

Nhưng mà, không phải không có khả năng... Cô vụng trộm liếc nhìn Trần Phuong, thấy vẻ mặt vô tâm vô phách như mớ ngủ của Phuong, khe khẽ thở phào.

Ba mẹ đã từng nói, Phuong đặc biệt. Mà cô tồn tại, để trở thành một phần sức mạnh cho Phuong. Ngay từ ngày đầu tiên con bé ra đời, ba mẹ đã giao phó nó cho cô, và cô cũng rất hạnh phúc vì điều đó.

Đứa em gái này của cô nên luôn luôn ngây ngốc như vậy, người vô tâm, sẽ khó bị tổn thương. Bởi số mệnh của Phuong trong miệng ba mẹ, chính là sẽ vô cùng khó đoán.

Hơn nữa, những ngày đó nó đã quá khổ cực rồi! Một đứa bé thánh thiện như tờ giấy trắng, bị giày vò trong phòng thí nghiệm vô nhân đạo kia đến 2 năm, tâm trí có lẽ đã sớm trở nên khác người mất rồi.

Có lẽ, cái gọi là nữ thần kia...

Phú Lục nhìn chi đội ngũ này, sắc mặt kì lạ. 6 người này, 5 người trong đó đều bất phẩm, thậm chí còn vô cùng nghịch thiên. Thế nhưng cô gái luôn trùm một bộ đồ đen kia - người mà luôn luôn được bảo vệ một cách vô hình giữa chi đội ngũ, lại là một người không có gì đặc biệt!

Thậm chí 1 tia dị năng cũng không có. Cơ thể được cường hóa khá mạnh, thế nhưng không có chút sức mạnh hay dị năng nào thì làm sao trở thành Tân nhân loại đây? Cô ta cũng chẳng hề có thiên phú Ma Pháp hay Võ Thuật, theo định nghĩa thông thường chính là một cái phế vật gì cũng không có!

Quá kì lạ!

Ông nghi hoặc vuốt vuốt râu.

Trần Phuong vụng trộm móc móc gãi mũi rồi trét lung tung lên người Nguyễn Dự. Cô hoàn toàn bỏ lơ ông già kia, trong mắt cô, mấy cái vật dụng máy móc bay bay xung quanh hấp dẫn hơn 1 ông già khô khan nhiều!

Cho dù cô không có dị năng, cô vẫn có thể sống tốt nhá!

Hơn nữa, so với việc 1 ngọn lửa thiêu rụi hay 1 mũi tên băng đâm chết kẻ thù, cảm giác tra tấn hần, khiến hần sợ hãi, điên loạn đến chết vẫn thú vị hơn nhiều.

Trần Phuong chớp chớp đôi mắt trong sáng đến thuần khiết, trong đầu đang suy nghĩ đến 101 cách khiến người ta đau đớn đến phát điên. Cả 3 tên đàn ông đứng xung quanh cô không tự chủ được rung mình 1 lát. Kì lạ, tại sao bọn hần lại cảm thấy sợ hãi nhỉ?

Phú Lục nhìn cả nhóm một lượt, lông mày rung rung. Lão thật sự muốn ném tên Thần sứ đi chỗ khác, thế nhưng nể mặt Nữ thần tương lai, lão không chấp nhặt nữa!

"Dị tích này vốn là 1 trại huấn luyện quân sự cấp vương bài của văn minh máy móc chúng ta. Nay các người tiến vào đây, ta sẽ dẫn đường cho các người tiến vào huấn luyện. Nếu các người vượt qua, sẽ nhận được phần thưởng tương xứng." Phú Lục vẫy vẫy tay, ném thẳng cả 6 người vào một cái hố sâu.

"Trước tiên, là khảo nghiệm cá nhân!"

Hố sâu đóng lại.

Phú Lục thở dài một tiếng, buồn bã. Thế nhưng lão chưa kịp than thở, một cánh cửa đột ngột xuất hiện, hai bóng người từ từ tiến vào.

À không, là 2 người lớn và 1 đứa bé.

"Thần... Thần sứ???" Phú Lục muốn ngất rồi! Đầu năm nay Thần sứ là rau cải trắng trên đường hay sao vậy???

Đã vậy còn là một đứa nhóc tí vết mũi chưa sạch nữa chứ!

"Ông mới là Thần sứ! Cả nhà ông mới là Thần sứ!" Như Ngọc nghe hàm răng trắng tinh, phóng ra một mũi tên băng sắc nhọn.

Cậu mới là người ghét nhất đám Thần sứ kiêu ngạo kia a! Nhất là tên kia! Tên Thần sứ kiêu ngạo chết tiệt!!!

Đậu Trạch nhanh chóng vuốt vuốt đứa bé đang xù lông, thật là, lúc xù lông lên cũng đáng yêu ghê cơ! Hồ Nhân ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn Phú Lục, đánh giá lão đầu trên dưới một hồi.

Lão ngoan đồng!

Khi Phạm Tín mở mắt, đập vào mắt là khung cảnh vô cùng quen thuộc.

Căn nhà kho u ám, máu tươi ẩm ướt tanh tưởi, mùi xác chết mốc meo. Phạm Tín còn nhớ, đây là nơi lần đầu tiên hắn gặp Trần Trang của hắn.

"A!!!!!!"

Một tiếng gào thét tê tâm liệt phế khiến Phạm Tín rùng mình chạy vào bên trong nhà kho.

Cho dù đã bao nhiêu năm trôi qua, hắn vẫn mãi mãi không quên được lúc đó hắn đã bất ngờ như thế nào. Trần Trang về mặt lạnh lùng cầm con dao đâm máu, khuôn mặt nhỏ bé mũi bị nhuộm đỏ, mái tóc hỗn loạn, ánh mắt mờ mịt ngây dại.

Trần Trang gắt gao ôm lấy 1 thân hình nhỏ bé khác, đối diện cô bé là 5 gã đàn ông mặc áo trắng.

"Đem con bé ra đây!"

"Đem nó ra!"

Những kẻ áo trắng móc ra khẩu súng gây mê chìa thẳng vào thân hình nhỏ bé. Trần Trang điên cuồng ôm lấy em gái bỏ chạy. Đám người này cô đánh không lại!

Phạm Tín giờ tay lên định dùng dị năng, thế nhưng hắn lại đột ngột bị bất động không thể nhúc nhích, trơ mắt nhìn Trần Trang bị bắt lại.

Những tên áo trắng cười dữ tợn rút ra một ống tiêm, đâm thẳng vào đầu Trần Trang khiến cô khóc nức lên điên cuồng giãy sụa. Dần dà mái tóc đen biến thành màu bạc rồi rụng xuống, Trần Trang dần dần khép mắt tuyệt vọng, ánh mắt không cam lòng đầy đau đớn nhìn Trần Phương bị lôi đi.

Phạm Tín hét lên, cố gắng chạy đến, thế nhưng hắn như bị kéo lại, chỉ có thể nhìn vào đôi mắt đã vô thần kia, nhìn Trần Trang dần biến thành một cái xác hư thối đầy ghìi bọ, sau đó chỉ còn lại một nắm xương trắng. Xương trắng qua thời gian lại dần mục nát hóa thành cát bụi, gió thổi hoàn toàn tan biến.

Thời gian quay trở lại một lần nữa, trước mắt Phạm Tín lại lặp lại khung cảnh đó, liên tục không dứt đeo bám hắn.

Phạm Tín từ giây giụa la hét cho đến chết lặng theo dõi, ánh mắt dờ dẩn nhìn vào thân hình nhỏ bé trước mắt.

Hắn mới yếu đuối làm sao...

... ..

Nguyễn Dự đứng trước một bình nguyên rộng lớn, thâm cò rộng lớn bao la màu xanh lam, cơn gió thoang thoảng mon man da mặt hắn.

Hắn nhìn thấy ở phía xa xa, là hắn của 8000 năm trước - một mao đầu tiểu tử chỉ mới hơn 200 năm tuổi, yếu ớt, cao ngạo. Đứng bên thềm nhóc góc là một cô bé xinh đẹp tròn tròn, hai mắt long lanh đầy vẻ ngây thơ.

Đó là em gái của hắn, Nguyễn Thảo.

Hai anh em hắn cư ngụ trên bình nguyên màu lam này, sống một cuộc sống đơn giản và nhẹ nhàng.

Thế nhưng sau đó, Tang thi Hoàng phát lệnh tấn công Thần Quốc. Con lũ Tang thi tràn vào Thần Quốc, cắn nuốt hết thảy. Bất hạnh, bình nguyên màu lam là một cánh cửa thông với Tang Quốc. 2 anh em cư ngụ nơi này, không thể thoát khỏi.

Ngày đó Nguyễn Dự xuống phố mua đồ, cũng ngày đó, Nguyễn Thảo bị lây bệnh độc. Hắn trở về, chào đón hắn không còn là nụ cười ấm áp của mọi ngày, mà là một cơ thể hư thối gào thét xông thẳng đến hắn.

Nguyễn Thảo tuổi còn rất nhỏ, thể chất Tân Nhân Loại cấp 15 kém nhất, không đủ chống lại bệnh độc từ Tang Thi cấp 15 trở lên.

Đứa trẻ bàng hoàng ôm lấy cơ thể lạnh lẽo của đứa bé, mặc kệ nó cào cấn cơ thể.

Hắn biết cho dù hắn có trở về sớm hơn, kết quả cũng sẽ không thay đổi. Tất cả chỉ bởi vì hắn quá yếu, cho dù hắn ở nơi này, vẫn cũng sẽ không thể bảo vệ an toàn cho Nguyễn Thảo của hắn.

"A...a...a..." Nguyễn Dự lặng người nhìn đứa trẻ gào khóc ôm chặt lấy sinh vật trong lòng. Hàng đêm hắn đều mơ thấy điều này, lòng hắn đã sớm chết lặng khỏi đau đớn, chỉ còn lại bị thương.

Đột ngột cơ thể hắn hẫng xuống, mở mắt ra, đập vào tim hắn là khuôn mặt hư thối dử tợn của Nguyễn Thảo.

"Không..." Đồng tử Nguyễn Dự mở to...

... ..

Hà Dương bị vút vào một nơi tối tăm lạnh lẽo, giống như một chiếc hộp khóa kín hẳn lại. Hơi lạnh vây quanh hắn, cảm giác quen thuộc khiến hắn ngây ngẩn.

Nơi này, là kho lạnh trong bệnh viện thành phố, nơi hắn bị nhiễm bệnh độc Tang thi, nơi sự sống của hắn "kết thúc".

Sự lạnh lẽo khiến Hà Dương dần tỉnh táo lại, kích thích trái tim hắn nhảy lên bình bịch. Hóa ra, lúc này trái tim của hắn vẫn còn đang đập sao?

Hà Dương tưởng rằng đây chỉ là giấc mơ, vội vàng áp tay lên ngực, cảm nhận nhịp đập thiếu vắng từ lâu. Hắn không kiềm chế nỗi nước mắt rớt xuống. Đã bao lâu rồi, lồng ngực lạnh lẽo của hắn đã bao lâu rồi chưa được sưởi ấm như thế này?

Đột ngột, không khí bên trong kho lạnh trở nên kì dị âm u. Hai mắt Hà Dương mở to, trái tim nhảy lên kịch liệt, dần dần, hai mắt hắn mờ đi, khung cảnh nhạt nhòa, cơ thể mất dần cơ năng, trái tim đập chậm dần.

"Không... Ta không muốn chết..." Hà Dương khuôn mặt dử tợn rít lên, đôi mắt nhiễm sắc đỏ vằn vện từng đường vân, răng nằng dãi ra cắn đứt khoe môi, máu chảy ra, là máu màu đen tím. Hắn nhìn móng vuốt màu đen mang theo virus bệnh độc của bản thân, một nhát cắn thẳng vào đuôi của mình. Đau đớn bén nhọn khiến hắn thanh tỉnh hơn một chút.

Hắn chưa hoàn toàn thi hóa, cho dù trái tim rất bình lặng, thế nhưng nó vẫn còn đập.

Thế nhưng, nhịp đập đang chậm dần.

Ánh sáng trong mắt Hà Dương dần biến mất, sự tuyệt vọng bao trùm lấy hắn.

"Lại một lần nữa, lại một lần nữa..." thất bại hay sao?

... ..

Hoàng Phan ngẩng người đứng trước cánh cửa quen thuộc, tiếng chửi bới vọng vào tai hắn nóng rát.

"Tại sao lại không chịu đi kiếm tiền? Tại sao anh lại vô dụng đến vậy?"

"Cô im đi! Đưa tiền cho tôi!" "Chát!"

"Anh lại đánh tôi! Anh đã hứa với tôi như thế nào hả?"

"Bình! Bốp! Bang!" "Chết tiệt! Đưa tiền cho tao đồ *****! Mày chỉ là con chó tao nuôi kiếm tiền cho tao mà thôi! Hôm nay sẽ có khách, liệu hồn mà moi thêm tiền cho tao!"

"Anh lại muốn bán tôi?!!!" Giọng nữ đột ngột trở nên to dọa người, xung đột càng thêm dữ dội.

Hoàng Phan giật mình chạy vào nhà. "Mẹ!" Giọng của hắn có chút run rẩy hết to, hắn lao đến ôm lấy người phụ nữ, gất gao giữ chặt bà lại.

"Mẹ à, chúng ta nên đi thôi..." Hoàng Phan che giấu chất giọng đang run rẩy, cố gắng lôi người phụ nữ đi ra khỏi căn nhà bẩn thỉu này.

Một cái tát bay ra khiến Hoàng Phan nằm lăn ra sàn nhà. Thật rõ ràng, bất cứ lúc nào mẹ nhìn thấy hắn đều sẽ như vậy.

"Ha ha ha... đưa con hoang ngu ngốc của tao! Mày chẳng khác ông bố vô dụng bẩn thỉu của mày!" Người phụ nữ nắm tóc Hoàng Phan lôi vào trong "nhà", ném hắn thẳng vào người ông bố.

"Nếu muốn bán thì bán nó đi! Khuôn mặt xinh đẹp như thế này, chắc chắn sẽ không thiếu kẻ muốn đâu!" Người phụ nữ không thèm đếm xỉa nói.

"Mày cũng phải tiếp khách cho lão tử! Anh em của ta đều sắp đến rồi, liệu hồn mà phục vụ bọn họ cho tốt!" Người đàn ông cười bí ối, ánh mắt kia qua 2 mẹ con. Chắc chắn hôm nay hắn ta sẽ kiếm được một mẻ to rồi.

Người phụ nữ nghe đến đó thì triệt để nổi điên, dung mạo xinh đẹp vằn vện không ra hình người. Bà ta rút ra một con dao lớn xông thẳng về phía người đàn ông.

... ..

Trần Trang mơ hồ mở mắt, nhận ra cơ thể này của cô quá kì lạ. Khung cảnh xung quanh độc một màu trắng và những máu mót dây điện lằng nhằng.

Rất quen thuộc...

Giống như ngày nào đó rất lâu về trước...

"A!!!!!!!!!!" Một người đàn ông mở cửa chạy vào. Mắt của hắn ta một bên đã biến mất, hốc mắt trống rỗng sâu hoắm với những dây thần kinh đứt đoạn nhuộm máu đỏ tươi.

"Tha thứ cho tôi.. tha thứ cho tôi.." Người đàn ông ngã xuống, cơ thể run lẩy bẩy bám trụ vào 1 cái giá sắt.

Đột ngột, trong phòng xuất hiện một cô bé mặt áo trắng nhuộm đỏ máu tươi, tóc đen rối bù che khuất khuôn mặt. Trong miệng cô bé phát ra những âm thanh mơ hồ không rõ, giống như một bài hát cầu nguyện cho vong hồn người đã khuất. Mà trên tay cô là một con mắt máu thịt mơ hồ.

"A... Vui về... xin đừng đau... lòng... rồi sẽ ổn... con không... đau mà... chị..." Miệng cô bé nở ra nụ cười dữ tợn, trong miệng đầy máu tươi chảy ra, kẻ răng còn dính đầy vụn thịt người."Ha ha ha... ha ha ha... Đi vui về... vui về..."

Khi cô bé cười xong, ánh mắt trống rỗng đục ngầu nhìn về phía người đàn ông. Cái đầu cô vẹo vẹo "răng rắc" chói tai, miệng máu cười đến vui vẻ, tay tóm lấy một cái dao thí nghiệm mổ bụng của tên khoa học gia.

"A...a...a.... .." Nhà khoa học đau đến mất cảm giác, miệng phun ra từng ngụm từng ngụm máu. Bàn tay nhỏ bé lòi ra từng khúc từng khúc ruột, thế nhưng hắn không chết được, bởi hắn đã bị tiêm vào người thứ thuốc hắn thường dùng để giải phẫu người sống, thứ thuốc giữ cho người ta muốn chết cũng không xong.

"Ha ha ha..... Tại sao lại làm vậy với ba mẹ ta... Ha ha ha... Ruột thật dài... Ha ha..." Nước mắt rơi đầy trên mặt cô bé, thế nhưng cô lại không nhin được cười.

Cô cười, cười nhạo hết thảy!

Trần Trang thu hết mọi thứ vào mắt, điên cuồng giãy giụa muốn đứng dậy. Thế nhưng tại sao một điểm lực lượng cô cũng không có? Tại sao lại không giống như lúc trước? Sức mạnh của cô đâu hết rồi?

Dường như cảm thấy chưa đủ, cô bé vứt bỏ tên trong tay như một miếng vải rách, cầm dao thí nghiệm bước đi.

Trần Trang điên cuồng giãy giụa, máu tươi nhuộm đỏ từng nhóm dây thừng. Cô nhìn thấy ở một góc kia, Trần Phương đem con dao nhét vào cổ họng một nhà khoa học, bức ông ta phải nuốt vào. Thân sắc trong đôi mắt càng ngày càng điên loạn, dường như tia ánh sáng cuối cùng cũng sắp biến mất trong con người đen đó.

Phương ơi.... ..

... ..

Máu tươi bắn vào mặt Trần Phương, nóng bỏng bức cô phải mở mắt ra.

Tầm mắt bị máu tươi bao phủ khiến cô chỉ nhìn thấy được một màu đỏ gay mắt. Chóp chóp vài cái, cô đã có thể nhìn thấy những chiếc áo trắng đáng căm hận đang đứng tùm lại với nhau.

"Thật sự kì lạ? Nếu đã không thấy gì bất thường thì bỏ nào ra đi!"

"Ha ha ha... Tiêm thứ này vào thì hai tên này sẽ không chết được đâu."

"Không ngờ có ngày chúng ta được phép mổ xẻ nghiên cứu khoa học trên người hai vị đệ nhất khoa học gia VN..."

"Crắc!" "A!!!!!!!!!! Không!!!!!"

Máu tươi cùng tủy não bắn lên mặt Trần Phương. Máu của mẹ cô và ba cô...

Giống như có thứ gì đó nổ tung, cũng giống như tiếng lí trí bị thiêu hủy, vô tận sức mạnh bộc phá trong cơ thể Trần Phương, đem cô thiêu cháy.

==Cắt nhà==

Buồn ngủ quá nên ngắt som, các bạn thông cảm nhá =3=~~~~

Hà Dương ôm lấy cơ thể đang lạnh dần dần, hơi ấm của con người dần mất đi, thay vào đó là mùi hư thối của da thịt. Hắn không hiểu, tại sao lúc này hắn lại cảm thấy đau đớn gấp mấy lần lúc trước cơ chứ?

Ý thức của hắn dần dần mờ nhạt trong sự sợ hãi của hắn.

Hắn bắt lực...

Tại sao hấn lại yếu đuối đến mức này?

Tại sao lần biến dị lúc trước hấn có thể chống lại, còn lúc này lại không được?

Chẳng lẽ... mọi thứ đều chỉ là 1 giấc mơ?

1 sự ảo tưởng của hấn?

Hon tất cả, với Hà Dương, thứ mà hấn sợ hãi nhất chính là việc gặp cô ấy chỉ là 1 giấc mơ.

Nếu cô gái ấy chỉ tồn tại trong ảo tưởng của hấn, vậy thì hấn rốt cuộc là ai đây? 1 con tang thì ăn người sống? Hay một tên thâm hại chỉ biết trốn tránh trong ảo tưởng không có thật?

Hà Dương đặt tay lên vùng ngực mà nhịp đập sắp biến mất, 1 giọt nước mắt trong suốt rơi xuống từ khóe mắt hấn, nhẹ nhàng chạm vào sàn nhà bằng lạnh.

Hấn nâng lên bàn tay với móng tay đã biến đen, đâm thẳng vào cổ chính mình. Tang thì chỉ cần đầu lia khỏi cổ, thì sẽ thật sự kết thúc.

Nếu cô gái đã cứu rồi hấn khỏi tuyệt vọng không tồn tại, vậy thì hấn cũng không cần tồn tại nữa.

"Rắc!"

... ..

Sau khi cảnh Trần Trang chết cứ liên tục lặp lại trước mắt Phạm Tín đến mức hấn chết lặng, đột ngột khung cảnh bị thay đổi, lúc này Trần Trang bị bọn họ áp xuống đất hung hăng lột quần áo.

"A..... Bỏ tôi ra!!! Bỏ tôi ra!!!" Trần Trang dù sao cũng mới chỉ là 1 đứa trẻ chưa đến 10 tuổi, hoàn toàn không có khả năng địch lại bọn họ. Cô bé gào khóc cắn lấy tay của 1 tên, bị hung hăng dội xuống vài cái tát vang dội.

"Ha ha ha ha.... cô bé thơm ngon trắng nõn nà như thế này giết mất thì phí quá, chúng ta cũng nên tận hưởng 1 chút đã..."

Hai mắt Phạm Tín nổi lên những đường máu đỏ. Hấn biết đây là ảo cảnh không có thật, thế nhưng cho dù là ảo cảnh, hấn cũng không thể chấp nhận được tâm can của hấn bị vũ nhục!!!

Phạm Tín điên cuồng xông đến phía trước, thế nhưng dường như có 1 bức tường vô hình luôn chặn đứng hấn, không cho phép hấn tiến đến.

Tiếng gào khóc của Trần Trang truyền vào tai hấn khiến Phạm Tín muốn phát điên, hai tay hấn cào lên bức tường đó đến bật máu, nhuộm đỏ cả một góc.

Sức mạnh... nếu hấn có được sức mạnh tuyệt đối có thể đập nát hết tất cả thấy thì chắc chắn hấn có thể đi vào đó giết chết những tên khốn kia!

Hấn muốn sức mạnh!

Hấn cần sức mạnh!

Hấn sẽ đáng đời tất cả để có thể có được sức mạnh!

Giống như trời cao nghe được điều đó, bàn tay của Phạm Tín dần dần kim loại hóa, hấn đã có thể sử dụng được dị năng!

"Ầm!!!"

Khi mà Phạm Tín phá vỡ được bức tường, ôm lấy thân hình nhỏ bé của Trần Trang vào lòng, ảo cảnh của hấn cũng cùng lúc tan vỡ.

Phú Lục đang nhìn chăm chú vào từng màn hình thì giật mình một cái.

Đám người của nền văn minh yếu ớt này đều là quái vật hình người hay sao vậy?

Có muốn để người của văn minh máy móc chúng ta sống không hả?

... ..

Như Ngọc ngơ ngác ngồi trong một gian phòng trống rỗng, đôi mắt to tròn nghi hoặc nhìn xung quanh, manh đến nỗi Phú Lục cũng phải cắn khăn giấy muốn yêu thương nó.

Cậu bé gãi gãi đầu, từ trong không gian lấy ra 1 cái kẹo, bóc vỏ, và mút.

Mở mắt ra và cậu đã ở nơi này, thật kì lạ.

Phú Lục hiện ra trước mắt Như Ngọc, nhìn cậu như một món đồ kì lạ. "Thằng nhóc, ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Tuổi thật sự ấy?"

Như Ngọc giơ lên mấy ngón tay mẫm mẫm đếm đếm. "120 567 tuổi thì phải."

Phú Lục suýt chút phun tào, thằng bé này vậy mà đáng tuổi làm tổ tiên của người lập trình ra ông.

"Sống từng đó... vạn năm... Vậy mà cậu... không có lấy 1 chút oán hận hay khúc mắc tâm sự gì sao?" Chỉ cần 1 chút lỗ hổng trong tâm hồn, phòng thí nghiệm của ông cũng đều có thể hành hạ cậu ta đến nước mất nước mũi đều chảy a!

"Từ lúc sinh ra đến giờ, cuộc sống của ta chỉ có tầm bảo, đếm tiền, cướp đoạt tài sản người khác mà thôi. Vậy thì có gì sai sao?" Như Ngọc - Tham Lam chỉ Thần gãi gãi chòm tóc trên đầu, bày ra vẻ mặt vô tội.

Ba mẹ hắn đều là Thần quan cai trị Thần Quốc, quyền thế ngập trời chỉ sau Chủ Thần mà thôi. Hắn muốn thứ gì đều chỉ cần 1 cái ngoắc tay, việc quái gì phải oán hận?

Còn về vấn đề hình thể. Như Ngọc nhớ đến bà mẹ với ông già "siêu mẫu" nhà mình mà chảy nước mắt trong lòng.

Dường như cậu là đột biến gen thì phải, sống 12 vạn năm có lẽ mà vẫn cứ như thế này.

Phú Lục cảm thấy thế giới quan của ông đang sụp đổ, tranh nhau hóa thành mảnh vụn.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Cứu Rồi (2)

Nguyễn Dữ run rẩy cầm con dao trên tay, ánh mắt tuyệt vọng đánh rơi nó, mặc kệ em gái hắn cào cấn cơ thể hắn. Đã từng, hắn đã từng tự tay giết chết nó, thế nhưng hôm nay thì không.

"Anh... đã từng hứa sẽ bảo vệ em. Hôm nay, cứ để anh đi cùng em vậy." Nguyễn Dữ ôm đứa trẻ vào lòng, ánh mắt mông lung tan rã.

Đột nhiên, sâu trong đáy mắt hắn, một cô gái với nụ cười chói sáng xuất hiện. Có lúc cô ấy ngốc nghếch, có lúc cô ấy vui vẻ, có lúc cô ấy lạnh lùng. Nó giống như một cuốn phim quay chậm liên tục chiếu trong đầu Nguyễn Dữ.

Cô ấy quá thuần khiết... quá lương thiện... Nếu như một ngày vì hắn không ở cạnh mà cứ thế biến mất trên cõi đời này, hắn sẽ hối hận như thế nào đây?

Hình ảnh trong mắt Nguyễn Dữ biến chuyển, hình ảnh tươi sáng đột nhiên tràn đầy máu tươi. Cô gái hắn tâm tâm niệm niệm bảo vệ đang bị rất nhiều người vây công, bị bọn họ mắng nhiếc, bị bọn họ tổn thương.

Thế nhưng cô ấy đang cười, cô móc ra từng quả tim từng khúc ruột của họ, sau đó ngay trước mắt họ mà dẫm đạp, cô điên cuồng cười to, ánh mắt dần biến thành màu đỏ như quỷ dữ. Ánh mắt trong suốt mất đi thần thái thường ngày, bên trong đầy đau đớn cùng dục vọng muốn huyết tẩy cả thế giới.

"Phương..." Nguyễn Dữ không nghĩ đến, lúc này trái tim đã chết lặng của hắn lại đập mãnh liệt đến vậy.

Hắn có một dự cảm mãnh liệt, nếu lúc này hắn không xuất hiện, cô gái của hắn sẽ biến mất thực sự, hoàn toàn biến thành quỷ dữ.

"Em gái... anh xin lỗi..." Nguyễn Dữ vuốt ve đôi mắt đã tràn đầy vằn đỏ của cô bé. Lại phải một lần nữa... có lỗi với em..

"Phập!" Khi con dao của Nguyễn Dữ đâm sâu vào trái tim Nguyễn Thảo, dường như đôi môi cô bé mấp máy điều gì.

Nhưng, có lẽ điều đó không còn cần thiết nữa rồi.

Nguyễn Dữ lau đi máu đen dính bên khóe miệng, đôi mắt lạnh lùng ôm lấy thân xác cứng ngắt của Nguyễn Thảo, phủ lên nó một tấm chăn trắng muốt.

"Em gái của anh, thích hợp nhất chính là màu sắc này..." Nguyễn Dữ vung tay, trên không trung xuất hiện từng đóa hoa nhài trắng muốt như sắc tuyết đông, nhẹ nhàng hạ lên trên cơ thể cô bé, chạm vào mái tóc đen tuyền.

"Ngủ ngon, anh đi đây nhóc con."

Con dao của Nguyễn Dữ chém vào một góc tối, một lỗ đen nứt vỡ hút hắn vào bên trong.

... ..

"Lại có kẻ thoát ra?" Mắt Phú Lục tròn như quả trứng gà, lão nuốt vội miếng bánh mì, nuốt chút nghẹn mà đi đòi. "Nguyễn Dự? Di, là tên Thần sứ? Em gái mắc bệnh độc? Một kí ức đau thương đến vậy, làm sao hắn có thể thoát ra đây?"

Đã không nghĩ ra, Phú Lục lão cũng không thèm nghĩ nữa.

Tên gì đó tên Phạm Tín cũng thật mạnh mẽ nha, không biết hắn có chấp đến mức nào với Nữ thần tương lai nữa.

Còn có... Phú Lục gõ gõ vào một cái màn hình. Huyết tinh thể này... cô gái à, tâm hồn nếu đã bị quỷ dữ nuốt chửng, sẽ mãi mãi không bao giờ có thể quay về đâu.

Thử thách của lão là để xóa bỏ yếu điểm trong tâm linh người, thần, ma. Còn nếu bị chính nó nuốt chửng, khảo nghiệm sẽ thất bại, lão cũng lực bất tòng tâm.

... ..

Hồ Nhân co người núp vào một góc, bàn tay nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của người mẹ. Hắn lạnh quá... Tại sao lúc này, người kia vẫn chưa đến đây? Tại sao cậu vẫn chưa đến đây cứu rồi hắn?

Trạch... cậu ở đâu?

Hắn biết cậu chắc chắn sẽ một lần nữa tiến đến, sẽ một lần nữa thu hắn về nhà chăm sóc. Nhưng cậu đâu rồi?

Vào lúc này Hồ Nhân mới biết bản thân hắn yếu ớt đến thế nào, một khi Đậu Trạch rời khỏi hắn, sẽ thảm hại như thế này đây.

Cái gì mà năng lực tiên tri, cái gì mà nhìn thấy tương lai chứ? Hắn không cần thứ rác rưởi đó!

Làm ơn xuất hiện đi... Trạch...

Đậu Trạch đau đớn thét lên, bàn tay ôn nhuận như ngọc bị một cây bút sắc bén cắm vào. Hắn ta cắm rất chuẩn xác, vừa đúng cắt đứt dây chằng của cậu, phé đi bàn tay này.

"A ha ha ha..." Hắn ta nắm lấy tóc của Đậu Trạch, liên tục đập đầu cậu xuống sàn nhà, máu tươi đổ ra, tai của Đậu Trạch đã sớm ù đi.

"Thiên tài âm nhạc? Ha ha ha... Bàn tay này mất đi rồi, để ta xem mi có thể làm được ra cái nhạc gì? Ha ha ha... Ta mới là thiên tài âm nhạc thực sự... Hắn sẽ yêu ta! Không phải người, tên phé tài!"

Đầu Trạch cầm chặt lấy bàn tay đang đổ máu, ánh mắt đờ đẫn.

... ..

"Phập... Phập... Phụt... Phụt..." Người phụ nữ điên cuồng đâm chọc thân xác người đàn ông, nụ cười man rợ đến rùng rợn. "Bao nhiêu năm nay tao nhẫn nhịn đủ rồi! Tao bị mày bức đến phát điên rồi thẳng chó chết! Ha ha ha... Thảm hại! Ngu ngốc! Ha ha ha..."

Đột nhiên người phụ nữ như nhận ra điều gì, mỉm cười nhìn đứa con trai của bà. Chính nó! Chính nó làm bà ta thảm hại như vậy! Nếu không phải nó xuất hiện, làm sao bà ta phải bước chân vào cuộc sống nghèo mạt với tên đàn ông khốn nạn này?

"Mày... mày phải chết... Mày phải chết... Trả lại cuộc sống hạnh phúc ngày xưa cho tao..."

Hoàng Phan ngây dại nhìn người đàn bà hắn đã từng gọi là "mẹ" này, bàn tay run rẩy nắm chặt lấy cán dao hắn vụng trộm nắm trong bếp.

Kế tiếp, bà ta sẽ đuổi giết hắn.

Bà ta sẽ điên cuồng chém lên cơ thể hắn, bức hắn phải giết chết bà ta để sống sót.

"Giết... hay không giết..." Miệng Hoàng Phan lâm bầm, ánh mắt gắt gao theo dõi từng cử động của bà ta. Ngày trước hắn có thể không quan tâm mà chém chết người đàn bà tâm thần kia, ngày hôm nay hắn cũng sẽ làm được!

"Ta..." Thế nhưng không giống với lúc trước, lần này người đàn bà lại bỗng nhiên mở miệng. "Đã từng có một giấc mơ hạnh phúc. Ta muốn có một người chồng dịu dàng, một đứa con kháu khỉnh, một cuộc sống bình thường không cần giàu có hay quá đủ đầy."

"Ta muốn được yêu thương. Ta muốn được sống..." Người đàn bà run rẩy ôm lấy khuôn mặt tái nhợt dính máu.

"Thế nhưng ta nhìn lầm, ta nhìn lầm người. Trên hết là tại mày! Tại vì mày xuất hiện! Nếu mày không tồn tại trên đời mọi chuyện sẽ tốt đẹp biết bao? Tao sẽ không phải cưới hắn! Tao sẽ không cần phải chấp nhận sống như rác rưởi như thế này! Sự tồn tại của mày là tội lỗi! Mày không đáng để tồn tại trên thế giới này!"

"Ha ha ha... mày biến mất tao sẽ tự do... tao sẽ tự do..."

===== Cắt a =====

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Hồ Nhân

(Đây là một nhân vật khá quan trọng, và ảnh hưởng lớn đến mạch truyện =))

Ngày Hồ Nhân ra đời, bầu trời Hồ gia bị bao phủ bởi mây đen u ám, sấm sét từng đợt chớp nhoáng dưới chân trời.

Thiên địa lưu chuyển, đại họa giáng lâm. Đó là lời nói của mẹ hân khi nhìn thấy hân, và chỉ mình bà đỡ của hân biết. Nếu có kẻ thứ 3 biết, hân đã không sống nổi đến khi bị đuổi ra khỏi Hồ gia.

Mẹ của hân bị bức chết, sau đó hân bị tống ra như một món rác rưởi.

Mẹ hân có năng lực tiên tri, vì lẽ đó, cha hân mới cưới mẹ hân vào nhà làm thứ, nhằm moi móc thông tin từ mẹ hân. Thế nhưng 10 năm vợ chồng, mẹ hân không đưa ra cho ông ta một lời tiên đoán nào. Khi ông ta sắp mất hết kiên nhẫn, mẹ hân sinh ra hân. Ông ta bèn thuận nước đẩy thuyền, để mẹ hân sống thêm ít lâu, xem thử có thể lợi dụng được hân hay không.

Mẹ nói với hân, năng lực của hân không phải để thực hiện những mục đích bản thù này, không cho phép hân sử dụng năng lực. Cho đến lúc chết bà ấy cũng vẫn nắm lấy tay hân thì thảo điều đó.

Không có giá trị lợi dụng, hân bị vứt bỏ - lẽ dĩ nhiên.

Nhưng may mắn hơn những kẻ khác, hân được Đậu Trạch nhặt về.

Đậu Trạch là một đứa nhỏ khép kín, và thường hay ngăn người trầm mặc. Cậu không hề có gì đặc biệt hơn người, nhưng khi những ngón tay trắng muốt ấy dạo bước trên những phím đàn pi a nô, trên khuôn mặt cậu xuất hiện nụ cười hiếm hoi.

Bởi vì quý hiếm, nên nó thực xinh đẹp.

Hồ Nhân sa vào tình yêu, không thể khống chế. Hân nửa ép buộc, nửa dụ dỗ, hoàn toàn đem Đậu Trạch nuốt vào bụng.

Cứ như vậy mấy năm, Đậu Trạch đánh đàn kiếm sống, Hồ Nhân làm những việc vặt thủ công soát tiền.

Ngoài piano, Đậu Trạch cũng rất có tài năng trong những lĩnh vực công nghệ, mà thành công nhất, cậu ta đánh sập một chuỗi ngân hàng của nước A. Sau đó Đậu Trạch trong lúc nhàn chán, thành lập một nhóm chat khá đặc biệt có tên Biến thái và Háo sắc. Một đám người được thêm vào, cũng rất xứng danh với tên nhóm.

Cứ như vậy chỉ chốc thêm vài năm, trong một đêm mưa, hân mơ thấy Mạt thế.

Hân hoảng sợ, hân hỗn loạn.

Hân sợ trong tương lai khi hân mất đi năng lực bảo vệ cho Đậu Trạch, cậu sẽ phải chịu tổn thương.

Tiên tri giả không thể tiên tri vận mệnh của chính mình, và cũng rất khó tiên tri được vận mệnh của những người bên cạnh.

Hồ Nhân cứ như vậy thấp thòm, sau đó hân điên cuồng rèn luyện, lẳng lặng chuẩn bị cho Mạt thế. Hân sẽ bảo vệ Đậu Trạch bằng bất cứ giá nào.

Càng gần Mạt thế, những giấc mơ đến càng thêm thường xuyên, cảnh người ăn thịt người, máu tanh ngập trời, ánh mắt tuyệt vọng tràn ngập trong đầu hân. Thế nhưng cho đến một ngày, hân mơ thấy một bóng dáng đứng trên một đỉnh núi.

Cô gái một tay cầm Thánh Kiếm, một tay nâng Chén Thánh bảy màu rực rỡ, hủy diệt làn sóng thi triều, chém giết Người tiến hóa, tàn sát động vật thực vật biến dị.

Máu hân sôi trào, ruột gan sục sạo. Hóa ra loài người còn có thể mạnh mẽ như vậy! Hân cũng có thể trở nên mạnh mẽ như vậy!

Chỉ cần hấn trở nên mạnh mẽ, Đậu Trạch sẽ có được sự bảo vệ tốt nhất, sống sót và hạnh phúc nhất.

Nhưng giấc mơ chưa kết thúc ở đó. Hấn lại nhìn thấy một bóng mờ trong giấc mơ, nhẹ nhàng thì thầm vào tai hấn.

Giấc mơ kết thúc, Hồ Nhân thức dậy với vành mắt đỏ ửng. Hấn đã khóc sao?

Cho dù hấn đã rất cố gắng, nhưng những lời nói cuối cùng của bóng mờ kia, hấn không nhớ nổi. Bởi vậy hấn chỉ có thể bỏ qua.

Hồ Nhân đem chuyện Mạt thể nói cho Đậu Trạch, dẫn cậu đến nơi an toàn. Sau khi Mạt thể đến, họ ra ngoài kiếm vật tư, dù sao không ai ngại vật tư quá nhiều. Khi đó bọn họ phát hiện Như Ngọc cùng Chén thánh Tham Lam. Như Ngọc đem một hạt Nước thánh cho họ uống, Đậu Trạch thức tỉnh dị năng Thủy hệ, hấn thức tỉnh dị năng Phong hệ.

Ngay tối hôm đó, Hồ Nhân lại mơ thấy bóng dáng của cô gái kia, vẫn choáng ngợp và huyết tính như ngày nào. Hấn lại không ngờ, khi cô gái quay lại nhìn hấn, hấn nhận ra, đây là Trần Phưong, cô bé trong hội Biến thái và Háo sắc.

Trần Phưong khá đặc biệt, được Đậu Trạch gửi thiệp mời suốt 15 lần mới chịu hồi âm, gia nhập hội.

Không ngờ, vận mệnh cả nhân loại đều sắp sửa đặt trong tay cô gái không đứng đắn kia.

Hấn ngay lập tức quyết định mang Đậu Trạch đi tìm Trần Phưong. Hơn ai hết, hấn hiểu rõ các mối nguy hiểm của Mạt thể. Không chỉ có tang thi tiến hóa có trí tuệ, Người biến dị sức mạnh hủy thiên diệt địa, động thực vật tiến hóa nguy hiểm, nhân tâm khó đoán, mà...

Ở bên cạnh Trần Phưong mới là một lựa chọn đúng đắn nhất.

Cho dù lúc này trong tay hấn đang có Chén thánh Tham Lam, hấn cũng biết nó không phải tấm vé bảo đảm thực sự. Năng lực của Nước thánh Tham Lam chỉ là "Thức tỉnh tiềm năng", khai phá dị năng. Nói chung, là hàng xài một lần, nó sẽ không giúp đỡ được cho hấn trong tương lai.

Hấn không hèn nhát. Hấn chỉ là muốn để cho Đậu Trạch có được an toàn tuyệt đối, vô lo vô nghĩ. Và, không hiểu vì sao, hấn không cảm thấy việc thuần phục Trần Phưong có gì không hợp lý - giống như đó là một chuyện đương nhiên.

Trong tương lai, Thánh chiến - Cuộc chiến tranh đoạt Chén thánh sẽ nổ ra. Trước lúc đó, hấn sẽ giúp Trần Phưong củng cố lực lượng. Đối thủ của Trần Phưong cũng không ít.

Chỉ là, hấn không tính được bản thân sẽ bị hãm vào hoàn cảnh này.

Đậu Trạch của hấn, biến mất!

=====

À... anh Nhân là một nhân vật quân sư rất chí là quan trọng, và cũng có một vai trò khác quan trọng không kém.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đậu Trạch

Cậu giống như một bóng mờ tồn tại trong thế giới này, mờ nhạt và thảm hại. Cuộc đời cậu là một đường bằng phẳng không gợn sóng, thế nhưng sau buổi chiều hôm đó, mọi thứ đã thay đổi.

Đậu Trạch đạp xe trên con dốc, ngắm nhìn khung cảnh thành phố đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Có thể cậu sẽ sống ở đây cho đến hết cuộc đời nhàm chán này, làm một công việc vừa tầm, cưới một cô vợ dễ thương, sau đó kết thúc nó trong quan tài.

"Kết!"

Xe đạp của Đậu Trạch dừng lại trước một đồng lớn. Ừm, một người thanh niên co lại thành một đồng lớn. Không hiểu vì sao, cậu lại có chút... muốn nhát hấn về nhà. Nghĩ là làm, từ đó trong cuộc sống của Đậu Trạch xuất hiện thêm một Hồ Nhân. Bố mẹ Đậu Trạch đã sớm li dị, hàng tháng chỉ gửi tiền trợ cấp đến, họ có cuộc sống của riêng mình, và đứa con chung này là một cản trở không cần thiết với họ.

Hồ Nhân là một cậu nhóc khá trầm tính, lúc nào cũng trưng ra bộ mặt như ông cụ non, đôi khi còn nói những chuyện rất thần bí.

Một ngày, Hồ Nhân đem về một chiếc piano, bảo tặng cậu. Lần đầu tiên được người khác tặng quà, Đậu Trạch đã bật khóc cả một buổi tối.

Tiếp xúc với piano càng lâu, Đậu Trạch càng thêm trầm mê trong đó. Những âm sắc lúc thánh thót trầm bổng, lúc lại sâu lắng khiến người nghe phải ngẩn

ngor. Khi chạm tay vào những phím đàn đó, cậu trở thành một con người khác, cậu được sống, cậu được về lên với mọi sắc màu khác nhau.

Như Hồ Nhân nói, cậu tỏa sáng.

Hồ Nhân tìm mọi cách để cậu được đi biểu diễn, từng bước, từng bước tiến của cậu đều có dấu chân của Hồ Nhân. Cũng không biết từ khi nào quan hệ của cả hai đã thay đổi một cách diệu kì. Khi Đậu Trạch nhận ra, cậu đã bị ném lên giường ăn gấu gao.

Rồi sau đó Hồ Nhân nói với cậu, tận thế sắp đến.

Thế nhưng Đậu Trạch giống như đã bị ai đó ám rồi, cậu chỉ chuẩn bị vật tư, sau đó lẳng lặng chờ tận thế đến gõ cửa, không chút lo sợ. Cậu an tâm nắm tay Hồ Nhân, chìm vào giấc ngủ. Cậu chỉ cần người đàn ông này mà thôi.

Hắn biến thành tang thi, cậu sẽ trở thành thức ăn cho hắn. Còn sống, cả 2 sẽ cùng sống, chết, sẽ chết cùng kẻ kia.

May mắn thay, bọn họ có được Như Ngọc, cậu thức tỉnh dị năng hệ thủy, còn Hồ Nhân thức tỉnh dị năng hệ phong.

Những tưởng...

... ..

Đầu bị đập xuống nền nhà lạnh băng, máu tươi che mờ mắt, Đậu Trạch ho khan một tiếng rồi bò dậy. Mặc kệ bàn tay đã đầm máu, cậu thất thiểu chạy về nhà.

"Cạch."

Ngôi nhà vẫn như vậy, thế nhưng hơi thở của người đàn ông đó đã biến mất hoàn toàn. Đậu Trạch điên cuồng tìm kiếm, trong phòng ngủ, trong phòng khách, trong phòng bếp, bất cứ nơi nào có thể.

"Không có, tại sao lại không có thứ gì?"

Cậu chạy trên những con phố dài, chạy đến công ty do hắn lập ra - công ty dành cho cậu. Nhân viên nở nụ cười niềm nở chào đón cậu. Đậu Trạch mặc kệ bọn họ, chạy thẳng đến phòng tổng tài.

Đứng trước phòng tổng tài, tay Đậu Trạch khẽ run lên, cậu cắn răng mở cửa ra, thế nhưng bên trong trống rỗng!

"Tại sao?" Cậu không thể tin. Chẳng lẽ ám áp của cậu, ám áp mà vất vả lắm cậu mới có được chỉ là một giấc mơ thôi sao? Chẳng lẽ suốt bao lâu nay, cậu đang sống trong chính ảo tưởng của chính bản thân mình?

"Đậu tổng, tay của ngài..." Tiểu Mạn ngập ngừng mở miệng.

"Đậu tổng? Cô vừa gọi tôi là gì?" Đậu Trạch giật mình quay lại, nhìn chằm chằm vào tiểu Mạn. "Cô nói lại cho tôi!"

"Đậu... Đậu tổng..." Tiểu Mạn tròn tròn mắt, Đậu tổng hôm nay thật kì lạ nha!

"Nhưng rõ ràng anh ta mới là tổng tài cơ mà! Anh..." Cơ thể Đậu Trạch dừng lại. Cậu... không nhớ được tên hắn..

Hắn là ai?

Hắn là ai?

Hắn là ai??!

Người cậu đã nhặt về, người tặng cậu cây đàn piano, người xây dựng công ty này để trợ giúp cho cậu, người mang lại ám áp cho cậu. Là ai?

Đậu Trạch cố gắng nhớ lại, thế nhưng trong đầu cậu chỉ có những bóng dáng mơ hồ, khuôn mặt với nụ cười chói sáng của người đó cũng bị lu mờ đi.

"Ha ha... ha ha..." Dưới ánh mắt kinh dị của tiểu Mạn, Đậu Trạch thất thiểu bước ra khỏi công ty, đi dọc theo con đường đông đúc. Máu tươi từ tay cậu chưa bao giờ ngưng chảy, đánh dấu từng bước đi của cậu.

Đề rồi, cậu dừng lại trước một góc tường.

Nháy mắt, ánh mắt Đậu Trạch trở nên điên cuồng.

=====

Đầu óc hôm nay ko đc tốt lắm nên viết hơi ngắn :)

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nữ Biến Thái Tung Hoành Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

